

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY
w WARSZAWIE

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO
w WARSZAWIE
w 2018 ROKU

Spis treści

I. INFORMACJE WSTĘPNE.....	7
1. Wpływ skarg i sposób ich załatwienia.....	8
2. Skargi kasacyjne.	15
3. Postępowanie mediacyjne i uproszczone.....	15
4. Zagadnienia związane z prawem pomocy.	19
5. Grzywny.....	22
6. Wystąpienia w trybie art. 155 § 1 p.p.s.a.....	22
II. ORZECZNICTWO – ZAGADNIENIA WYBRANE	25
1. Sprawy z zakresu pomocy społecznej.	25
2. Sprawy z zakresu nabycia mienia państwowego z mocy prawa przez gminę.....	26
3. Sprawy z zakresu bezczynności organu.....	29
4. Sprawy objęte dekretem o gruntach warszawskich.	30
5. Edukacja.....	31
5.1 Nadanie stopnia i tytułu naukowego oraz potwierdzenie równoznaczności dyplomów, świadectw i tytułów.	31
5.2 Sprawy kandydatów na studia i studentów.....	32
5.3 Szkoły i placówki oświatowo – wychowawcze.....	33
5.4 Sprawy dyrektorów szkół.	36
6. Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy.	37
6.1 Żołnierze zawodowi.....	37
6.2 Funkcjonariusze Policji	38
6.3 Funkcjonariusze Straży Pożarnej.....	40
6.4 Funkcjonariusze Służby Celnej.	40
6.5 Inspekcja pracy.	42
6.6 Inne o symbolu podstawowym 619.	43
7. Sprawy mieszkaniowe.	44
8. Samorząd terytorialny.	44
9. Broń i materiały wybuchowe z pominięciem wytwarzania i obrotu bronią i amunicją.....	47
10. Ochrona danych osobowych.....	48
11. Dostęp do informacji publicznej.....	49
12. Ordynacja podatkowa.	50
12.1 Wynagrodzenie tymczasowego pełnomocnika szczególnego.	50

12.2 Przesłanka „interesu publicznego” a ulga meldunkowa.	51
12.3 Skierowanie decyzji do podmiotu nieistniejącego.	52
12.4 Zakres ochrony prawnej interpretacji indywidualnej.	53
12.5 Doręczenie decyzji wydanej w formie elektronicznej.	53
12.6 Oprocentowanie nadpłaty.	54
12.7 Okres przechowywania ksiąg podatkowych w przypadku wystąpienia straty podatkowej.	55
12.8 Przedłużenie terminu blokady rachunku bankowego.	56
12.9 Sukcesja generalna w przypadku transgranicznego połączenia spółek.	56
12.10 Przesłanki zawieszenia biegu przedawnienia.	57
13. Postępowanie egzekucyjne w administracji.	58
13.1 Skutki wadliwości doręczenia tytułu wykonawczego.	58
13.2 Zajęcie zabezpieczające.	59
14. Podatek od spadków i darowizn, podatek od czynności cywilnoprawnych, podatek od gier, podatek od nieruchomości, opłata skarbowej i inne podatki oraz opłaty.	60
14.1 Skutki wadliwego zaadresowania przesyłki.	60
14.2 Obowiązek zgłoszenia nabycia rzeczy lub praw majątkowych.	61
14.3 Umowa o sprawowanie opieki a ulga podatkowa.	63
14.4 Uprawnienie do określenia opłaty za gospodarowanie odpadami.	64
14.5 Rzetelność deklaracji a określenie wysokości opłaty.	64
14.6 Zobowiązany do złożenia deklaracji o wysokości opłaty.	65
14.7 Opłata skarbowa od pozwolenia na budowę instalacji niskiego napięcia. ...	65
14.8 Pożyczka na polepszenie jakości działalności leczniczej oraz modernizację szpitala.	66
14.9 Obciążenie hipoteką a podstawa opodatkowania w podatku od czynności cywilnoprawnych.	66
14.10 Wyłączenie z podatku od czynności cywilnoprawnych.	67
14.11 Opodatkowanie podatkiem od czynności cywilnoprawnych zniesienia współwłasności nieruchomości między byłymi małżonkami w drodze orzeczenia sądu	68
14.12 Niedopełnienie obowiązku notyfikowania Komisji Europejskiej projektu ustawy o grach hazardowych (art. 1 pkt 1 i pkt 11 oraz art. 8 ust. 1 i 3 Dyrektywy 98/34/WE).	68
14.13 Hala namiotowa a podatek od nieruchomości.	69
14.14 Podatek od nieruchomości od obiektów zlokalizowanych na stropie garażu podziemnego.	70

14.15 Zakończenie budowy obiektu a powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości.	70
14.16 Zastosowanie art. 3 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.	71
14.17 Zakres zastosowania proporcji z art. 3 ust 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.	72
14.18 Budowla w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.	73
14.19 Niedopełnienie przez podatnika wyłącznie wymogów formalnych przy ubieganiu się o zastosowanie ulgi mieści się w pojęciu „interesu publicznego”, o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej.	73
15. Sprawy z zakresu podatku od towarów i usług.	74
15.1 Stawka podatkowa od umowy franczyzy.	75
15.2 Zwolnienie opodatkowania na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o podatku od towarów i usług.	75
15.3 Kwalifikacja odszkodowania na podstawie „ustawy drogowej”.	76
15.4 Podatnik podatku od towarów i usług.	77
15.5 Skutki pozbawienia prawa do jednoczesnego wykazania podatku należnego i naliczonego.	78
15.6 Akcja sprzedażowa jako pośrednictwo w usługach ubezpieczeniowych.	79
15.7 Usługi turystyki a stawka od usług związanych z rekreacją.	80
15.8 Transakcje łańcuchowe, o których mowa ustawie o podatku od towarów i usług.	81
15.9 Możliwość odliczenia przez Spółkę, która prowadzi działalność gospodarczą w formie agencji zatrudnienia w zakresie pracy tymczasowej, podatku naliczonego (VAT) z faktur dokumentujących nabycie usług noclegowych, na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o VAT.	82
16. Podatek dochodowy od osób fizycznych.	83
16.1 Ograniczenia w zakresie stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów przez płatnika.	83
16.2 Ustalenie honorarium za pracę twórczą w oparciu o czas pracy.	84
16.3 Przesłanki zastosowania ulgi z art. 21 ust. 1 pkt 131 i art. 30e ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.	84
16.4 Zakres ryczału z art. 12 ust. 2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.	85
16.5 Optymalizacja opodatkowania dywidend.	86
16.6 Pokrywanie przez pracodawcę kosztów oddelegowania pracownika a przychód pracownika ze stosunku pracy.	87
16.7 Umorzenie zobowiązania, powiązania podatnika z „transparentnymi” spółkami zagranicznymi a obowiązek podatkowy.	88
16.8 Nakłady na licencję pilota a podatkowe koszty działalności doradczej.	88

17. Podatek dochodowy od osób prawnych.....	89
17.1 Wydatki wynikające z aktu ustanowienia fundacji a odliczenie od podstawy opodatkowania.	89
17.2 Zakres stosowania ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.	90
17.3 Wydatki poniesione w związku z zawartymi umowami najmu a koszt uzyskania przychodu.....	90
17.4 Przeniesienie majątku przejmowanej spółki osobowej do spółki kapitałowej w zamian za udziały w podwyższonym kapitale zakładowym.	91
17.5 Skutki podatkowe przejęcia spółki osobowej przez spółkę kapitałową.	91
17.6 Koszt odszkodowania wypłaconego przez bank w następstwie decyzji o wycofaniu z oferty banku usług.....	92
17.7 Opłata ostrożnościowa jako koszt uzyskania przychodu.....	93
17.8 Kwalifikacja płatności na rzecz kontrahentów zagranicznych z tytułu nabycia od nich praw do transmisji/retransmisji.	93
17.9 Moment powstania przychodu z tytułu opłaty pobieranej za udzielenie pożyczki.	94
17.10 Koszt uzyskania przychodu ze zbycia udziałów/akcji nabytych w drodze konwersji wierzytelności na akcje/udziały dłużnika.	95
18. Obowiązek meldunkowy.	95
19. Akty stanu cywilnego.	96
20. Obywatelstwo.	96
21. Inne sprawy o symbolu 605.	97
22. Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę.....	97
23. Geodezja i kartografia.....	99
23.1 Rozgraniczenie nieruchomości.	99
23.2 Zasób geodezyjny i kartograficzny.....	101
23.3 Ewidencja gruntów i budynków.	102
24. Sprawy z zakresu środowiska.	102
24.1 Skargi na czynność Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia.....	102
24.2 Administracyjne kary pieniężne wydawane na podstawie art. 200 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.....	103
24.3 Elektrownie wiatrowe.	104
24.4 Zezwolenie na usunięcie drzew.	104
25. Zagospodarowanie przestrzenne.....	104
25.1 Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.....	104

25.2	Warunki zabudowy terenu.	108
25.3	Lokalizacja innej inwestycji celu publicznego.	112
25.4	Uzgodnienia w sprawach z zakresu zagospodarowania przestrzennego.	112
26.	Sprawy z zakresu rolnictwa i leśnictwa.	113
26.1	Ochrona gruntów rolnych i leśnych.	113
26.2	Lasy oraz zalesianie gruntów rolnych.	114
26.3	Nasiennictwo i ochrona roślin uprawnych.	115
26.4	Łowiectwo.	115
26.5	Weterynaria i ochrona zwierząt.	116
27.	Wywłaszczenia i zwrot nieruchomości.	117
27.1	Wywłaszczenie nieruchomości i odszkodowanie.	117
27.2	Zwrot wywłaszczonej nieruchomości.	118
28.	Cudzoziemcy.	119
28.1	Ochrona cudzoziemca.	119
28.2	Wizy i zezwolenia na zamieszkanie.	119
28.3	Świadczenia udzielane cudzoziemcom.	121
29.	Kombatanci.	122
29.1	Potwierdzenie represji.	122
29.2	Pozbawienie uprawnień kombatanckich.	122
30.	Ceny.	123
31.	Działalność gospodarcza, gry losowe i zakłady wzajemne.	123
32.	Zobowiązania podatkowe, podatek akcyzowy.	124
32.1	Podatek akcyzowy.	124
32.2	Podatek akcyzowy, interpretacje indywidualne.	125
33.	Finanse publiczne.	126
33.1	Dotacja oraz subwencje z budżetu państwa w tym dla jednostek samorządu terytorialnego.	126
33.2	Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.	127
33.3	Egzekucja należności pieniężnych, do których nie stosuje się przepisów Ordynacji podatkowej.	128
34.	Subwencje unijne, fundusze strukturalne regulacji rynków branżowych.	128
34.1	Płatności obszarowe.	128
34.2	Rynek mleka i przetworów mlecznych.	130
34.3	Rezygnacja z funkcji członka zarządu fundacji.	130
34.4	Odpowiedzialność za zaległości spółdzielni powstałe w czasie pełnienia funkcji członka zarządu.	131

35. Sprawy dotyczące dróg, transportu drogowego, kolei, lotnictwa i żeglugi.....	131
35.1 Zajęcie pasa drogowego.....	132
35.2 Sprawy dotyczące opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym.....	135
35.3 Sprawy dotyczące transportu drogowego i przewozów.....	138
35.4 Certyfikacja operatorów kontroli bezpieczeństwa.....	140
36. Działalność gospodarcza.....	141
37. Sprawy z zakresu geologii i górnictwa.....	144
38. Sprawy z zakresu energetyki.....	146
39. Sprawy dotyczące uprawnień do wykonywania określonych czynności i zajęć.....	148
40. Sprawy z zakresu jakości.....	155
41. Sprawy z zakresu telemediów.....	157
42. Kultura fizyczna.....	162
43. Sprawy kapitałowe i bankowość.....	163
44. Sprawy z zakresu własności przemysłowej.....	166
45. Sprawy z zakresu ubezpieczeń zdrowotnych.....	170
46. Sprawy z zakresu zdrowia.....	172
46.1 Farmacja.....	172
46.2 Obowiązek szczepień ochronnych.....	173
47. Legitymacja podmiotu do wniesienia skargi do sądu, w sytuacji, gdy podmiot ten brał udział w postępowaniu administracyjnym na skutek wadliwego uznania go za stronę przez organy administracji publicznej.....	177
48. Koszty powstałe w związku z wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu oraz koszty przechowywania pojazdu odholowanego.....	179
49. Projekt stałej organizacji ruchu.....	184
III. DZIAŁALNOŚĆ POZAORZECZNICZA SĄDU	187
1. Wydział Informacji Sądowej.....	187
2. Szkolenia sędziów.....	191
SPIS TABEL	195

I. INFORMACJE WSTĘPNE

Według stanu na dzień 31 grudnia 2018 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie zatrudnionych było ogółem 528 osób, w tym:

- 138 sędziów (na 152 przydzielone etaty sędziowskie). W Naczelnym Sądzie Administracyjnym orzekało 11 sędziów na delegacji stałej co oznacza, że faktycznie w WSA w Warszawie orzekało 127 sędziów;
- 6 asesorów (na 9 przydzielonych etatów asesorskich);
- 23 referendarzy;
- 80 asystentów sędziego, w tym 5 zatrudnionych na podstawie umowy o zastępstwo;
- 281 urzędników i pozostałych pracowników Sądu, w tym 17 zatrudnionych na podstawie umowy o zastępstwo.

Sędziowie orzekali w ośmiu Wydziałach Orzeczniczych Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz dodatkowo - w ramach delegacji - na 371 sesjach w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

Właściwość przedmiotowa Wydziałów Orzeczniczych na dzień 31 grudnia 2018 r. kształtowała się następująco:

Wydział I – gospodarka mieniem, komunalizacja mienia, kościoły, przejęcie mienia, pomoc społeczna;

Wydział II – edukacja, praca, sprawy mieszkaniowe, obronność, samorząd terytorialny, broń i materiały wybuchowe, zatrudnienie, ochrona danych osobowych, informacja publiczna, ochrona informacji niejawnych, świadczenia w drodze wyjątku, lustracja;

Wydział III – zobowiązania podatkowe;

Wydział IV – ludność, gospodarka wodna, geodezja i kartografia, środowisko, zagospodarowanie przestrzenne, rolnictwo i leśnictwo, wywłaszczenia, cudzoziemcy, zatrudnienie, kombatancki, inne;

Wydział V – ceny, gry losowe i zakłady wzajemne, podatek akcyzowy, rolnictwo i leśnictwo, cła, finanse publiczne, subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacje rynków branżowych;

Wydział VI – budownictwo, drogi, koleje, lotnictwo, żegluga, działalność gospodarcza, geologia i górnictwo, gospodarka mieniem, energetyka, geodezja i kartografia, czynności i zajęcia, zdrowie, ubezpieczenia majątkowe, jakość, telemedia, broń i materiały wybuchowe, zatrudnienie, kultura fizyczna, sprawy kapitałowe i bankowość, własność przemysłowa, fundusze emerytalne, ubezpieczenia zdrowotne;

Wydział VII – budownictwo, drogi, koleje, lotnictwo, żegluga, zdrowie, kultura i sztuka;

Wydział VIII – sprawy z zakresu różnych symboli, przy właściwości miejscowej obejmującej powiaty: białobrzeski, grójecki, kozienicki, lipski, przysuski, radomski, szydłowiecki, zwoleński oraz miasto Radom.

1. Wpływ skarg i sposób ich załatwienia.

Z poprzednich lat w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie do rozpoznania pozostało ogółem 12.573 sprawy, w tym 11.714 spraw ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji (oznaczone symbolem SA), 808 spraw ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów (oznaczone symbolem SAB) oraz 51 wniosków (oznaczone symbolem SO).

W roku 2018 wpłynęły ogółem 22.264 sprawy, w tym 19.903 skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, 2.086 skarg na bezczynność i przewlekłość organów administracji oraz 275 wniosków. W porównaniu do roku 2017 ogólny wpływ spraw zmniejszył się o 1.430 spraw. Średni miesięczny wpływ skarg w 2018 roku wyniósł 1.832 skargi.

Najwięcej skarg wniosły osoby fizyczne – 15.289. Osoby prawne i inne jednostki organizacyjne wniosły 5.830 skarg. W 517 sprawach skarżącymi były organizacje społeczne. Prokurator, jako strona skarżąca, wystąpił w 175 sprawach. Rzecznik Praw Obywatelskich w 6 sprawach.

Najwięcej skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji wpłynęło w następujących grupach spraw:

- podatkowych 3.535,
- budowlanych 2.045,
- dróg publicznych i ruchu drogowego 1.337,
- gospodarki mieniem państwowym i komunalnym 1.119,
- subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych 1.046.

Z analizy powyższych danych wynika, że w porównaniu do roku 2017 w dalszym ciągu największy wpływ skarg dotyczy spraw podatkowych i budowlanych.

Najwięcej skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów administracji wpłynęło w sprawach z zakresu:

- informacji publicznej i prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego 492,
- gospodarki mieniem państwowym i komunalnym 339,
- cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców 265,
- stosunków pracy i stosunków służbowych, spraw z zakresu inspekcji pracy 220,
- wywłaszczeń i zwrotu nieruchomości 158,

Nadal utrzymuje się duży wpływ spraw z zakresu dostępu do informacji publicznej i gospodarki mieniem państwowym i komunalnym. Znacząco wzrosła natomiast liczba spraw dotyczących cudzoziemców (ponad sześciokrotnie większy wpływ w porównaniu z rokiem 2017, w którym odnotowano wpływ 42 takich spraw).

Załatwionych zostało ogółem 24.734 sprawy, w tym:

- **22.095 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji**, z których 4.936 (22%) uwzględniono, 12.259 (56%) oddalono i 4.900 (22%) załatwiono w inny sposób;
- **2.365 skarg na bezczynność i przewlekłość organów**, z których 1114 (47%) uwzględniono, 402 (17%) oddalono i 849 (36%) załatwiono w inny sposób;
- **274 wnioski.**

W całym 2018 roku Sąd załatwił więcej spraw niż wpłynęło. Procent opanowania wpływu spraw przewyższył bowiem sto procent i wyniósł 111 % (w 2017 roku procent opanowania wpływu wyniósł 110%).

Sędziowie WSA w Warszawie w 2018 r. sporządzili łącznie 19.760 uzasadnień orzeczeń.

Średnie obciążenie sprawami (repertorium SA+SAB+SO) przypadającymi na jednego sędziego kształtowało się następująco:*

	rok 2017	rok 2018
Wpływ spraw	- 178 spraw/sędziego	- 175 spraw/sędziego
Załatwiono	- 197 spraw/sędziego	- 195 spraw/sędziego
Uzasadnienia	- 153 uzasadnienia/sędziego	- 156 uzasadnień/sędziego

*Przy obliczaniu uwzględniono:

- 127 sędziów faktycznie orzekających w WSA w Warszawie w 2018 r.
- 133 sędziów faktycznie orzekających w WSA w Warszawie w 2017 r.

Ilość spraw załatwionych w poszczególnych Wydziałach Orzecznich przedstawiała się następująco:

Wydział I

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.422 sprawy, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 1052 sprawy, wpływ w 2018 r. 2.370 spraw. Załatwiono 2.392 sprawy, w tym:
 - uwzględniono skargę w 673 sprawach,
 - oddalono skargę w 1.138 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 581 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 623 sprawy, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 214 spraw, wpływ w 2018 r. 409 spraw. Załatwiono 509 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 377 sprawach,
 - oddalono skargę w 17 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 115 spraw.

Wydział II

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.448 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 1.091 spraw, wpływ w 2018 r. 2.357 spraw. Załatwiono 2.143 sprawy, w tym:
 - uwzględniono skargę w 462 sprawach,
 - oddalono skargę w 1.168 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 513 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 1.047 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 274 sprawy, wpływ w 2018 r. 773 sprawy. Załatwiono 831 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 329 sprawach,
 - oddalono skargę w 202 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 300 spraw.

Wydział III

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 6.483 sprawy, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 3.363 sprawy, wpływ w 2018 r. 3.120 spraw. Załatwiono 4.372 sprawy, w tym:
 - uwzględniono skargę w 1.368 sprawach,
 - oddalono skargę w 2.212 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 792 sprawy.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 84 sprawy, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 27 spraw, wpływ w 2018 r. 57 spraw. Załatwiono 69 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 23 sprawach,
 - oddalono skargę w 30 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 16 spraw.

Wydział IV

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 4.895 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 1.446 spraw, wpływ w 2018 r. 3.449 spraw. Załatwiono 3.624 sprawy, w tym:
 - uwzględniono skargę w 795 sprawach,
 - oddalono skargę w 1.983 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 846 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 806 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 215 spraw, wpływ w 2018 r. 591 spraw. Załatwiono 670 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 277 sprawach,
 - oddalono skargę w 91 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 302 sprawy.

Wydział V

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.480 spraw, w tym pozostałość z 2017 r.

wynosiła 1.340 spraw, wpływ w 2018 r. 2.140 spraw. Załatwiono 2.549 spraw, w tym:

- uwzględniono skargę w 415 sprawach,
 - oddalono skargę w 1.496 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 638 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 36 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 13 spraw, wpływ w 2018 r. 23 sprawy. Załatwiono 27 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 2 sprawach,
 - oddalono skargę w 3 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 22 sprawy.

Wydział VI

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.513 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 1.077 spraw, wpływ w 2018 r. 2.436 spraw. Załatwiono 2.562 sprawy, w tym:
 - uwzględniono skargę w 371 sprawach,
 - oddalono skargę w 1.632 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 559 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 86 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 27 spraw, wpływ w 2018 r. 59 spraw. Załatwiono 67 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 19 sprawach,
 - oddalono skargę w 27 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 21 spraw.

Wydział VII

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 5.115 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 2.005 spraw, wpływ w 2018 r. 3.110 spraw. Załatwiono 3.386 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 576 sprawach,

- oddalono skargę w 2.040 sprawach,
- załatwiono w inny sposób 770 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 146 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 20 spraw, wpływ w 2018 r. 126 spraw. Załatwiono 130 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 53 sprawach,
 - oddalono skargę w 23 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 54 sprawy.

Wydział VIII

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 1.261 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 340 spraw, wpływ w 2018 r. 921 spraw. Załatwiono 1.067 spraw, w tym:
 - uwzględniono skargę w 276 sprawach,
 - oddalono skargę w 590 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 201 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 66 spraw, w tym pozostałość z 2017 r. wynosiła 18 spraw, wpływ w 2018 r. 48 spraw. Załatwiono 62 sprawy, w tym:
 - uwzględniono skargę w 34 sprawach,
 - oddalono skargę w 9 sprawach,
 - załatwiono w inny sposób 19 spraw.

Do załatwienia na rok 2019 pozostało ogółem 10.103 sprawy, w tym 9.522 skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, 529 skarg na bezczynność i przewlekłość organów oraz 52 wnioski.

2. Skargi kasacyjne.

Do 31 grudnia 2018 r. wpłynęły do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie 7.452 skargi kasacyjne, wniesione od orzeczeń wydanych w sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji oraz na bezczynność i przewlekłość organów. W odniesieniu do 24.460 skarg załatwionych w 2018 roku, zaskarżalność stanowiła 30,4% i zwiększyła się o 5,7% w stosunku do roku ubiegłego.

W poszczególnych Wydziałach zaskarżalność kształtowała się następująco:

w Wydziale I	–	20,8 %,
w Wydziale II	–	24,9 %,
w Wydziale III	–	39,8 %,
w Wydziale IV	–	27,8 %,
w Wydziale V	–	29,3 %,
w Wydziale VI	–	37,9 %,
w Wydziale VII	–	31,1%,
w Wydziale VIII	–	25,7 %.

Z ogólnej liczby 7.349 skarg kasacyjnych od orzeczeń WSA w Warszawie, jakie wpłynęły do Naczelnego Sądu Administracyjnego w 2018 r. – 3.736 skarg oddalono, 1.031 skarg uwzględniono, 1.080 załatwiono w inny sposób. W stosunku do roku 2017 zmniejszyła się o 305 ilość spraw, w których uchylono orzeczenie WSA w Warszawie.

3. Postępowanie mediacyjne i uproszczone.

W oparciu o dotychczasowe doświadczenia orzecznicze, należy stwierdzić, iż instytucja postępowania mediacyjnego znajduje niewielkie zastosowanie praktyczne. W 2018 roku do rozpoznania w tym trybie skierowano jedynie 5 spraw

(nieznaczny wzrost w stosunku do roku 2017, w którym skierowano do postępowania mediacyjnego jedną sprawę).

Dwie sprawy skierowano do mediacji w Wydziale Orzecznym II. W obydwu przypadkach sprawy zostały skierowane do mediacji na skutek wniosku strony skarżącej.

W sprawie o sygn. akt II SA/Wa 1856/17 postanowieniem z 9 maja 2018 r. skierowano do mediacji sprawę ze skargi Szkoły [...] K. na postanowienie Ministra Zdrowia w przedmiocie wyrażenia opinii w sprawie wniosku o wydanie decyzji uprawniającej do prowadzenia studiów na kierunku lekarskim. Postępowanie mediacyjne w tej sprawie zostało zakończone. Minister Zdrowia na podstawie ustaleń dokonanych w postępowaniu mediacyjnym uchylił zaskarżone postanowienie i jednocześnie wyraził pozytywną opinię w sprawie wniosku o wydanie decyzji uprawniającej do prowadzenia studiów na kierunku lekarskim. W tej sytuacji Sąd postanowieniem z 23 października 2018 r. umorzył postępowanie w tej sprawie.

Sprawa o sygn. akt II SA/Wa 1452/18, ze skargi Fundacji [...] na decyzję Elektrowni [...] Sp. z o. o. w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej, skierowana została do mediacji na podstawie postanowienia z dnia 19 października 2018 r. Postępowanie mediacyjne w tej sprawie nie zostało jeszcze zakończone.

W Wydziale Orzecznym VI instytucja postępowania mediacyjnego została zastosowana w trzech sprawach o sygn. akt VI SA/Wa 1119/18, VI SA/Wa 1227/18 i VI SA/Wa 1228/18, ze skarg na decyzje Ministra Energii w przedmiocie opłaty zapasowej. Sąd uwzględnił zgłoszone przez strony wnioski i skierował strony postępowania do mediacji. Sąd wskazał jednocześnie wyznaczonego przez strony mediatora. Postępowanie mediacyjne w tych sprawach nie zostało jeszcze zakończone.

Skierowana natomiast w 2017 r. do mediacji sprawa o sygn. akt VI SA/Wa 579/17 nie została rozstrzygnięta w ramach postępowania mediacyjnego. Sąd wyrokiem z 8 lutego 2018 r. merytorycznie rozpoznał skargę, uchylając decyzje obydwu instancji. Akta sprawy zostały w dniu 19 września 2018 r. przekazane do Naczelnego Sądu Administracyjnego celem rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej.

Stale zwiększa się natomiast liczba spraw rozpoznawanych w trybie uproszczonym. W roku 2018 w tym trybie rozpoznanych zostało łącznie 5803 sprawy, natomiast w 2017 roku – 5054 sprawy. Wpływ na zwiększenie ilości spraw rozpoznawanych w trybie uproszczonym ma poszerzenie od dnia 15 sierpnia 2015 r. katalogu przypadków, w których sprawa może być rozpoznana w tym trybie, zawartego w art. 119 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) dalej p.p.s.a.

Wśród tej kategorii spraw na uwagę zasługuje sprawa o sygn. akt VI SA/Wa 2117/17, w której Sąd prawomocnym wyrokiem z 5 kwietnia 2018 r. uchylił wydane w I i II instancji postanowienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej uzgadniające projekt decyzji administracyjnej Starosty. Z projektu decyzji wynikało, że Starosta, na podstawie art. 104 i art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm.) dalej k.p.a. oraz art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 ze zm.) dalej u.g.n., po rozpatrzeniu wniosku strony skarżącej, mającej status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, zamierza odmówić ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenie na rzecz strony skarżącej zezwolenia na eksploatację i konserwację zespołu anten stacji bazowej sieci bezprzewodowej znajdujących się na wieży obserwacyjnej, posadowionej na nieruchomości należącej do Skarbu Państwa.

Strona skarżąca oraz jednostka zarządzająca nieruchomością Skarbu Państwa - Nadleśnictwo [...], miały zawartą umowę dzierżawy dotyczącą części dachu wieży obserwacyjnej posadowionej na nieruchomości, na potrzeby zainstalowania na nim zespołu anten stacji bazowej sieci bezprzewodowej i doprowadzenia wszelkich instalacji niezbędnych do funkcjonowania tejże stacji bazowej. Po wygaśnięciu umowy strona skarżąca zaproponowała kontynuację dzierżawy, co spotkało się z odmową Nadleśnictwa [...]. W konsekwencji skarżąca wystąpiła z wnioskiem znajdującym oparcie w art. 124 ust. 1 u.g.n., w myśl którego starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie

i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, par, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. W toku prowadzonego postępowania Starosta ustalił, że anteny stacji bazowej nadal znajdują się na dachu wieży obserwacyjnej, a strona skarżąca w związku z tym korzysta z nieruchomości w sposób bezumowny. W przedmiotowej sprawie brak jest zatem przesłanek do wydania decyzji ograniczającej sposób korzystania z nieruchomości z uwagi na fakt, że infrastruktura telekomunikacyjna, której umieszczenie na nieruchomości miałyby ograniczyć korzystanie z tej nieruchomości, została już umieszczona na tej nieruchomości.

W sprawie spór dotyczył wykładni art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 1537 ze zm.), w myśl którego właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany umożliwić operatorom telekomunikacyjnym umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod nieruchomością, na niej lub nad nią, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości.

Zdaniem Sądu zarówno Starosta jak i Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, opiniujący projekt decyzji Starosty w trybie art. 124 ust. 1b u.g.n., dokonały nieprawidłowego odczytania powyższej normy prawnej, odnosząc ją jedynie do fazy realizacji inwestycji, natomiast nie dostrzegły, że ustawodawca nałożył na właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości obowiązek umożliwienia korzystania z nieruchomości przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu również w zakresie eksploatacji i konserwacji zainstalowanych urządzeń

telekomunikacyjnych po wykonaniu inwestycji. Wskazuje na to użycie spójnika i partykuły "a także" przed wyrazami "ich eksploatację i konserwację". Taką konstatację wspiera też cel ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, którym jest ułatwienie i przyspieszenie realizacji tych inwestycji i ich eksploatacji.

4. Zagadnienia związane z prawem pomocy.

Z analizy orzecznictwa z zakresu prawa pomocy za 2018 r. wynika, że dotychczasowa linia orzecznicza była utrwalana. Wnioski o przyznanie prawa pomocy były składane zarówno przez osoby fizyczne jak i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej i rozpoznawane przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej strony.

Szczególną uwagę zwracano na rzetelne wykazanie sytuacji majątkowej strony podkreślając, że to na wnioskodawcy spoczywa obowiązek wykazania, że znajduje się w sytuacji, która uniemożliwia poniesienie kosztów postępowania. Zatem strona na wezwanie referendarza sądowego powinna należycie wykazać okoliczności, na które powołuje się we wniosku o przyznanie prawa pomocy. Niezłożenie dokumentów obrazujących sytuację majątkową strony (np. zeznań podatkowych, wyciągów z rachunków bankowych, deklaracji VAT, informacji o dochodach, informacji o ponoszonych miesięcznych wydatkach, informacji o posiadanym zadłużeniu, bilansów, rachunków zysków i strat) często stawało się przyczyną odmowy przyznania prawa pomocy, bowiem oświadczenia strony zawarte we wniosku o przyznanie prawa pomocy były niewystarczające do pozytywnego rozpoznania wniosku.

W dalszym ciągu przy ocenie kondycji majątkowej strony brano również pod uwagę sytuację majątkową osób, z którymi strona ubiegająca się o przyznanie prawa pomocy prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Niejednokrotnie podkreślano również, że obowiązek udzielenia informacji o sytuacji majątkowej dotyczy również małżonków pozostających w ustroju rozdzielności małżeńskiej. Powołując się na utrwalone orzecznictwo wskazywano, że małżonkowie są zobowiązani, każdy według swych sił oraz możliwości zarobkowych i majątkowych przyczynić się do

zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Małżonkowie są zobowiązani do wzajemnej pomocy oraz do współdziałania dla dobra rodziny. Z obowiązku tego nie zwalnia drugiego małżonka nawet istnienie rozdzielności majątkowej. Rozdzielność majątkowa małżeńska w świetle przepisów prawa rodzinnego odnosi się do majątków małżonków, a nie do ich wzajemnych obowiązków. Zatem rozdzielność majątkowa nie zwalnia małżonków z obowiązku wzajemnego wsparcia finansowego, a ponadto nie uzasadnia odmowy udzielenia informacji na temat sytuacji majątkowej drugiego małżonka.

Odmawiając przyznania prawa pomocy wskazywano głównie na posiadanie środków umożliwiających poniesienie kosztów sądowych np. oszczędności lub stałych zarobków w przypadku osób fizycznych, a w przypadku osób prawnych, uzyskiwanych przychodów lub posiadanego majątku lub też otrzymywanych dotacji państwowych.

W sprawach o sygn. akt III SA/Wa 2544/17, III SA/Wa 4228/17, III SA/Wa 1574/18, odmawiając przyznania prawa pomocy spółce uznano, że powodem odmowy może być niezabezpieczenie środków na przyszłe koszty sądowe, w sytuacji gdy w czasie złożenia wniosku o stwierdzenie i zwrot nadpłaty, a także w trakcie postępowania przed organami administracyjnymi, spółka dysponowała czynnymi środkami finansowymi przekraczającymi kwotę wymaganych kosztów sądowych

O przyznaniu prawa pomocy decydowały natomiast takie względy jak brak stałego zatrudnienia, obciążenia kredytowe, ponoszenie wydatków na poratowanie zdrowia, korzystanie z pomocy opieki społecznej, prowadzenie egzekucji komorniczej. Uznawano także, że stan zdrowia uniemożliwiający stronie prowadzenie sprawy przed sądem, może być oprócz kondycji finansowej, istotnym argumentem przemawiającym za ustanowieniem dla strony pełnomocnika z urzędu (np. sprawy o sygn. akt III SA/Wa 1223/18, III SA/Wa 1506/18, III SA/Wa 1425/18).

W sprawie o sygn. akt I SA/Wa 613/17 Sąd, umarzając postępowanie z wniosku o przyznanie prawa pomocy, podkreślił m.in., że ewentualne niezadowolenie strony z działań pełnomocnika z urzędu (w sytuacji, gdy została sporządzona opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej i opinia ta uznana została za sporządzoną według zasad należytej staranności) nie stanowi podstawy do ponownego wydania

postanowienia o przyznaniu prawa pomocy w tym zakresie (podobnie w sprawie o sygn. akt I SA/Wa 614/17).

W sprawie sygn. akt I SO/Wa 11/18 wyłonił się natomiast problem czy w związku z brzmieniem przepisu art. 243 p.p.s.a., który stanowi, że prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w jego toku, dopuszczalne jest przyznanie prawa pomocy jedynie po zakończeniu postępowania przed organem drugiej instancji (z wyłączeniem skarg na bezczynność lub przewlekłość postępowania), a jeżeli tak - to czy wniosek złożony na wcześniejszym etapie postępowania administracyjnego podlega umorzeniu. Uznano, że w sytuacji złożenia wniosku przed wszczęciem postępowania sądowego należy dokładnie ustalić na jakim etapie postępowania znajduje się sprawa administracyjna, wniosek o przyznanie prawa pomocy podlega zaś rozpoznaniu nawet, jeżeli złożony został przed ostatecznym zakończeniem postępowania administracyjnego.

Wydano także szereg rozstrzygnięć w trybie art. 250 § 2 p.p.s.a., który przewiduje możliwość obniżenia wynagrodzenia przyznawanego wyznaczonemu z urzędu pełnomocnikowi (np. sprawy o sygn. akt I SA/Wa 953/18, I SA/Wa 111/18, I SA/Wa 602/18, I SA/Wa 1914/17, I SAB/Wa 706/17, I SA/Wa 1330/17). W sprawach tych obniżono należne wynagrodzenie uznając, że nakład pracy pełnomocnika nie uzasadniał przyznania wynagrodzenia w pełnej, przewidzianej w stosownym rozporządzeniu wysokości.

W wydanych w 2018 r. rozstrzygnięciach odmawiano ponadto przyznania wynagrodzenia ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi z uwagi na zakres podjętych przez pełnomocnika czynności, które trudno było uznać, za udzielenie stronie rzeczywistej pomocy prawnej (np. sprawy o sygn. akt I SA/Wa 945/18, I SA/Wa 322/16, I SA/Wa 1263/18, I SA/Wa 1956/16, I SA/Wa 1242/16, I SA/Wa 2211/17, I SA/Wa 40/18). Konsekwentnie przyjmowano również, że zwrot niezbędnych, poniesionych przez pełnomocnika wydatków przysługuje wówczas, gdy poniesione wydatki zostaną należycie udokumentowane (np. sprawy o sygn. akt I SA/Wa 608/17, I SA/Wa 1099/16, I SA/Wa 1957/17). Uznano ponadto, że niezbędne i udokumentowane wydatki, o których mowa w art. 250 § 1 p.p.s.a., dotyczyć muszą bezpośrednio osoby wyznaczonego z urzędu pełnomocnika

i wzajemne rozliczenia pomiędzy wyznaczonym z urzędu pełnomocnikiem, a innymi osobami, z którymi pełnomocnik współpracuje, nie mieszczą się w pojęciu wydatków, o których mowa w powołanym przepisie (np. sprawa o sygn. akt I SA/Wa 1099/16).

5. Grzywny.

W związku z uchybieniami dostrzeżonymi w działalności organów administracji publicznej, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 55 § 1, art. 112, art. 149 § 2 i art. 154 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) dalej p.p.s.a. - wymierzył grzywny w 583 sprawach.

1. W trybie **art. 55 § 1** p.p.s.a. – w 2018 r. wpłynęło 91 wniosków. Grzywnę wymierzono natomiast w 39 sprawach.
2. W trybie **art. 112** p.p.s.a. – w 2018 r. brak wniosków o wymierzenie grzywny w tym trybie. Wymierzono jedną grzywnę z urzędu.
3. W trybie **art. 149 § 2** p.p.s.a. – na ogólną liczbę 600 wniosków w 2018 r. – grzywnę wymierzono w 218 sprawach (w tym w 41 sprawach grzywny orzeczono z urzędu).
4. W trybie **art. 154 § 1** p.p.s.a. – na ogólną liczbę 371 skarg jakie wpłynęły w 2018 r. – grzywnę wymierzono w 325 sprawach.

6. Wystąpienia w trybie art. 155 § 1 p.p.s.a.

W toku postępowań sądowych przed WSA w Warszawie w 2018 r. stwierdzono dwa przypadki istotnego naruszenia prawa przez organy administracji publicznej, które stały się przedmiotem wystąpień sygnalizacyjnych wystosowanych w trybie **art. 155 § 1** p.p.s.a.

W sprawie o sygn. akt VIII SA/Wa 712/17 ze skargi Prokuratora Rejonowego w G. na uchwałę Rady Miejskiej w M. z dnia 29 maja 2013 r. nr [...] Sąd, postanowieniem z dnia 23 lutego 2018 r., stwierdził istotne naruszenie prawa

i postanowił poinformować Wojewodę Mazowieckiego o stwierdzonych w trakcie postępowania sądowoadministracyjnego uchybieniach polegających na przekazaniu przez organ skargi do Sądu dopiero po 28 miesiącach od daty jej wpływu do organu. Pismem z dnia 29 marca 2018 r. Wojewoda Mazowiecki poinformował Sąd, iż zwrócił się do Przewodniczącego Rady Miejskiej w M. o wskazanie przyczyn 28 - miesięcznej zwłoki w przekazaniu skargi do Sądu. Do dnia 31 grudnia 2018 r. Sąd nie został jednak poinformowany o dalszych czynnościach podjętych w sprawie. Pismem z dnia 2 stycznia 2019 r. Sąd zwrócił się więc do Wojewody Mazowieckiego o pilne udzielenie informacji w ww. sprawie.

W sprawie o sygn. akt VIII SA/Wa 468/18 ze skargi E. M. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2018 r. nr [...] Sąd, postanowieniem z dnia 18 października 2018 r., postanowił poinformować Prezesa Rady Ministrów o istotnych naruszeniach prawa stwierdzonych w trakcie postępowania sądowoadministracyjnego, polegających na daleko idącej przewlekłości postępowania administracyjnego (odwoławczego). Organ odwoławczy wydał decyzję po ponad dziewięciu latach od otrzymania odwołania od decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Pismem z dnia 30 listopada 2018 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, po wyjaśnieniach Prezesa SKO w Warszawie, uznał zasadność postanowienia sygnalizacyjnego i skierował do Prezesa SKO w Warszawie zobowiązanie do podjęcia niezbędnych działań organizacyjnych w celu usprawnienia pracy Kolegium.

II. ORZECZNICTWO – ZAGADNIENIA WYBRANE

1. Sprawy z zakresu pomocy społecznej.

Wyrokiem z 18 września 2018 r. sygn. akt I SA/Wa 601/18 Sąd uchylił decyzje organów obu instancji odmawiających przyznania skarżącej, samotnie wychowującej dziecko, świadczenia wychowawczego na drugie dziecko.

Podstawą faktyczną rozstrzygnięcia organu drugiej instancji było ustalenie, że skarżąca wystąpiła o przyznanie świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko, na które nie miała ustalonych alimentów od jego ojca. Jako podstawą prawną organ przywołał m.in. art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (Dz. U. z 2017 r. poz. 1851 ze zm.).

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji wskazując, że organ drugiej instancji wadliwie ustalił, że skarżąca występowała o przyznanie świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko. Ze stanu faktycznego sprawy wynikało, że skarżąca ubiegała się o świadczenie wychowawcze na drugie dziecko.

Dokonując wykładni art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci sąd wyjaśnił, że przepis ten znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy wniosek o przyznanie świadczenia wychowawczego dotyczy pierwszego dziecka. Oznacza to, że przepis ten nie będzie miał zastosowania gdy wniosek o przyznanie świadczenia wychowawczego dotyczy drugiego i kolejnego dziecka, jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie. Świadczenie wychowawcze przysługuje bowiem, na każde drugie i kolejne dziecko, bez kryterium dochodowego.

Z informacji medialnych wynika, że w ocenie Ministra Pracy, Płacy i Polityki społecznej stanowisko to jest nieprawidłowe. Organ w wypowiedziach medialnych (por. Orzekać po ludzku o 500+, Gazeta Prawna, 23 października 2018 r.) wskazywał, że rozwiązanie zawarte w art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci jest rozwiązaniem tożsamym z rozwiązaniem zawartym w ustawie o świadczeniach rodzinnych z dnia 28 listopada 2003 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952 ze zm.) w zakresie zasiłków rodzinnych.

W toku narady wydziałowej poświęconej m.in. omówieniu powyższego wyroku wskazano, że zgodnie z ustawą o świadczeniach rodzinnych z dnia 28 listopada 2003 r., zasiłek rodzinny przysługuje w razie spełnienia określonego kryterium dochodowego. Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci przewiduje natomiast, że spełnienie kryterium dochodowego jest warunkiem przyznania świadczenia wyłącznie na pierwsze dziecko, nie zaś na kolejne dzieci.

2. Sprawy z zakresu nabycia mienia państwowego z mocy prawa przez gminę.

Postanowieniem z 18 września 2018 r. sygn. akt I SA/WA 778/18, Sąd odrzucił skargę gminy na postanowienie Krajowej Komisji Uwłaszczeniowej w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania.

Zaskarżonym do sądu postanowieniem, Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa odmówiła wznowienia postępowania powołując jako podstawę swojego rozstrzygnięcia art. 18 ust. 2 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 1990 r. Nr 32, poz. 191 ze zm.) oraz art. 149 § 3 k.p.a.

W ocenie sądu zaskarżone postanowienie było postanowieniem od którego przysługiwał wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy. W świetle art. 52 § 1 i § 2 p.p.s.a. skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, to jest w sytuacji w której skarżącemu nie przysługuje żadne środki zaskarżenia takie jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie. W art. 52 § 3 p.p.s.a. wprowadzony został wyjątek od zasady, zgodnie z którą skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia. Zgodnie z powyższym przepisem, jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa. W powołanym przepisie mowa jest o decyzji, od której stronie przysługiwał wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy. Powstało zatem pytanie czy możliwe jest zastosowanie art. 52 § 3

p.p.s.a. do postanowień, od których przysługiwał wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd wyjaśnił, że powyższa kwestia była przedmiotem rozbieżności w orzecznictwie.

Według jednego poglądu, art. 52 § 3 p.p.s.a. ma zastosowanie wyłącznie do decyzji (postanowienia z 19 września 2017 r. sygn. akt VII SA/Wa 2015/17, 5 października 2017 r. sygn. akt I SA/Wa 1275/17, 10 listopada 2017 r. sygn. akt II SA/Wa 1696/17, 28 listopada 2017 r. sygn. akt II SA/Wa 1687/17, 15 lutego 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1842/17, 8 maja 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 300/18).

Wyrażony został jednak również pogląd przeciwny, to jest pogląd uznający dopuszczalność wniesienia skargi od postanowienie od którego przysługiwał wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy (wyroki z 16 listopada 2017 r. sygn. akt I SA/Wa 1350/17, z 25 października 2017 r. sygn. akt I SA/WA 1355/17 i 13 listopada 2017 r. sygn. akt I SA/WA 1348/17, jak również postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 maja 2018 r. sygn. akt I OSK 1269/18 i sygn. akt I OSK 1154/18, oraz z 15 maja 2018 r. sygn. akt I OSK 1437/18.).

W omawianym postanowieniu, sąd przychylił się do poglądu zgodnie z którym, w sytuacji, w której w art. 52 § 3 p.p.s.a. wskazano wprost, że możliwe jest wniesienie skargi na decyzję, od której przysługuje wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy, to przepis ten winien być wykładany ściśle. Sąd wskazał, że skoro w art. 52 § 3 p.p.s.a. ustawodawca wymienił jedynie decyzje, to wyłącznie decyzje podlegają zakresowi zastosowania analizowanego przepisu. Nie ma zatem możliwości wniesienia w trybie art. 52 § 3 p.p.s.a. skargi na postanowienie, od którego przysługiwał wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy. W tym zakresie sąd podzielił w całości stanowisko wyrażone przez NSA w postanowieniu z 16 lutego 2018 r. sygn. akt. I OZ 130/18 i wyroku z 25 maja 2018 r. sygn. akt. I OSK 1519/18, w których wskazano, że ustawodawca nie traktuje na gruncie p.p.s.a. pojęć "postanowienie" i "decyzja" synonimicznie. Jedną zaś z zasad wykładni jest zakaz wykładni synonimicznej, zgodnie z którym różnym zwrotom nie należy nadawać tego samego znaczenia.

Postanowieniem z 8 sierpnia 2018 r. sygn. akt I SA/Wa 1246/18 Sąd odrzucił skargę Skarbu Państwa reprezentowanego przez prezydenta miasta na prawach

powiatu na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w przedmiocie stwierdzenia nieważności postępowania.

W analizowanym postanowieniu sąd uznał, że prezydent nie był uprawniony do reprezentowania Skarbu Państwa, a w konsekwencji do wniesienia w jego imieniu skargi w przedmiotowej sprawie, bowiem jedną ze stron postępowania administracyjnego była miasto na prawach powiatu reprezentowane przez tegoż prezydenta. W ocenie sądu, zgodnie z art. 23 ust. 1e ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 ze zm.) w postępowaniu administracyjnym i sądownoadministracyjnym, w których jedną ze stron lub uczestników postępowania jest Skarb Państwa, a drugą stroną lub uczestnikiem postępowania jest powiat albo miasto na prawach powiatu, Skarb Państwa reprezentuje wojewoda. Skoro zatem wnoszący skargę prezydent miasta na prawach powiatu nie był uprawniony do reprezentowania Skarbu Państwa, skargę wniesioną w jego imieniu należało uznać za niedopuszczalną, co obligowało Sąd do jej odrzucenia.

Wyrokiem z 16 października 2018 r. sygn. akt I SA/WA 2193/18, Sąd uchylił zaskarżoną decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji

Spór w sprawie dotyczył tego, czy w przypadku wydania decyzji komunalizacyjnej a następnie decyzji uwłaszczeniowej i zbycia w drodze czynności cywilnoprawnej prawa użytkowania wieczystego przyjąć należy, że nieodwracalne skutki prawne wywołała decyzja komunalizacyjna czy też decyzja uwłaszczeniowa.

W ocenie sądu, uwzględniając treść uchwały 7 sędziów SN z 15 lutego 2011 r., III CZP 90/10 (OSNC 2011/7-8/76), ochrona z tytułu rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych nabywcy użytkowania wieczystego wymaga, aby własność nieruchomości pozostała w rękach podmiotu publicznego, zgodnie z regułą określoną w art. 232 k.c. W konsekwencji, w ocenie sądu, nieodwracalny skutek prawny wywołała (oprócz decyzji uwłaszczeniowej z 30 marca 1992 r.) również decyzja komunalizacyjna z 30 grudnia 1991 r., gdyż jej dalsze istnienie jest nieodzownym elementem ochrony aktualnych nabywców użytkowania wieczystego. Bez publicznej własności gminnej, zgodnie z art. 232 k.c., użytkowanie wieczyste nie mogłoby istnieć. W tym znaczeniu jest to nieodwracalny skutek decyzji komunalizacyjnej.

3. Sprawy z zakresu bezczynności organu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 6 lutego 2018 r. sygn. akt I SAB/Wa 403/17, odrzucił skargę na bezczynność organu, wskazując, że skarga dotycząca bezczynności tego samego organu w przedmiocie rozpoznania sprawy odszkodowania za tę samą nieruchomość była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd, który prawomocnym wyrokiem z dnia 3 lipca 2015 r., sygn. akt I SAB/Wa 262/15 zobowiązał Prezydenta m.st. Warszawy do rozpoznania wniosku o odszkodowanie w terminie trzech miesięcy od daty doręczenia odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy. Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt I OZ 407/18 uchylił przedmiotowe postanowienie Sądu I instancji i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania wyjaśniając, że nie sposób uznać, aby skarga na bezczynność, co prawda tego samego organu i w tej samej sprawie administracyjnej, ale złożona przez innych skarżących, mogła być uznana za niedopuszczalną i podlegającą odrzuceniu na podstawie art. 58 § 1 pkt 4 p.p.s.a.

Rozpoznając sprawę na skutek postanowienia NSA, wyrokiem z 4 października 2018 r. I SAB/Wa 210/18 Sąd stwierdził, że organ dopuścił się bezczynności która miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa i oddalił skargę w pozostałej części.

Sąd uznał, że w zakresie wyznaczenia terminu do rozpoznania sprawy związany jest wyrokiem z 3 lipca 2015 r., sygn. akt I SA/Wa 262/15 zobowiązującym organ do rozpatrzenia przedmiotowej sprawy w terminie trzech miesięcy od daty doręczenia odpisu prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy i w tej sytuacji nie mógł ponownie zobowiązać organu do rozstrzygnięcia tego wniosku w nowym terminie, innym niż wyznaczony już przez Sąd w sprawie o sygn. akt I SA/Wa 262/15. Inne postępowanie doprowadziłoby do sytuacji, że w obiegu prawnym mogłyby istnieć różne orzeczenia Sądu stwierdzające bezczynność tego samego organu w tej samej sprawie i wyznaczające, w zależności od tego, kto złożył skargę na bezczynność, różne terminy rozpatrzenia tego samego wniosku przez ten sam organ. Takie orzeczenia mogłyby prowadzić do sytuacji niemożliwości ich wykonania. Dlatego też w tej części Sąd oddalił skargę wyjaśniając, że na mocy art. 153 p.p.s.a. organ

prowadzący postępowanie odszkodowawcze (a także Sąd orzekający) związany jest nadal trzymiesięcznym terminem wyznaczonym przez Sąd w wyroku z dnia 3 lipca 2015 r. sygn. akt I SA/Wa 262/15.

4. Sprawy objęte dekretem o gruntach warszawskich.

Wyrokami z 4 grudnia 2018 r. w sprawach o sygn. akt I SA/Wa 934/18, I SA/WA 935/18, I S/WA 936/18, I SA/WA 937/18, I SA/WA 996/18 i I SA/WA 997/18 Sąd oddalił skargi na decyzje Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich umarzające postępowanie wywołane wnioskami o ponowne rozpoznanie sprawy.

Wnioski te nie zostały rozpoznane do dnia wejścia w życie ustawy z 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 431). Powołaną ustawą wprowadzono jednoinstancyjne postępowanie przed Komisją. W przepisie przejściowym (art. 7) wprowadzono zasadę, że do postępowań wszczętych a niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy ustawy z 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich wydanych z naruszeniem prawa w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą.

Z uwagi na powyższe organ uznał, że zachodzi bezprzedmiotowość postępowania i umorzył postępowanie wywołane wnioskami o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd oddalił skargi na decyzje Komisji umarzające postępowanie uznając, że są one zgodne z prawem. Sąd uznał, że wprowadzenie jednoinstancyjności postępowania przy jednoczesnym zagwarantowaniu prawa do wniesienia skargi na decyzję do sądu administracyjnego nie narusza wynikającej z art. 78 Konstytucji zasady dwuinstancyjności postępowania. Sąd podkreślił jednocześnie, że rozpoznaniu podlegać będą skargi na decyzje pierwszoinstancyjne wydane przez Komisję, które z uwagi na zmianę ustawy stały się decyzjami ostatecznymi.

5. Edukacja.

5.1 Nadanie stopnia i tytułu naukowego oraz potwierdzenie równoznaczności dyplomów, świadectw i tytułów.

Wyrokiem z 20 lutego 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1291/17 Sąd, po rozpoznaniu sprawy ze skargi J. D., uchylił decyzję wydaną w przedmiocie odmowy przedstawienia do tytułu naukowego profesora nauk medycznych. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że w sprawie nie wyjaśniono w oparciu o jakie kryteria przyjęto, iż staż, który skarżąca odbyła w Klinice Chorób Wewnętrznych Uniwersytetu w [...], podczas którego podnosiła swoje kwalifikacje w zakresie nieinwazyjnej diagnostyki kardiologicznej, w szczególności echokardiografii, nie spełnia ustawowego warunku stażu naukowego.

W ocenie Sądu nie można takiego stanowiska organu uznać za rzetelne i rzeczowe przeanalizowanie argumentów podnoszonych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że wszyscy recenzenci wyznaczeni przez Radę Wydziału Lekarskiego [...] Uniwersytetu Medycznego w [...] pozytywnie zaopiniowali kandydaturę skarżącej do nadania stopnia naukowego profesora nauk medycznych. Sąd podkreślił, że w postępowaniu przed Centralną Komisją recenzje złożone w postępowaniu prowadzonym przez Radę Wydziału, stanowią w sprawie pełnowartościowy dowód, do którego powinna ustosunkować się Centralna Komisja rozpatrując sprawę w sekcji, a więc w etapie postępowania opiniodawczego, jak również przed Prezydium, które jest organem rozstrzygającym Komisji. Centralna Komisja nie ogranicza się bowiem do oceny dowodów zebranych w postępowaniu prowadzonym po przesłaniu jej akt przez Radę Wydziału, lecz ocenia całokształt materiału dowodowego, w tym także zebranego w toku postępowania prowadzonego przez Radę Wydziału.

5.2 Sprawy kandydatów na studia i studentów.

Wyrokiem z 10 stycznia 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 581/17, Sąd oddalił skargę A. P. na decyzję [...] w przedmiocie przyznania zapomogi.

Sąd stwierdził, że na gruncie regulacji art. 183 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842) dalej p.s.w. możliwe jest przyznanie studentowi świadczenia w sytuacji kumulatywnego wystąpienia następujących przesłanek: (1) zaistnienia zdarzenia o charakterze losowym, (2) znalezienia się przejściowo w trudnej sytuacji materialnej z powodu tego zdarzenia. Jedynie w sytuacji, gdy przesłanki te zostaną spełnione łącznie, możliwe jest przyznanie zapomogi.

Sąd zwrócił uwagę, że pierwsza z ww. przesłanek posługuje się pojęciem „zdarzenie o charakterze losowym”, którego ustawa p.s.w. nie definiuje. W ocenie Sądu należy przez to rozumieć zdarzenie nieprzewidywalne, niezależnie od woli człowieka, którego nie można było uniknąć mimo zachowania należytej staranności. Natomiast druga przesłanka określona została przez ustawodawcę przy pomocy zwrotu ocennego, wymagającego od organu ustalenia odpowiednich okoliczności oraz ich oceny (oszacowania) co do skali czy natężenia ich wystąpienia tak, aby można było w oparciu o te okoliczności stwierdzić „przejściowe” zaistnienie „trudnej” sytuacji materialnej. Dopiero kiedy ma miejsce ustalenie wystąpienia powyższych przesłanek, uruchomiona zostaje konstrukcja decyzji uznaniowej, na gruncie której organ administracji może przyznać przedmiotową zapomogę. Oznacza to, że także wówczas, gdy przesłanki te wystąpią, decyzja organu nie musi być decyzją przyznającą świadczenie, jeśli jakieś inne okoliczności (np. stan środków finansowych Uczelni) to uniemożliwią.

Sąd stwierdził, że przewlekła choroba, na którą powołała się sama skarżąca we wniosku nie może być uznana za „zdarzenie”, tj. wypadek, traf, incydent o charakterze losowym. Za takie zdarzenie, może być uznane pogorszenie stanu zdrowia skarżącej, jest to bowiem sytuacja nagła, nieprzewidywalna, niezależna od woli człowieka. Samo zaś zakwalifikowanie skarżącej na operację kręgosłupa, nie ma takiego charakteru.

Jest bowiem wynikiem przyjętej diagnozy i proponowanego sposobu leczenia skarżącej przez lekarzy specjalistów.

Sąd stwierdził, że skoro zdarzeniem losowym jest pogorszenie się stanu zdrowia skarżącej, to nie sposób przyjąć, że stanowi ono przyczynę przejściowego znalezienia się przez skarżącą w trudnej sytuacji materialnej. Z powyższej analizy wynika bowiem, że sytuacja materialna skarżącej była w istocie trudna jednak przyczyną takiego stanu rzeczy nie było pogorszenie stanu jej zdrowia, lecz ustanie wypłat świadczeń okresowych, tj. stypendium socjalnego i specjalnego, co nie mieści się w ramach „zdarzenia losowego w przedstawionym wyżej rozumieniu tego pojęcia.

5.3 Szkoły i placówki oświatowo – wychowawcze.

Wyrokiem z 25 kwietnia 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1583/17, Sąd oddalił skargę Gminy [...] na postanowienie w przedmiocie zamiaru likwidacji szkoły.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że interpretacja art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, ze zm.) w żaden sposób nie ingeruje w samodzielność gminy i jej odpowiedzialność za wykonywanie zadań publicznych, jako zadań własnych. Sąd podkreślił, iż gmina wykonuje te zadania samodzielnie, jednakże na podstawie ustaw i w ich ramach, co oznacza, że samodzielność nie ma charakteru absolutnego i może podlegać różnego rodzaju ograniczeniom ustanowionym przez ustawodawcę. (...) Takim ustawowym ograniczeniem samodzielności gminy jest właśnie przepis art. 59 ust. 2 ww. ustawy. Jednakże brak ściśle określonych w tym przepisie przesłanek warunkujących wydanie pozytywnej bądź negatywnej opinii i oparcie tej opinii na przepisach, które zawierają element oceny wykonania tych obowiązków, nie oznacza naruszenia zasady suwerenności gminy.

W ocenie Sądu opinia kuratora oświaty wyraża stanowisko tego organu w przedmiocie likwidacji szkoły, a nie stanowi oceny, czy zostały spełnione warunki przewidziane w art. 59 ust. 1 tej ustawy do likwidacji szkoły. Kurator oświaty, będąc organem odpowiedzialnym za realizację polityki oświatowej państwa na terenie województwa, wydając przedmiotową opinię, jest obowiązany przede wszystkim

kierować się dostępnością edukacji w poszczególnych rejonach gminnych oraz odpowiednim poziomem nauczania w szkołach. Z tych też względów, Sąd uznał za niezasadny zarzut skargi mówiący o naruszeniu powołanego przepisu prawa materialnego.

Zdaniem Sądu przepisy ustawy nie określają kryteriów opiniowania zamiaru likwidacji szkół. Zatem opinia ta wydawana jest w ramach uznania administracyjnego. Uznanie to nie może mieć charakteru dowolnego. Organ przed wydaniem opinii powinien w sposób wyczerpujący zebrać niezbędny dla wydania orzeczenia materiał dowodowy i na tej podstawie dokonać wszechstronnej oceny okoliczności faktycznych istotnych dla takiego rozstrzygnięcia.

Przedmiotem kontroli sądowoadministracyjnej w wyroku z 27 września 2018 r. sygn. akt: VIII SA/Wa 277/18 była kwestia prawidłowości odmowy zatwierdzenia aneksu do arkusza organizacji publicznej szkoły podstawowej.

Skargę w niniejszej sprawie wniósł Prokurator Rejonowy, który zaskarżonemu aktowi Burmistrza Gminy i Miasta zarzucił istotne naruszenie prawa materialnego, a mianowicie § 10 ust. 1 załącznika do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U z 2001 r. nr 61, poz. 624) w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie szczegółowej organizacji publicznych szkół i publicznych przedszkoli (Dz. U z 2017 r. poz. 35) poprzez bezzasadną odmowę zatwierdzenia aneksu do arkusza organizacyjnego Publicznej Szkoły Podstawowej nr [...] w P. na rok 2017/2018 i niewyrażenie zgody na utworzenie drugiego oddziału klasy I. Skarżący wyjaśnił, iż przed rozpoczęciem roku szkolnego do klasy pierwszej przyjętych zostało z urzędu 27 uczniów, którzy realizowali przygotowanie przedszkolne w tejże szkole, a ich rodzice wyrazili wolę aby dzieci kontynuowały naukę w tej szkole. Z uwagi na liczbę chętnych dzieci do klasy I dyrektor placówki przygotował aneks do już zatwierdzonego arkusza w którym przewidziano utworzenie dwóch oddziałów klas pierwszych. Aneks został pozytywnie zaopiniowany przez radę pedagogiczną, a organ prowadzący na powyższym aneksie wpisał - „nie zatwierdzam”.

Sąd rozpoznając skargę wyjaśnił, iż obowiązek sporządzenia arkuszy organizacyjnych nałożony został na dyrektorów szkół rozporządzeniem, wydanym na podstawie art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U z 2016 r. poz. 1943 ze zm.), a ramowy statut publicznej szkoły podstawowej określony został w załączniku nr 2 do rozporządzenia. Przepis § 10 ust.1 tego załącznika przedstawia szczegółową organizację nauczania w danym roku szkolnym, z uwzględnieniem szkolnego planu nauczania.

Za prawidłowe Sąd uznał stanowisko skarżącego, iż w zakresie liczby uczniów w klasach I – III szkoły podstawowej, zgodnie z § 5 ust. 2 rozporządzenia w sprawie organizacji szkół, nie może być ich więcej niż 25. Jedyne wyjątki, które dopuszczają zwiększenie liczby uczniów o dwóch dotyczą sytuacji gdy na wniosek rady oddziałowej oraz za zgodą organu prowadzącego nie dzieli się klasy (§ 5 ust. 4). Nadto Sąd zauważył, iż istotną regulację zawiera w tym zakresie art. 7 ustawy z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty i niektórych innych ustaw (Dz. U z 2016 r. poz. 35, dalej jako ustawa o zmianie ustawy), który stanowi, że dziecko, które w latach szkolnych 2015/2016 do 2018/2019 realizowało obowiązkowe roczne przygotowanie przedszkolne w szkole podstawowej innej niż szkoła, w obwodzie której dziecko mieszka, na wniosek rodziców jest przyjmowane do klasy I tej szkoły podstawowej bez przeprowadzania postępowania rekrutacyjnego, z zastrzeżeniem art. 8.

Przenosząc powyższe na grunt kontrolowanej sprawy Sąd uznał, iż dyrektor szkoły w której akces do klasy I zgłosiło 27 dzieci, które realizowały obowiązek przedszkolny w tej szkole i miały zgodnie z art. 7 ustawy o zmianie ustawy, uprawnienie do bycia przyjętym z urzędu do tej szkoły, nie miał podstaw do przeprowadzania postępowania rekrutacyjnego. Ten stan faktyczny stwarzał po jego stronie obowiązek zmiany zatwierdzonego arkusza organizacyjnego i dokonanie podziału na dwie klasy pierwsze.

Za nieuprawnione Sąd uznał twierdzenia organu, iż winna być przeprowadzona rekrutacja do szkoły dla kandydatów do klasy pierwszej i nie powinny znaleźć się w niej dzieci spoza gminy P. Takie stanowisko, zdaniem Sadu, pozostaje w sprzeczności z uregulowaniami art. 7 ustawy o zmianie ustawy. W sytuacji gdy

w szkole podstawowej 27 dzieci realizowało obowiązek przedszkolny, to dzieci te miały prawo być przyjęte do klasy pierwszej tejże szkoły, bez względu na miejsce zamieszkania, bez rekrutacji. Przepis art. 133 ust. 2 ustawy prawo oświatowe winien być rozpatrywany w powiązaniu z art. 7 ustawy o zmianie ustawy oraz § 5 rozporządzenia w sprawie organizacji szkół. Ww. przepisy stanowiły podstawę prawną do zmiany arkusza organizacyjnego szkoły i potrzeby utworzenia dwóch klas pierwszych w sytuacji gdy uprawnionych i chętnych do nauki w klasie pierwszej było 27 dzieci.

Zdaniem Sądu zarządzenie burmistrza odmawiające zatwierdzenia aneksu do arkusza organizacyjnego naruszało w sposób istotny ww. przepisy prawa, dlatego też Sad uznał je za niezgodne z prawem.

5.4 Sprawy dyrektorów szkół.

Postanowieniem z 18 października 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 120/18 Sąd odrzucił skargę G. K. na zarządzenie Burmistrza Miasta w przedmiocie powołania zespołu oceniającego. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że kognicji sądów administracyjnych nie podlega zarządzenie organu prowadzącego szkołę powołujące zespół oceniający do rozpatrzenia wniosku dyrektora szkoły o ponowne ustalenie oceny jego pracy.

W ocenie Sądu zaskarżone w niniejszej sprawie zarządzenie nie spełnia kryteriów aktu organów jednostek samorządu terytorialnego, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a.

Zdaniem Sądu zaskarżone zarządzenie nie nakłada żadnych obowiązków, nie stwierdza uprawnienia lub obowiązku ani nie tworzy lub nie znosi istniejącego stosunku prawnego. Na jego podstawie powołani zostali wyłącznie członkowie Zespołu Oceniającego, który dokonał ponownej oceny pracy skarżącej. Zarządzenie to nie rozstrzyga o sytuacji materialnoprawnej skarżącej.

Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że w doktrynie podkreśla się także, że uchwały, o jakich mowa w art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, ze zm.) powinny mieć charakter zewnętrzny w takim

znaczeniu, że kierowane winny być do podmiotów pozostających poza strukturą organizacyjną gminy. Znamię zewnętrżności powoduje wyłączenie z tej kategorii uchwał (zarządzeń) dotyczących spraw wewnętrznych organów, które je podejmują, jak również kierowanych do jednostek organizacyjnych gminy.

Zdaniem Sądu zaskarżone w niniejszej sprawie zarządzenie nie posiada cech zewnętrżności. W oparciu o to zarządzenie powołany został zespół oceniający, który rozpatrzył wniosek skarżącej o ponowne dokonanie oceny jej pracy. Zespół ten działał zatem w ramach określonej w ustawie Karta nauczyciela procedury oceniania dyrektora szkoły i w związku z zadaniami nałożonymi przez tę ustawę na organ prowadzący szkołę. Z tego względu zarządzenie to nie ma charakteru zewnętrżnego.

6. Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy.

6.1 Żołnierze zawodowi.

Wyrokiem z 9 sierpnia 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 2012/17, Sąd uchylił zaskarżoną decyzję Ministra Obrony Narodowej oraz utrzymaną nią w mocy decyzję organu pierwszej instancji. Sąd wskazał, że Minister Obrony Narodowej, uznał, iż decyzja Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego przyznająca skarżącemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej (pozostającemu w dyspozycji Szefa Sztabu) dodatek specjalny z tytułu wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych lub dochodzeniowo śledczych w Żandarmerii Wojskowej w wysokości uwzględniającej współczynnik 0,6 kwoty bazowej, wydana została z rażącym naruszeniem prawa. W uzasadnieniu wyroku Sąd podniósł, że dokonana przez organ wykładnia art. 89 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1726 ze zm.) jest nieprawidłowa. Wyjaśniono, że dodatek specjalny, jest dodatkiem o charakterze stałym i tym samym jest częścią składową uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego. Oznacza to, iż żołnierz zawodowy w okresie pozostawania w dyspozycji otrzymuje uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym. Dodatek

specjalny przysługuje żołnierzowi w pełnej wysokości, w ostatnim miesiącu pełnienia służby - jeżeli otrzymywał go w charakterze stałym przez okres co najmniej 10 lat. Wskazano, że w świetle § 35 pkt 7 lit c) rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 28 grudnia 2016 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2296 ze zm.), do celu wypłaty dodatków okres otrzymywania w czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej dodatku specjalnego traktuje się jako okres otrzymywania dodatku, o którym mowa w § 21 ust. 1-3 albo § 22 ust. 1. W ocenie Sądu nie sposób też przyjąć, by żołnierz przebywający w dyspozycji, któremu ustawodawca przyznał gwarancje zachowania prawa do wzrostu uposażenia zasadniczego i dodatków stałych, był wyłączony spod regulacji rozporządzenia określającego nowe korzystniejsze zasady płacowe. Konkludując Sąd stwierdził, że skoro powołane przepisy materialne mogą być różnie interpretowane w zależności od zastosowanej wykładni prawa, to nie sposób stwierdzić, by decyzja ta rażąco naruszała prawo w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

6.2 Funkcjonariusze Policji .

W wyroku z 7 czerwca 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 319/18, Sąd po rozpoznaniu sprawy ze skargi W. K., uchylił rozkaz personalny [...].

W wyroku tym Sąd wskazał, że skarżący ubiegał się o zaliczenie do wysługi lat uwzględnianej przy ustalaniu wzrostu uposażenia zasadniczego okresu pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym w charakterze domownika.

W opisywanej sprawie skarżący na okoliczność pracy w gospodarstwie rolnym prowadzonym przez wujka oraz rodziców przedłożył pisemne zeznania dwóch świadków. Świadczyli w toku postępowania przesłuchani przez organ. Organ w decyzji z dnia [...] odmówił wiarygodności zeznaniom tych świadków podnosząc, iż zeznania świadków wskazanych przez policjanta nie stanowią takiego dowodu, na podstawie którego można by było potwierdzić, że policjant we wnioskowanym okresie spełnił warunki do uznania go za domownika, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2016 r. poz. 277 ze zm.). Zdaniem organu, przedmiotowe zeznania świadków, jako podstawowe

dowody, przedstawiają znikomą wartość dowodową. Nadmierna lakoniczność, szątkowa wiedza dotycząca zasadniczych kwestii w przedmiotowej sprawie, a także wyraźne nieścisłości dotyczące poszczególnych faktów, stanowią, w ocenie organu, o niewystarczającej mocy dowodowej złożonych zeznań.

W związku z zakwestionowaniem przez organ w decyzji z dnia [...] wartości dowodowej zeznań przesłuchanych w sprawie świadków skarżący we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wniósł o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z zeznań kolejnych wskazanych przez niego świadków na okoliczność stałości jego pracy w gospodarstwie rolnym, a także o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony.

Organ w decyzji z dnia [...], wydanej w następstwie ponownego rozpatrzenia sprawy, w żadnym zakresie nie odniósł się do powyższych wniosków dowodowych (ani ich nie uwzględnił, ani też nie odmówił ich uwzględnienia). Dokonał natomiast ponownej analizy zeznań przesłuchanych już wcześniej w sprawie świadków i ponownie zakwestionował ich wiarygodność. Jednocześnie organ podkreślił w tej decyzji, że ciężar dowodowy w tym postępowaniu obciążał policjanta, który z podnoszonych twierdzeń starał się wywieść korzystne dla siebie skutki prawne.

Wobec zakwestionowania przez organ wartości dowodowej zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a jednocześnie wobec braku ustosunkowania się do wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja została wydana w niniejszej sprawie przedwcześnie i z tego względu jest wadliwa.

W ocenie Sądu w sytuacji, gdy organ uznał, że nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia dodatkowych dowodów z zeznań świadków wskazanych przez stronę we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, powinien dać temu wyraz w uzasadnieniu decyzji wyjaśniając swoje stanowisko, dlaczego uznaje za niecelowe przeprowadzenie tych dowodów.

6.3 Funkcjonariusze Straży Pożarnej.

W sprawach z tego zakresu warto przytoczyć wyrok Sądu z 14 czerwca 2018 r., sygn. akt II SA/Wa 1521/17, którym oddalono skargę na decyzję Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej w przedmiocie przeniesienia z urzędu do jednostki organizacyjnej w innej miejscowości.

Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji był art. 37c ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 603, ze zm.). Skarżący pełnił obowiązki służbowe na stanowisku operatora sprzętu specjalnego Jednostki Ratowniczo – Gaśniczej w Komendzie Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej. Skarżący jest bratem starszego kapitana, pełniącego obowiązki służbowe na stanowisku Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo – Gaśniczej w tej samej Komendzie. Pomiędzy skarżącym a jego bratem istnieje stosunek podległości służbowej. W zakres czynności starszego kapitana wchodzi m.in. dowodzenie Jednostką RG w czasie nieobecności dowódcy oraz Zastępstwo Dowódcy JRG podczas jego nieobecności, urlopu lub długotrwałej choroby. Zgodnie z Regulaminem organizacyjnym KPPSP do zakresu działania Zastępcy Dowódcy należy wystawianie opinii służbowych dla podległych funkcjonariuszy. W czasie nieobecności Dowódcy Jednostki, skarżący jest podległy służbowo swemu bratu.

W ocenie Sądu w sytuacji gdy brak było możliwości przeniesienia funkcjonariuszy na równorzędne, bądź zbliżone stanowiska w tej samej jednostce organizacyjnej dopuszczalne jest wydanie decyzji w przedmiocie przeniesienia skarżącego z urzędu do jednostki organizacyjnej w innej miejscowości.

6.4 Funkcjonariusze Służby Celnej.

Postanowieniem z 9 marca 2017 r. sygn. akt II SAB/Wa 614/17, Sąd odrzucił skargę na bezczynność Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w przedmiocie rozpoznania odwołania.

Sąd wskazał, że propozycja określająca warunki zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej, jaka została skarżącemu złożona na podstawie art. 165 ust. 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, ze zm.) nie stanowi aktu lub

czynności, o jakich mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Nie dotyczy ona bowiem bezpośrednio praw i obowiązków administracyjnoprawnych wynikających z przepisów prawa, a przede wszystkim pozostaje w sferze podległości służbowej. Organ przedkładający propozycję występuje w charakterze pracodawcy, a nie jako organ administracji publicznej, a zatem brak jest administracyjnoprawnego charakteru dla powyższej kompetencji organu. Nie sposób również w propozycji tej dostrzec cech decyzji, od której przysługiwałoby uprawnienie do złożenia środka zaskarżenia w trybie administracyjnym. W myśl art. 104 § 1 k.p.a. decyzja rozstrzyga sprawę co do jej istoty lub w inny sposób kończy postępowanie w danej sprawie. Sama propozycja nie rozstrzyga jeszcze żadnej sprawy, ani nie kończy w inny sposób postępowania administracyjnego w danej sprawie. Stanowi ona jedynie ofertę będącą elementem szerszego procesu zmierzającego do pozostawienia funkcjonariusza w stosunku zatrudnienia.

Sąd uznał, że tej sytuacji nie jest możliwym pozostawanie organu w bezczynności w rozpoznaniu odwołania wniesionego od takiej propozycji.

Wyrokiem z 16 maja 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1825/17 Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w [...] w przedmiocie ustalenia warunków pełnienia służby.

W ocenie Sądu Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w [...] nie rozpoznał i nie rozstrzygnął po raz drugi sprawy dotyczącej warunków pełnienia służby przez skarżącą. Zaskarżoną decyzją organ uchylił bowiem własną decyzję z dnia [...] maja 2017 r. w części dotyczącej terminu (okresu) pełnienia służby przez skarżącą i w tym zakresie wskazał nowy termin pełnienia służby. Organ nie utrzymał w mocy decyzji z dnia [...] maja 2017 r. w pozostałym zakresie, co stanowi o rażącym naruszeniu art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji z dnia [...] września 2017 r. potwierdza jedynie, że organ – na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy – sprawy dotyczącej warunków pełnienia służby nie rozpoznał i nie rozstrzygnął ponownie, czym rażąco naruszono zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (art. 15 k.p.a.).

Sąd podniósł, że decyzja w przedmiocie warunków pełnienia służby stanowi nierozdzielalną całość. Na decyzję tę składa się zarówno określenie przez Dyrektora stopnia służbowego skarżącej, stanowiska służbowego, miejsca pełnienia służby

(jednostki organizacyjnej KAS, komórki organizacyjnej), jak i uposażenia zasadniczego, dodatku za wieloletnią służbę i dodatku za stopień służbowy. Wszystkie ustalone przez organ warunki, w związku ze złożonym przez skarżącą wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, wymagają ponownego rozpatrzenia w całości. Kwestionowanie choćby jednego elementu decyzji ustalającej warunki pełnienia służby lub samo nawet tylko wyrażenie niezadowolenia z przedstawionych warunków, obliguje organ do ponownego rozpatrzenia sprawy w całości.

Ponadto Sąd podkreślił, że wydanie przez organ decyzji o zwolnieniu skarżącej ze służby, nie zmienia niczego w zakresie ustaleń Sądu, co do konieczności ponownego rozpoznania sprawy dotyczącej warunków pełnienia służby. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy złożony został bowiem przez skarżącą w okresie, gdy pełniła służbę. Nadto, rozstrzygnięcie organu w przedmiocie warunków pełnienia służby wpływa na sytuację funkcjonariusza także po zwolnieniu ze służby.

6.5 Inspekcja pracy.

Wyrokiem z 15 marca 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1499/17, Sąd oddalił skargę [...] S.A. na decyzję Okręgowego Inspektora Pracy w [...] w przedmiocie nakazu inspektora pracy zobowiązującego Spółkę do zapewnienia, zgodnie z przepisami prawa pracy, organizacji Służby BHP, tak aby służba podlegała bezpośrednio pracodawcy.

Podstawę prawną wydania nakazu stanowił przepis ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 786 ze zm.).

Sąd wskazał, że istota sporu sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy brak podporządkowania Służby BHP w skarżącym przedsiębiorstwie bezpośrednio pracodawcy – osobie wchodzącej w skład Zarządu Spółki, może stanowić przedmiot regulacji nakazowej Inspektora Pracy oraz czy przyjęte w tej Spółce rozwiązania organizacyjne Służby BHP, ustalone przez Inspektora Pracy w toku przeprowadzonej kontroli, istotnie naruszają przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy w stopniu wystarczającym do wydania przedmiotowego nakazu.

Sąd zwrócił uwagę, że odpowiednia organizacja służby bezpieczeństwa i higieny pracy, w tym sposób jej podporządkowania w hierarchii zakładu pracy, ma kluczowe znaczenie dla należytej realizacji zadań w tym zakresie przez pracodawcę.

Usytuowanie Służby BHP w sposób naruszający przepisy rozporządzenia narusza wprost przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy. Dlatego stwierdzenie braku w skarżącej Spółce podporządkowania Służby BHP bezpośrednio pracodawcy, tj. osobie wchodzącej w skład organu zarządzającego Spółką, zasadnie stanowiło przedmiot regulacji nakazowej inspektora pracy, jako istotne naruszenie § 1 pkt 5 powołanego wyżej rozporządzenia, stanowiące, w rozumieniu art. 11 pkt 1 ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy, podstawą do wydania nakazu.

6.6 Inne o symbolu podstawowym 619.

Spośród spraw oznaczonych tym symbolem na szczególną uwagę zasługuje postanowienie z 24 kwietnia 2018 r. sygn. sygn. II SA/Wa 2046/17. W sprawie tej strona złożyła skargę na pismo Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w przedmiocie odwołania ze stanowiska Dyrektora Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej z powodu wyrażenia swojej prywatnej opinii w oficjalnym piśmie PISF, czym naraziła PISF na utratę wizerunku i uznania, dając jednocześnie przykład zaangażowania politycznego w sprawy, których z uwagi na realizowane przez PISF zadania nie powinna podejmować.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił wniesioną skargę z uwagi na okoliczność, że przedmiotowa sprawa nie podlega kontroli sądu administracyjnego, gdyż objęty skargą akt, jest aktem z zakresu prawa pracy. W uzasadnieniu omawianego orzeczenia wskazano, że Dyrektor Instytutu jest zatrudniany na zasadzie powołania, na skutek którego nie powstaje pomiędzy Dyrektorem a Ministrem stosunek służbowy (administracyjny), ale wyłącznie stosunek pracy. Wskazano na okoliczność, że stosunku administracyjnoprawnego nie można domniemywać, jak również, że nie jest dopuszczalne załatwienie sprawy w formie decyzji administracyjnej bez podstawy do jej wydania. Skoro takich przepisów brak jest w ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2016 r. poz. 438, ze zm.), to oznacza to, że sprawa nie ma charakteru administracyjnego i nie podlega kognicji sądów administracyjnych.

7. Sprawy mieszkaniowe.

W tej kategorii spraw na uwagę zasługuje wyrok Sądu z 10 kwietnia 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1228/17, stwierdzający nieważność uchwały Zarządu Dzielnicy [...] w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na zakwalifikowanie do zawarcia umowy najmu lokalu.

Sąd nie podzielił stanowiska organu, że posiadanie tytułu prawnego w postaci umowy najmu lokalu mieszkalnego, bez względu na wielkość tego mieszkania, wyklucza zakwalifikowanie najemcy do najmu lokalu mieszkalnego z zasobu gminnego. Okoliczność taka może stanowić podstawę odmowy najmu lokalu na czas nieoznaczony wyłącznie wtedy, gdy lokal zajmowany przez wnioskodawcę zabezpiecza jego potrzeby mieszkaniowe, a więc wtedy, gdy wnioskodawca nie znajduje się w trudnych warunkach mieszkaniowych w rozumieniu § 4 pkt 1 uchwały nr LVIII/1751/2009 Rady m.st. Warszawy z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta stołecznego Warszawy (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 132, poz. 3937 ze zm.).

8. Samorząd terytorialny.

Wyrokiem z 26 czerwca 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 999/18. Sąd oddalił skargę Grupy Wyborców Miasta [...] na uchwałę Państwowej Komisji Wyborczej w przedmiocie podziału miasta na okręgi wyborcze. Sąd stwierdził, że zgodnie z art. 419 § z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks Wyborczy (Dz. U. z 2018 r. poz. 754 ze zm.), podział gminy na okręgi wyborcze jest stały. W ocenie Sądu, oznacza to, że zmiany w podziale gminy na okręgi wyborcze mogą nastąpić wyłącznie w przypadkach ściśle wskazanych w ustawie tj. w art. 421 § 1, jeżeli konieczność taka wynika ze zmiany w podziale terytorialnym państwa, zmiany granic jednostek pomocniczych gminy, zmiany liczby radnych w radzie gminy lub zmiany liczby radnych wybieranych w okręgach wyborczych. Sąd podkreślił, że zmiany granic okręgów wyborczych nie uzasadniają inne przesłanki niż wynikające z art. 421 § 1 Kodeksu wyborczego, nawet w przypadku

dokonywania podziału na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z 11 stycznia 2018 r. o zmianie niektórych ustaw w celu zwiększenia udziału obywateli w procesie wybierania, funkcjonowania i kontrolowania niektórych organów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 130).

Natomiast w wyroku z 30 maja 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 2090/17 w sprawie ze skargi Miasta Stołecznego Warszawy na zarządzenie zastępcze Wojewody Mazowieckiego w przedmiocie zmiany nazwy ulicy położonej w m.st. Warszawa z Heleny Kozłowskiej na Grażyny Gęsickiej, Sąd uchylił zaskarżone zarządzenie zastępcze. Sąd stwierdził, że w tej sprawie podlegała jedynie legalność zaskarżonego zarządzenia w oparciu o przepisy ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki (Dz. U. z 2016 r. poz. 744 ze zm., dalej jako ustawa dekomunizacyjna). Stwierdził, że zarządzenie zastępcze musi zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne. Organ nadzoru powinien w uzasadnieniu zawrzeć umotywowaną ocenę stanu faktycznego w świetle obowiązującego prawa oraz wskazać, jaki związek zachodzi między tą oceną a treścią rozstrzygnięcia. Uzasadnienie zarządzenia powinno być zatem realne i adekwatne, a nie pozorne. W uzasadnieniu zarządzenia zastępczego, wydanego na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy dekomunizacyjnej, Wojewoda powinien zawrzeć własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w tym opinii IPN - jako kluczowego dowodu w sprawie. Powinien również poczynić własne dodatkowe ustalenia, a przede wszystkim przedstawić własną, przekonującą ocenę co do stwierdzenia, czy faktycznie dotychczasowa nazwa danej budowli, obiektu czy urządzenia użyteczności publicznej odpowiada dyspozycji art. 1 ust. 1 lub 2 ww. ustawy.

Uzasadnienie zaskarżonego zarządzenia nie zawierało natomiast wyczerpujących ustaleń faktycznych, w tym podania źródła przytoczonych informacji, a w szczególności oceny zamieszczonych informacji, co stanowi o naruszeniu art. 6 ust. 2 w związku z art. 1 ustawy dekomunizacyjnej. Sąd wyjaśnił, że nie może domniemywać motywów, jakimi kierował się organ przy rozstrzygnięciu, ani przyjętej wykładni zastosowanych przepisów. Podniósł, że na organie nadzoru spoczywał

obowiązek tym większej staranności w zakresie dokonania oceny historycznej nazwy ulicy i wykazania, że zachodzą przesłanki do jej zmiany w świetle art. 1 ustawy dekomunizacyjnej, w sytuacji, gdy opinia IPN nie spełniała przesłanek wymaganych dla uznania jej za opinię w rozumieniu art. 6 ust. 3 cytowanej ustawy, bowiem nie zawierała żadnej argumentacji na poparcie stwierdzenia o niezgodności nazwy ulicy Heleny Kozłowskiej z art. 1 ustawy. W ocenie Sądu, konieczne było przedstawienie przez IPN, jako instytucji wyspecjalizowanej w ocenie najnowszej historii Polski, wyczerpującej oceny historycznej w tym zakresie, z powołaniem się na konkretne źródła, a w konsekwencji umotywowanie opinii w taki sposób, aby miała faktyczne, a nie tylko formalne, znaczenie dowodowe.

W wyroku z 27 czerwca 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 417/18, w sprawie ze skargi Miasta [...] na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody [...] w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały, Sąd - działając w warunkach związania oceną prawną, dokonaną w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego - stwierdził, iż brak jest podstaw by uznać, że uprawnienie Wojewody, dotyczące zastosowania środka ochrony tymczasowej w postaci wstrzymania wykonania uchwały Rady Miasta [...] doznaje wyłączenia w stosunku do uchwał Rady Miasta [...] o charakterze nadzorczym, czy to ze względu na status dzielnic Miasta [...], które są jednostkami pomocniczymi jednostki samorządu terytorialnego, czy też ze względu na to, że są one aktami kierownictwa wewnętrznego, adresowanymi do części składowych Miasta.

W ocenie Sądu, przepis art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, jak i pozostałe regulacje ustawy o samorządzie gminnym (za wyjątkiem art. 91 ust. 2a u.s.g.), nie przewidują wyłączeń zastosowania przez wojewodę instytucji wstrzymania wykonalności uchwał (zarządzeń) organu samorządu gminnego. Sąd podkreślił, że przepisy art. 91 ust. 2 i art. 92 ust. 1 u.s.g. formułują uniwersalne zasady, które mają zastosowanie do wszystkich aktów organów samorządu gminnego, mających charakter władczy i rozstrzygający, a do takich należą również uchwały Rady Miasta [...] w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwał podjętych przez Radę Dzielnic [...]]. Brak jest tym samym podstaw do uznania, że literalne rozumienie powołanych przepisów prowadzi do nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanej Miastu [...] sądowej kontroli samodzielności tej jednostki samorządowej (art. 165 ust. 2 Konstytucji RP).

9. Broń i materiały wybuchowe z pominięciem wytwarzania i obrotu bronią i amunicją.

W tej grupie spraw na uwagę zasługuje orzeczenie Sądu z 31 stycznia 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 714/17, w którym wskazano, że badanie przesłanki „zagrożenie dla porządku lub bezpieczeństwa publicznego” musi polegać na precyzyjnej analizie nie tylko przeszłego zachowania się wnioskodawcy, ale przede wszystkim badaniu stanu obecnego – jakie jest jego zachowanie obecnie, jaka jest jego aktualna postawa w zakresie przestrzegania prawa, aktualna opinia z miejsca zamieszkania, opinia służbowa, karalność.

W wyroku z 27 lutego 2018 r. sygn. akt II SA/Wa 1026/17, Sąd zaznaczył, że przy odmowie wydania pozwolenia na broń nie można powoływać się jedynie na fakt uprzedniego skazania za przestępstwo i ukarania za wykroczenie. Istotą sprawy jest zbadanie, czy w chwili obecnej, aktualnie, zainteresowanemu można wydać pozwolenie na posiadanie broni, zgodnie z obowiązującym prawem, we wskazanym przez niego celu. Specyfika rozstrzygnięć organów Policji dotyczących ww. zakresu prowadzi do wniosku, że rozstrzygnięcia te (decyzje zarówno zezwalające na posiadanie broni, jak i decyzje cofające takie pozwolenie albo odmawiające jego wydania) nie tworzą praw nabytych. Rozstrzygnięcia te wraz ze zmianą sytuacji faktycznej, nawet przy niezmiennym stanie prawnym, mogą ulegać odpowiednim zmianom. Powyższa specyfika nakłada na organy Policji obowiązek każdorazowego badania czy w dacie rozstrzygnięcia danej sprawy zachodzą negatywne przesłanki do posiadania broni, wskazane w ustawie o broni i amunicji oraz czy i na ile zmieniły się okoliczności faktyczne danego przypadku. Dalej Sąd wskazał, że jednorazowe naruszenie w przeszłości zasad dotyczących przechowywania broni nie przekreśla możliwości uzyskania pozwolenia na broń w przyszłości, o ile do zachowania strony w tym okresie późniejszym m. in. w zakresie przestrzegania prawa Policja nie będzie miała żadnych zastrzeżeń.

10. Ochrona danych osobowych.

W sprawach z tego zakresu warto przytoczyć wyrok Sądu z 2 sierpnia 2018 r., sygn. akt II SA/Wa 1997/17, którym uchylono decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (GIODO) w przedmiocie przetwarzania danych osobowych. Sprawa dotyczyła przetwarzania przez Spółkę danych osobowych lekarza w systemie internetowym.

Sąd stwierdził, że GIODO nie rozważył twierdzeń skarżącego, iż nigdy nie zawierał ze Spółką żadnych umów o świadczenie usług (nie logował się w serwisie internetowym, nie akceptował regulaminu portalu, nie wyrażał zgody na przetwarzanie danych).

Z Regulaminu Spółki wynika, że zawarcie umowy następuje poprzez rejestrację w serwisie bezpośrednio lub za pomocą serwisu Facebooka. Przetwarzanie danych osobowych profesjonalisty zawartych w formularzu rejestracyjnym odbywa się za jego zgodą wyrażoną przy rejestracji. Lekarz, aby utworzyć swój profil musi dokonać rejestracji. Z zapisów Regulaminu wynika, że dane osobowe przetwarzane są na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 i art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 922, ze zm.) dalej „u.o.d.o.” (na podstawie umowy i za zgodą m.in. lekarza).

Sąd uznał, że organ nie wyjaśnił jaki prawnie usprawiedliwiony cel uzasadnia przetwarzanie danych osobowych w sytuacji, gdy skarżący nie zawarł umowy ze Spółką. Fakt, iż podmiot gospodarczy ujął przedmiot swojej aktywności jako „działalność portali internetowych”, czy „przetwarzanie danych osobowych”, nie może być traktowany jako automatyczna przesłanka legalizująca przetwarzanie takich danych. Przedmiot działalności nie stanowi zaś sam w sobie na gruncie u.o.d.o. podstawy do przetwarzania i publikowania w Internecie danych osobowych skarżącego.

11. Dostęp do informacji publicznej.

Wyrokiem z 23 stycznia 2018 r. sygn. akt II SAB/Wa 414/17, Sąd uwzględnił skargę na bezczynność jednej z partii politycznych w zakresie rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej dotyczącego poniesionych przez partie polityczne wydatków w postaci wyciągów i historii rachunków partii z roku 2017. Sąd powołując się na uregulowania zawarte w Konstytucji RP oraz ustawie z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 876 ze zm.) dotyczące jawności finansowania partii politycznych wskazał, że zasada jawności odnosi się jedynie do źródeł finansowania. Wskazano, że partie są zobligowane do ujawnienia wszelkich informacji związanych ze źródłami sposobami gromadzenia środków finansowych oraz wskazywania celów i podstaw ich wydatkowania. W ocenie Sądu, skoro działalność partii politycznych, w tym zwłaszcza dotacje budżetowe, może stanowić przedmiot informacji publicznej, tym samym żądana przez Stowarzyszenie informacja o poniesionych przez partię wydatkach w postaci wyciągów i historii rachunków partii z roku 2017 spełnia warunki informacji publicznej.

W wyroku z 29 sierpnia 2018 r. sygn. II SA/Wa 484/18 Sąd uchylił w części decyzję Szefa Kancelarii Sejmu, którą odmówiono udostępnienia informacji publicznej dotyczącej załączników do zgłoszeń kandydatów na członków Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie wykazów obywateli oraz wykazów sędziów popierających zgłoszenia. Sąd wskazał na charakter „metaustawy”, jaki został nadany ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1764 ze zm.) dalej u.d.i.p. i podniósł, że istnienie innych zasad czy trybu udostępniania informacji publicznych wyłącza stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznych - jednakże tylko w zakresie wyraźnie uregulowanym tymi szczególnymi przepisami. Zwrócono uwagę, że przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 389 ze zm.) nie mają takiego charakteru albowiem nie można *a contrario* z art. 11c tej ustawy wywieść, że ustawodawca nałożył na Marszałka Sejmu obowiązek podania do publicznej wiadomości tylko zgłoszeń kandydatów do KRS i zarazem w stosunku do załączników

wyłączył stosowanie przepisów u.d.i.p. W ocenie Sądu przepis art. 11c ustawy o KRS przewiduje dodatkowy sposób publicznego udostępnienia informacji i nie zawiera wyłączenia u.d.i.p. Jednocześnie w ocenie Sądu w sprawie zastosowanie znalazł art. 5 ust. 2 u.d.i.p. i wynikająca z niego ochrona prywatności osób fizycznych. Ograniczenie to co prawda nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, jednakże w ocenie Sądu nie sposób przyznać statusu osób publicznych, osobom fizycznym dokonującym zgłoszenia kandydatów do KRS. Pierwszeństwo w tym przypadku winna mieć ochrona ich danych osobowych, a tym samym wykonanie obowiązku informacyjnego nie stanowi przesłanki legalizującej ich udostępnienie.

12. Ordynacja podatkowa.

12.1 Wynagrodzenie tymczasowego pełnomocnika szczególnego.

W wyroku z 27 września 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3608/17 Sąd zajmował się zagadnieniem wysokości wynagrodzenia tymczasowego pełnomocnika szczególnego ustanowionego dla spółki w postępowaniu kontrolnym w przedmiocie podatku od towarów i usług na podstawie art. 138m § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137 poz. 926 ze zm.). Przyznając to wynagrodzenie pełnomocnikowi organy obu instancji uznały, że nie ma podstaw, by przy określaniu jego wysokości uwzględniać wartość przedmiotu sprawy. W przepisach Ordynacji podatkowej nie występuje bowiem pojęcie wartości przedmiotu zaskarżenia, w podobnym ujęciu jak to ma miejsce w przepisach ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, czy też należności pieniężnej stanowiącej wartość przedmiotu zaskarżenia. Sąd nie podzielił tego zapatrywania. Za oczywiste uznał stwierdzenie, iż pojęcie wartości przedmiotu zaskarżenia nie funkcjonuje na etapie postępowania podatkowego, a pojawia się dopiero w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Stwierdził jednak, że odpowiednie stosowanie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2011 r.

w sprawie wynagrodzenia za czynności doradcy podatkowego w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz szczegółowych zasad ponoszenia kosztów pomocy prawnej udzielonej przez doradcę podatkowego z urzędu (Dz. U. Nr 31 poz. 153), do którego odsyła art. 138n § 3 Ordynacji podatkowej, oznacza stosowanie z odpowiednimi modyfikacjami. To z kolei prowadzi do wniosku, że wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu podatkowym odpowiada należność pieniężna. O tym zresztą stanowi art. 216 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Natomiast w pozostałych sprawach tzn. sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia nie występuje, zastosowanie powinien znaleźć § 3 ust. 1 pkt 2 przywołanego rozporządzenia. Podobny pogląd Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zaprezentował w wyrokach z 8 marca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1559/17 oraz 12 września 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 4309/17.

12.2 Przesłanka „interesu publicznego” a ulga meldunkowa.

W wyroku z 13 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2309/17 Sąd wypowiedział się w kwestii rozumienia przesłanki „interesu publicznego”, o jakiej mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, a której zaistnienie warunkuje zastosowanie ulgi w spłacie zobowiązania podatkowego. Wskazując na sposób rozumienia tej przesłanki Sąd zwrócił uwagę na okoliczności powstania i czas ujawnienia zaległości podatkowej, o umorzenie której wystąpiła strona. Zaległość ta dotyczyła mianowicie podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu odpłatnego zbycia nieruchomości w 2010 r., a przed upływem pięciu lat od jej nabycia. Zobowiązanie to powstało, gdyż strona nie złożyła zeznania podatkowego na formularzu PIT-36 lub PIT-38 za 2010 r., jak również nie złożyła w ustawowym terminie oświadczenia o skorzystaniu z tzw. ulgi meldunkowej. Natomiast czynności weryfikujące samoobliczenie dokonane przez stronę organ I instancji podjął dopiero w 2016 r., a więc po 6 latach od roku, w którym nastąpiła sprzedaż. Na tle opisanych wyżej okoliczności faktycznych Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie sformułował tezę, iż niedopełnienie przez stronę wyłącznie wymogów formalnych przy ubieganiu się o ustawową tzw. ulgę meldunkową oraz niepodjęcie przez organ

podatkowy czynności weryfikacyjnych w odpowiednim czasie mieści się w pojęciu "interesu publicznego", o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, iż strona spełniała ustawowe warunki do zastosowania tzw. ulgi meldunkowej. Nie wypełniła jedynie formalnego wymogu złożenia w urzędzie skarbowym potwierdzenia w postaci oświadczenia, że spełnia te warunki. Zobowiązanie to nie powstało więc dlatego, że strona uchylała się od opodatkowania dochodów (ukrywała przychody). Ponadto Sąd zdecydowanie negatywnie ocenił działanie organu podatkowego, który czynności weryfikacyjne podjął dopiero po 6 latach, co bezpośrednio przyczyniło się do wygenerowania kwoty odsetek za zwłokę w kwocie przekraczającej 40.000 zł.

12.3 Skierowanie decyzji do podmiotu nieistniejącego.

Wyrokiem z 26 września 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 4260/17 Sąd stwierdził nieważność decyzji Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie, uznając, iż została ona skierowana do spółki, która na tym etapie postępowania już nie istniała. Doszło bowiem do jej przejęcia przez inną spółkę. Sąd zauważył, że wpisu o połączeniu spółki przejmującej ze spółką przejmowaną dokonano w odpowiednim rejestrze jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Sąd podkreślił, że efektem tego wpisu było wykreślenie spółki przejmowanej, a co za tym idzie utrata przez nią bytu prawnego. To oznacza, że to właśnie spółka przejmująca – nie zaś spółka przejmowana - powinna być adresatem zaskarżonej decyzji. Stwierdzając nieważność tej decyzji Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie przychylił się jednocześnie do prezentowanego w orzecznictwie poglądu, iż podstawą prawną tej nieważności jest w tym przypadku art. 247 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej. Analogiczne rozstrzygnięcie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie podjął w wyrokach z 11 października 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 74/18, 19 października 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 4074/17.

12.4 Zakres ochrony prawnej interpretacji indywidualnej.

W wyroku z 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2329/17 Sąd sformułował tezę, w myśl której z art. 14p i art. 52 § 1 w zw. z art. 14k i art. 14m Ordynacji podatkowej należy wyprowadzić następującą normę prawną: na wniosek podatnika, który stosując się do interpretacji wykazał w deklaracji zwrot podatku nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej i ten zwrot otrzymał, organ podatkowy w decyzji określającej wysokość zwrotu podatku (art. 21 § 3a Ordynacji podatkowej) określa również wysokość należności objętej zwolnieniem z tytułu zwrotu podatku, albo – w przypadku uiszczenia tej należności na zasadach określonych w art. 52 Ordynacji podatkowej - określa wysokość nadpłaty z tego tytułu. Sąd opowiedział się zatem za objęciem ochroną z tytułu zastosowania się do interpretacji indywidualnej nie tylko zobowiązania podatkowego, ale także należności z tytułu zwrotu podatku.

12.5 Doręczenie decyzji wydanej w formie elektronicznej.

W wyroku z 6 czerwca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2541/17 Sąd rozważał czy skuteczne jest doręczenie stronie wydruku decyzji (jej papierowej wersji) wydanej pierwotnie w formie elektronicznej, który nie zawiera wszystkich wymaganych art. 144b § 2 Ordynacji podatkowej elementów. W rozpoznawanej sprawie decyzja organu I instancji została wydana w formie elektronicznej i opatrzona kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Doręczenie tej decyzji drogą elektroniczną nie powiodło się z uwagi na zbyt duży rozmiar pliku. Zdaniem Sądu trudności techniczne (przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego rozmiaru pliku), a tym samym brak możliwości wysłania decyzji przez system e-PUAP uprawniały organ I instancji do doręczenia - w sposób tradycyjny, tj. za pomocą operatora pocztowego - papierowej wersji tej decyzji. Sąd zauważył, że w takim przypadku wydruk sporządzonej pierwotnie w formie elektronicznej decyzji, musi zawierać wskazane w art. 144b § 2 Ordynacji podatkowej elementy. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że brak któregokolwiek z tych składników powoduje, iż wydruk nie korzysta z domniemania autentyczności oraz domniemania zgodności z prawdą,

o których mowa w art. 144b § 4 Ordynacji podatkowej. To zaś oznacza, że decyzja organu I instancji nie została doręczona w przewidzianej przepisami formie i we właściwym trybie, dlatego w obrocie prawnym nie istnieje. Została bowiem wydana w formie elektronicznej, a doręczenie jej papierowej wersji w postaci wydruku nastąpiło w sposób niezgodny z przepisami Ordynacji podatkowej, czyli nieskutecznie. Wspomniana decyzja nie została zatem wprowadzona do obrotu prawnego, choć formalnie istnieje. Tym samym nie wywołuje skutków prawnych w zakresie związania nią organu podatkowego czy rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia od niej odwołania.

12.6 Oprocentowanie nadpłaty.

W wyroku z 30 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1853/17 Sąd zakwestionował stanowisko organów podatkowych, które odmówiły stronie wypłaty odsetek od nadpłaty w podatku dochodowym od osób prawnych, powstałej w wyniku uchylecia postanowienia w sprawie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji wymiarowej organu I instancji. Zdaniem tych organów brak jest w przepisach art. 78 Ordynacji podatkowej normy prawnej, która wprost odnosiłaby się do takiej sytuacji, co z kolei skutkuje brakiem uprawnienia do otrzymania odsetek. Sąd nie zgodził się z tym poglądem. Jego zdaniem w takiej sytuacji organ podatkowy powinien był uznać, że w art. 78 i art. 77 Ordynacji podatkowej występuje luka prawna, którą należało uznać za lukę aksjologiczną. Odwołując się do racji uzasadniających wprowadzenie do Ordynacji podatkowej regulacji nakazujących zwrot nadpłaconych podatków w przepisanych terminach oraz wypłatę oprocentowania od tych nadpłat, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że występującą w art. 77 i art. 78 Ordynacji podatkowej lukę aksjologiczną należało wypełnić w drodze analogii legis. Stosując w drodze analogii legis art. 77 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, należało stwierdzić, że w przypadku uchylecia postanowienia o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji organu I instancji termin zwrotu podatku pobranego na podstawie tego postanowienia wynosi 14 dni od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem

prawomocności, uchylającego to postanowienie. Zdaniem Sądu zastosowanie tego przepisu jest uzasadnione tym, że stan faktyczny opisany w jego hipotezie jest najbardziej zbliżony do stanu faktycznego występującego w rozpoznawanej sprawie. Objęcie nadpłaty zakresem przepisu art. 77 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej powoduje, że ma do niej zastosowanie przepis art. 78 § 3 pkt 1 Ordynacji podatkowej, który stanowi, że w przypadkach objętych zakresem art. 77 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej oprocentowanie nadpłaty przysługuje od dnia powstania nadpłaty.

12.7 Okres przechowywania ksiąg podatkowych w przypadku wystąpienia straty podatkowej.

Rozpoznając skargę na interpretację indywidualną Sąd w wyroku z 25 lipca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2982/17 odniósł się do kwestii czy dokumentacja podatkowa z lat, w których strona wykazała stratę podatkową, w świetle art. 86 § 1 Ordynacji podatkowej, powinna być przechowywana dłużej niż 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym strona złożyła deklarację wykazującą stratę podatkową. W wyroku tym Sąd przywołał obszernie fragmenty uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 czerwca 2017 r. sygn. akt II FPS 3/17, w której przyjął tezę o braku możliwości prowadzenia postępowania podatkowego w sprawie określenia wysokości straty po upływie terminu przedawnienia zobowiązania za ten rok. Zdaniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie teza ta jest również spójna z rozwiązaniami legislacyjnymi regulującymi okres przechowywania ksiąg podatkowych, tj. z art. 86 § 1 Ordynacji podatkowej. W konsekwencji Sąd uznał, że zaskarżona interpretacja narusza przepisy prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 w zw. z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż strona ma obowiązek przechowywać księgi i dokumenty podatkowe do czasu upływu okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego za rok, w którym po raz ostatni rozliczona została wykazana przez stronę strata, podczas gdy strona ma obowiązek przechowywania dokumentacji podatkowej jedynie do momentu upływu okresu przedawnienia „hipotetycznego” zobowiązania podatkowego za rok, w którym wykazano stratę w złożonej deklaracji. Sąd przypomniał, że jeżeli przedawnia się

zobowiązanie główne, to przedawniają się również związane z nim lub towarzyszące mu inne prawa lub obowiązki.

12.8 Przedłużenie terminu blokady rachunku bankowego.

W wyroku z 20 września 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2057/18 Sąd ocenił prawidłowość przedłużenia stronie blokady rachunku bankowego na podstawie art. 119zw. § 1 Ordynacji podatkowej. Sąd stwierdził, że zasadniczym powodem do przedłużenia tej blokady jest istnienie uzasadnionej obawy, że podmiot kwalifikowany nie wykona istniejącego lub mającego powstać zobowiązania podatkowego lub zobowiązania z tytułu odpowiedzialności podatkowej osób trzecich, przekraczających równowartość 10.000 euro. To oznacza, że w tym postępowaniu nie można rozważać, czy rachunek strony jest wykorzystywany do celów mających związek z wyłudzeniami lub zmierzających do wyłudzenia podatku. Przedmiotem oceny może być zatem tylko i wyłącznie istnienie obawy niewykonania zobowiązania podatkowego i czy to zobowiązanie przekracza równowartość 10.000 euro. Odnosząc się do kwestii istnienia obawy niewykonania zobowiązania Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zauważył, że nie istnieje wyczerpujący katalog okoliczności, które mają znaczenie dla oceny, czy spełnione zostały przesłanki dokonania przedłużenia blokady. W każdej sprawie inne okoliczności mogą świadczyć o istnieniu obawy niewykonania zobowiązania.

12.9 Sukcesja generalna w przypadku transgranicznego połączenia spółek.

W wyroku z 8 sierpnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3066/17 Sąd uznał za nieuprawnione stanowisko Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, w świetle którego wnioskodawca (spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Polsce) będący następcą prawnym spółki podlegającej na Cyprze opodatkowaniu podatkiem dochodowym od całości swoich dochodów, bez względu na miejsce ich osiągnięcia, nie może przejąć praw i obowiązków poprzednika prawnego na podstawie polskich

przepisów dotyczących następstwa prawnego, tj. art. 93 i n. Ordynacji podatkowej. Zdaniem Sądu, organ interpretacyjny nie przedstawił ważkich prawnie argumentów potwierdzających jego stanowisko, iż w stanie faktycznym przedstawionym we wniosku nie znajdzie zastosowania zasada podatkowej sukcesji generalnej w rozumieniu przepisów Ordynacji podatkowej, które to przepisy nie zawierają ograniczeń wskazywanych przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, sprzecznych z podstawowymi założeniami prawa wspólnotowego (unijnego). Przepisy te stanowią bowiem, że następca prawny wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki spółki przejmowanej. W rezultacie Sąd stwierdził, że przejęcie przez spółkę przejmującą spółki przejętej powoduje wstąpienie przez nią we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki spółki przejętej, zgodnie z art. 93 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 w zw. z art. 93e Ordynacji podatkowej.

12.10 Przesłanki zawieszenia biegu przedawnienia.

W sprawach o sygn. akt III SA/Wa 3384/17, III SA/Wa 3385/17, III SA/Wa 3386/17 zakończonych wyrokami z dnia 11 października 2018 r. Sąd zajmował się wykładnią art. 70 § 6 pkt 1 oraz art. 70c Ordynacji podatkowej. Strona skarżąca we wniesionej skardze podnosiła, że skutek w postaci zawieszenia biegu przedawnienia wywoła tylko i wyłącznie wszczęcie postępowania dotyczącego takiego przestępstwa, którego jednym ze znamion jest niewykonanie zobowiązania podatkowego, wskazując, iż nie będzie powodować zawieszenia terminu przedawnienia zawiadomienie podatnika o wszczęciu postępowania w sprawie czynów zabronionych, których popełnienie nie jest warunkowane niewykonaniem zobowiązania, jako przykład podając m.in. art. 62 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765 ze zm.). Zdaniem Sądu zawarte w art. art. 70 § 6 pkt 1 Ordynacji podatkowej sformułowanie „podejrzenie popełnienia przestępstwa lub wykroczenia wiąże się z niewykonaniem tego zobowiązania” nie oznacza, że do znamion tego przestępstwa ma należeć niewykonanie zobowiązania. W ocenie Sądu przepis ten stanowi jedynie, że w ogóle

musi zaistnieć „niewykonanie”, a związek przestępstwa (tego, które jest jedną z przesłanek zawieszenia biegu terminu przedawnienia) z niewykonaniem ma być funkcjonalny. Podkreślono, że w ww. artykule użyto sformułowania „wiąże się” a nie „wynika z”, co należy uznać za celowe działanie ustawodawcy. Sąd powołał się na Słownik Języka Polskiego PWN, w którym „wiązać” oznacza m.in. „łączyć ze sobą dwie różne rzeczy, dostrzegać związek między czymś a czymś lub między kimś a czymś” a sformułowanie „wiąże się” oznacza istnienie jakiegoś związku, a nie to, że jedna z tych rzeczy jest koniecznym elementem drugiej. Wskazano, że gdyby zamiarem ustawodawcy było ograniczenie przesłanek zawieszenia przedawnienia zobowiązania podatkowego wyłącznie do przestępstw i wykroczeń skarbowych, których jednym ze znamion jest niezapłacenie podatku, użyłby sformułowania wprost na to wskazującego.

13. Postępowanie egzekucyjne w administracji.

13.1 Skutki wadliwości doręczenia tytułu wykonawczego.

W sprawie o sygn. akt III SA/Wa 2645/17 zakończonej wyrokiem z 10 kwietnia 2018 r. Sąd uznał, że w przypadku przekształcenia się postępowania zabezpieczającego w postępowanie egzekucyjne, doręczenie tytułu wykonawczego zobowiązanemu jest jedynie czynnością o charakterze technicznym. Czynność ta jest drugorzędną z punktu widzenia wszczęcia postępowania egzekucyjnego. W wyroku stwierdzono, że ewentualną wadliwość doręczenia tytułu wykonawczego winno się w takim przypadku rozpatrywać jedynie jako obowiązek organów w zakresie konwalidowania tej potencjalnie wadliwej czynności i doręczenia tytułu wykonawczego w sposób zgodny z wszelkimi zasadami proceduralnymi.

13.2 Zajęcie zabezpieczające.

W wyroku z 16 maja 2018r. sygn. akt VIII SA/Wa 155/18 uchylając zaskarżone postanowienie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej, gdzie sporem objęta była kwestia prawidłowości dokonania przez organ I instancji zajęcia zabezpieczającego praw z instrumentów finansowych zapisanych na rachunku papierów wartościowych należących do skarżącej, Sąd uznał, że istotna dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była treść art. 93 § 3 u.p.e.a. oraz art. 33a § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Dodał w ich świetle, że między stronami bezsporne było, iż decyzja Naczelnika US wydana na podstawie art. 33a § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej wygasła z dniem 13 lipca 2017 r. Zawiadomienie o zajęciu zabezpieczającym z dnia 5 lipca 2017 r. zostało prowadzącemu rachunek doręczone w dniu 20 lipca 2017 r. Z zestawienia powyższych dat wynika, iż przed dniem w którym należałoby zgodnie z art. 93 § 3 u.p.e.a. uznać zajęcie zabezpieczające za dokonane, decyzja będąca podstawą wydania zarządzenia zabezpieczenia wygasła. Brak jest zatem podstaw do uznania prawidłowości czynności dokonanej zawiadomieniem zabezpieczającym z dnia 5 lipca 2017 r., o którym mowa. Ze zwrotnego potwierdzenia odbioru zawiadomienia z dnia 5 lipca 2017 r. przez skarżącą wynika, iż zostało ono nadane w urzędzie pocztowym w dniu 7 lipca 2017 r., to jest przed wygaśnięciem decyzji o zabezpieczeniu. W tym samym dniu przesyłkę wysłano do [...] Sp. z o.o. Brak jest zatem podstaw do czynienia organowi I instancji zarzutu bezpodstawnego podjęcia czynności zmierzających do dokonania zabezpieczenia (art. 154 u.p.e.a., art. 120 i art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej). Ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w art. 93 § 3 dokonanie czynności wiąże jednak nie z datą wysłania zawiadomienia o zajęciu zabezpieczającym, ale z datą jego doręczenia podmiotowi prowadzącemu rachunek. Tym samym okoliczność ta powinna zostać uwzględniona przez orzekające w sprawie organy po wniesieniu przez skarżącą skargi na czynność będącą przedmiotem niniejszej sprawy, a brak jej uwzględnienia stanowi naruszenie art. 54 § 5a u.p.e.a.

14. Podatek od spadków i darowizn, podatek od czynności cywilnoprawnych, podatek od gier, podatek od nieruchomości, opłata skarbowej i inne podatki oraz opłaty.

14.1 Skutki wadliwego zaadresowania przesyłki.

W wyrokach z 18 i 24 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2287-2292/17 Sąd stanął na stanowisku, że strona nie może ponosić negatywnych konsekwencji nieprecyzyjnego zaadresowania przesyłki skierowanej do urzędu skarbowego w sytuacji, gdy istnieją dwa różne urzędy skarbowe o zbliżonej nazwie pod tym samym adresem. Analizując kwestię wywiązania się przez stronę z ustawowego obowiązku zgłoszenia darowizny w terminie 6 miesięcy Sąd zwrócił uwagę na szczególny i wyjątkowy charakter rozpoznawanych spraw. W sprawach tych strona przed upływem 6 miesięcy wysłała listem poleconym właściwe druki zgłoszeń o nabyciu darowizn, adresując je: Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście, ul. Lindleya 14. Po kilkunastu dniach Poczta Polska zwróciła jej jednak przesyłki. Problem z doręczeniem przesyłek wziął się z tego, że w Warszawie pod tym samym adresem, tj. ul. Lindleya 14 znajdują się dwa urzędy skarbowe, przy czym oba w nazwie mają człon "Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście", a różnią się tym, że jeden z nich jest "Pierwszy", a kolejny – "Trzeci". Adresując przesyłki strona nie wskazała, czy chodzi o "Pierwszy" czy o "Trzeci" Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście przy ul. Lindleya 14. Nazajutrz po tym, jak Poczta Polska zwróciła stronie nedoręczone przesyłki, ponownie wysłała ona zgłoszenia o nabyciu darowizn. Tym razem precyzyjnie zaadresowała przesyłki wskazując, że chodzi o "Pierwszy" Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście. Miało to jednak miejsce już po przekroczeniu 6-miesięcznego terminu przewidzianego w art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od spadków i darowizn. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zwrócił uwagę, że wyjątkowość okoliczności rozpoznawanych spraw polega na tym, że nie jest to sytuacja standardowa, iż pod tym samym adresem mają siedzibę dwa organy podatkowe, których nazwy tylko nieznacznie się różnią (liczebnikiem

porządkowym – "pierwszy" lub "trzeci"). Zdaniem Sądu strona miała prawo przypuszczać, że wysyłając pismo na właściwy adres (Lindleya 14) i podając nazwę "Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście" – wypełnia swój obowiązek wystarczająco starannie. Sąd zauważył ponadto, iż co do zasady podatnik jest chroniony przed nieznajomością struktury organów podatkowych przez regulację art. 170 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym jeżeli organ podatkowy, do którego podanie wniesiono, jest niewłaściwy w sprawie, powinien niezwłocznie przekazać je organowi właściwemu, zawiadamiając o tym wnoszącego podanie. Paradoksalnie, gdyby podatnik zaadresował kopertę do organu zdecydowanie niewłaściwego – znalazłby się w korzystniejszej sytuacji niż ta, jaka wystąpiła – gdy adresowana przez niego koperta potencjalnie mogła być uznana za przesyłkę do dwóch organów mających siedzibę pod tym samym adresem. Podatnik popełnił w nazwie organu nieścisłość innego rodzaju niż ta, o której mowa w art. 170 Ordynacji podatkowej. W konsekwencji żaden organ nie przyjął przesyłki i nie doszło do uruchomienia art. 170 Ordynacji podatkowej. Zdaniem Sądu nie byłoby jednak właściwe – w kontekście konstytucyjnej zasady równości - takie interpretowanie przepisów, w rezultacie którego niewielka nieścisłość w adresie (pominięcie członu "Pierwszy" w nazwie organu) spowodowałaby daleko idące negatywne skutki, a istotny błąd (skierowanie pisma do organu oczywiście niewłaściwego) w ogóle nie wywołałby negatywnych konsekwencji dla podatnika, nawet gdyby był popełniony z premedytacją.

14.2 Obowiązek zgłoszenia nabycia rzeczy lub praw majątkowych.

W wyroku z 21 sierpnia 2018 r. o sygn. akt III SA/Wa 3293/17, Sąd wskazywał, że z wykładni gramatycznej art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz. U. z 2018 r. poz. 644 ze zm.) dalej także u.p.s.d., wynika kilka istotnych dla zwolnienia podatkowego warunków. Do skorzystania z tego zwolnienia konieczne jest: 1) zgłoszenie nabycia rzeczy lub prawa w określonej formie, z czym wiąże się przede wszystkim zakres danych podlegających zgłoszeniu; 2) zgłoszenie nabycia wobec właściwego naczelnika urzędu skarbowego; 3) zgłoszenie nabycia w terminie 6 miesięcy od powstania obowiązku

podatkowego; 4) dokonanie tego zgłoszenia przez podatnika. Brzmienie przepisu jest kategorię, jeśli chodzi o skutki prawne niezachowania tych warunków. Wynika z niego, że konieczne jest spełnienie zachowanie wszystkich wymienionych warunków łącznie. Jak stwierdził Sąd, ustawa wskazuje, że wspomniane zgłoszenie w ogóle warunkuje zwolnienie od podatku od darowizn („Zwalnia się od podatku nabycie własności rzeczy przez (...) zstępnych (...), jeżeli zgłoszą nabycie własności rzeczy lub praw...”), co oznacza, że prawidłowe zgłoszenie jest elementem materialnoprawnej konstrukcji przepisu ustanawiającego zwolnienie. Inaczej mówiąc – brak prawidłowego zgłoszenia, bez względu na przyczyny tego braku, wyklucza objęcie podatnika dobrodziejstwem zwolnienia od podatku.

Z kolei w wyroku z dnia 18 lipca 2018 r. o sygn. akt III SA/Wa 3096/17, Sąd stwierdził, że z porównania ust. 4 i ust. 1 pkt 1 art. 6 u.p.s.d. wynika wniosek, że niezależnie od tego, jaki okres upłynął od przyjęcia spadku, tj. pierwotnej daty powstania obowiązku podatkowego wynikającego z faktu dziedziczenia, a spadkobierca tego obowiązku nie wykonał, dochodzi do nowego stanu prawnego, jeżeli nabycie spadku zostanie potwierdzone pismem, którym może być postanowienie sądu stwierdzające nabycie spadku lub notarialny akt poświadczenia dziedziczenia. W dacie sporządzenia aktu poświadczenia dziedziczenia powstaje obowiązek podatkowy, zaś w takim wypadku termin do wydania decyzji wymiarowej liczy się od końca roku kalendarzowego, w którym powstał ten obowiązek (art. 68 § 1 Ordynacji podatkowej).

Przedmiotem rozważań w sprawie o sygn. akt III SA/Wa 2290/17 z dnia 24 maja 2018 r., była kwestia dopełnienia przewidzianego w art. 4a ustawy o podatku od spadków i darowizn warunku zwolnienia od opodatkowania. Zdaniem Sądu, organ zbyt dużą wagę przywiązał do tego, że zgłoszenie nabycia nie dotarło do właściwego organu, mimo że w tej konkretnej sprawie nie ulegało wątpliwości, że podatnik je wysłał. Prawidłowa wykładnia art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od spadków i darowizn każe położyć nacisk na to, czy podatnik zgłoszenie składał, a nie na to, czy organ je otrzymał. Przepis koncentruje się na zachowaniu podatnika, tj. na tym, czy podjął on określone czynności - a nie na tym, jaki był ich rezultat. Zatem prawidłowe jest stanowisko, że samo wysłanie przez podatnika zgłoszenia nabycia

rzeczy i praw, o którym mowa w art. 4a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku od spadków i darowizn stanowi spełnienie określonego tym przepisem warunku do nabycia zwolnienia od podatku.

W wyroku z 17 maja 2018 r., sygn. akt III SA/Wa 2254/17 wyjaśnił, że przepis art. 4a ust. 2 ustawy o podatku od spadków i darowizn umożliwia skorzystanie ze zwolnienia po upływie terminu z art. 4a ust. 1 ustawy, w odniesieniu do nowoujawnionych składników majątku (rzeczy i praw majątkowych). Przepis ten dotyczy każdorazowo kolejnego nabycia rzeczy lub prawa majątkowych, o których Skarżący się dowiaduje już po upływie terminu określonego w art. 4a ust. 1 ustawy o podatku od spadków i darowizn i co do każdego nowoujawnionego nabycia obowiązany jest złożyć stosowne zgłoszenie. Innymi słowy, powzięcie informacji o kolejnym składniku majątku po upływie terminu określonego w tym przepisie otwiera kolejny 6-miesięczny termin na zgłoszenie, co do tego składnika majątku. Powyższe z kolei uprawiania do skorygowania lub złożenia kolejnego zgłoszenia nabycia (SD-Z2) wraz z uprawdopodobnieniem okoliczności związanych z późniejszym powzięciem informacji o danym składniku majątku. Sąd podkreślił, że przepis art. 4a ust. 2 ustawy o podatku od spadków i darowizn dotyczy powzięcia informacji o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych, a nie powzięcia informacji o całkowitej wartości spadku.

14.3 Umowa o sprawowanie opieki a ulga podatkowa.

W sprawie zakończonej wyrokiem z 4 lipca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1824/17 uznano, że umowa o sprawowanie opieki nad spadkodawcą jest niezbędnym warunkiem uprawniającym do skorzystania z ulgi mieszkaniowej określonej w art. 16 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku od spadków i darowizn i nie może być zastąpiona w jakikolwiek inny sposób. Brak pisemnej umowy o opiekę zawartej ze spadkodawcą pozbawia podatnika możliwości uzyskania ulgi określonej w art. 16 ust. 1 pkt 3 u.p.s.d. Niebudząca wątpliwości okoliczność faktycznego sprawowania opieki nie czyni zadość warunkom wynikającym z powołanego przepisu. Nawet wykazanie

w postępowaniu dowodowym wyłącznego sprawowania opieki nad spadkodawcą nie może stanowić przesłanki do zastosowania ulgi podatkowej.

14.4 Uprawnienie do określenia opłaty za gospodarowanie odpadami.

Przedmiotem rozważań w sprawie o sygn. akt III SA/Wa 3794/17 z dnia 27 września 2018 r., była kwestia ponoszenia na rzecz gminy, opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Zdaniem Sądu, właściciel każdej nieruchomości zamieszkałej ma obowiązek poddać się rygorom gminnego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi i nie zwalnia takiego właściciela samodzielne zagospodarowanie odpadami komunalnymi. Ustawodawca w art. 6i ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 ze zm.) ustanowił domniemanie, że na zamieszkałych nieruchomościach powstają odpady, co jest zgodne z logiką i doświadczeniem życiowym. Niewykonanie ustanowionego w art. 6m ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach obowiązku złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi uprawnia organ do wydania decyzji określającej wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

14.5 Rzetelność deklaracji a określenie wysokości opłaty.

Rozstrzygając problem prawidłowego uiszczenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi Sąd, w wyroku z 11 lipca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2949/17, stwierdził, że w przypadku gdy złożona przez podatnika deklaracja nie odzwierciedlała faktycznego sposobu odbioru odpadów z nieruchomości, istnieje podstawa do wydania decyzji w sprawie określenia wysokości opłaty przy szacowaniu ich wielkości na podstawie art. 6o ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Gminy są obowiązane do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy - zgodnie z treścią art. 6c ust. 1 ww. ustawy.

14.6 Zobowiązany do złożenia deklaracji o wysokości opłaty.

W wyroku z 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt III SA/Wa 1596/17 Sąd zbadał zagadnienie dotyczące określenia podmiotu zobowiązanego do złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w odniesieniu do nieruchomości zabudowanej budynkiem wielolokalowym, w którym ustanowiono odrębną własność poszczególnych lokali. Sąd uznał, że obowiązek złożenia deklaracji o wysokości opłaty spoczywa na wspólnocie mieszkaniowej jako właścicielu nieruchomości. W tym zakresie za niezasadne uznano stwierdzenie strony skarżącej, iż organ powinien wydać decyzje o wysokości opłaty w stosunku do każdego z właścicieli lokali z osobną w sytuacji, gdy była jedyną stroną w niniejszym postępowaniu. W omawianym wyroku stwierdzono, że art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zawierający definicję właściciela nieruchomości, należy odczytywać w kontekście pojęcia nieruchomości przyjętego na gruncie prawa cywilnego. Definicja ta jest szersza niż wynika to z art. 140 i n. Kodeksu cywilnego.

14.7 Opłata skarbową od pozwolenia na budowę instalacji niskiego napięcia.

W wyroku z 4 lipca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2950/17 Sąd uznał, że instalacja do odpłatnego przesyłania lub dystrybucji energii do posiadaczy lokali, stanowi sieć elektroenergetyczną dla której ustawa o opłacie skarbowej przewiduje odrębne stawki opłaty skarbowej uzależnione od jej długości. Ponieważ Spółka nie wskazała we wniosku, jaką długość będzie miała projektowana sieć elektroenergetyczna, stąd pozwolenie na jej budowę będzie podlegało opłacie skarbowej przewidzianej w części III ust. 9 pkt 1 lit. f) lub lit. g) załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1827 ze zm.), w zależności od tego czy długość projektowanej sieci będzie przekraczała 1 km.

14.8 Pożyczka na polepszenie jakości działalności leczniczej oraz modernizację szpitala.

Sąd w wyroku z 25 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2209/17 uznał, że nie jest trafne stanowisko organu, zgodnie z którym pożyczka udzielona na polepszenie jakości działalności leczniczej oraz modernizacji szpitala nie mieści się w wyłączeniu od opodatkowania, zawartym w art. 2 pkt 1 lit. f) ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 223 ze zm.). Czynnością cywilnoprawną wyłączoną spod opodatkowania, na podstawie tego przepisu, może być każda z czynności wymienionych w art. 1 ust. 1 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych, jeżeli została dokonana w sprawach nauki, szkolnictwa i oświaty pozaszkolnej oraz zdrowia. Działalność lecznicza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, a także na promocji zdrowia lub realizacji zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i promocją zdrowia. W zakresie tym mieści się także pożyczka uzyskana z Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, przeznaczona na realizację przedsięwzięć służących ochronie zdrowia.

14.9 Obciążenie hipoteką a podstawa opodatkowania w podatku od czynności cywilnoprawnych.

Przedmiotem rozważań zawartych w wyroku z 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1847/17 była kwestia, co stanowi podstawę określenia zobowiązania w podatku od czynności cywilnoprawnych, a mianowicie czy jest nią wartość rynkowa nieruchomości, czy też cena nabycia nieruchomości wskazana w akcie notarialnym, jak również czy wpływ na tę podstawę ma wartość hipoteki obciążającej nieruchomość. Sąd zakwestionował pogląd, że obciążenie nieruchomości hipoteką miało wpływ na wartość nabytej nieruchomości, ustalaną dla potrzeb podatku od czynności cywilnoprawnych. Fakt ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego na nieruchomości nie wchodzi w zakres pojęcia „stanu przedmiotu czynności cywilnoprawnej”, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy o podatku od czynności

cywilnoprawnych. Okoliczności o charakterze prawnym w postaci obciążenia nieruchomości hipoteką chociaż mogą mieć wpływ na cenę umówioną i zapłaconą w konkretnym stosunku cywilnoprawnym, to nie decydują o wartości nieruchomości zdefiniowanej w art. 6 ust. 2 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych. Prawodawca odróżnia bowiem terminy: cena sprzedaży i wartość rynkowa rzeczy, o czym świadczy sama treść art. 6 ust. 1 pkt 1 powoływanej ustawy. Tym samym ustanowienie hipoteki nie ma wpływu na stan rzeczy, rozumiany jako właściwości rzeczy tworzące jej przedmiotową użyteczność i przeznaczenie. W omawianym wyroku stwierdzono, że przywołane w art. 6 ust. 2 ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych „uwzględnienie stanu” rzeczy powiązane jest – w jednym sformułowaniu – ze „stopniem zużycia” rzeczy, co uzasadnia wniosek, że oba terminy odsyłają do przedmiotowych właściwości rzeczy, nie zaś do związanych z nią tylko przejściowo incydentalnych zdarzeń o charakterze prawnym.

14.10 Wyłączenie z podatku od czynności cywilnoprawnych.

W wyroku z 10 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1806/17, Sąd wypowiedział się co do kwestii czy pożyczka udzielona Skarżącej na roboty budowlane w auli audytoryjnej mieszczącej się w budynku dydaktycznym, usytuowanym na terenie uczelni podlega wyłączeniu spod opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych na podstawie art. 2 pkt 1 lit. f) ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych. Sąd odwołując się do definicji terminu „szkolnictwo” (zawartej w Słowniku Języka Polskiego) stwierdził, że jest to ogół szkół i ich organizacja, całokształt zagadnień związanych ze szkołą i nauczaniem. W istotę szkolnictwa wyższego wpisują się nie tylko zajęcia dydaktyczne, ale także aule i sale, w których są one prowadzone. Jeszcze bardziej jest to widoczne w przypadku pracowni uczelni wyższych (np. laboratoriów) bez których pełny proces dydaktyczno-naukowy nie mógłby być prowadzony. Tym samym, skoro ustawodawca w sposób ogólny i szeroki wyłączył z opodatkowania sprawy nauki, szkolnictwa i oświaty pozaszkolnej (oraz zdrowia), to zaciągnięcie pożyczki na roboty budowlane w auli szkoły wyższej należy uznać za czynność dotyczącą realizacji obowiązków, związanych z nauką i dydaktyką, która jest wyłączona z opodatkowania.

14.11 Opodatkowanie podatkiem od czynności cywilnoprawnych zniesienia współwłasności nieruchomości między byłymi małżonkami w drodze orzeczenia sądu

W wyroku z 23 sierpnia 2018r., sygn. akt VIII SA/Wa 280/18 Sąd uchylił decyzję Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w sporze dotyczącym opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych zniesienia współwłasności nieruchomości między byłymi małżonkami w drodze orzeczenia sądu, m.in. na tle art. 1 ust. 1 lit. f ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (u.p.c.c.). Sąd w świetle treści tych przepisów uznał, że nie ulega wątpliwości, iż opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych na podstawie u.p.c.c. podlega zniesienie współwłasności dokonane orzeczeniem sądu. Nie podlega zaś opodatkowaniu tym podatkiem podział majątku wspólnego. W sytuacji gdy orzeczeniem sądu objęte jest zarówno zniesienie współwłasności nieruchomości, jak i podział majątku wspólnego - z obowiązkiem spłaty, istotne jest ustalenie jaka kwota spłaty dotyczy przedmiotu zniesienia współwłasności, a jaka podziału majątku wspólnego. Jak wynikało z decyzji organu odwoławczego, organ ten uwzględnił co do zasady powyższą okoliczność. Jednakże nieprawidłowo na podstawie orzeczenia o zniesieniu współwłasności przyjął kwotę obejmującej nakłady na nieruchomość nabytą przed zawarciem związku małżeńskiego na zasadzie współwłasności. Powodując tym samym opodatkowanie tym podatkiem także podziału majątku wspólnego w części obejmującej nakłady na nieruchomość nabytą przed zawarciem związku małżeńskiego na zasadzie współwłasności.

14.12 Niedopełnienie obowiązku notyfikowania Komisji Europejskiej projektu ustawy o grach hazardowych (art. 1 pkt 1 i pkt 11 oraz art. 8 ust. 1 i 3 Dyrektywy 98/34/WE).

Sąd w wyroku z 21 marca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3209/16 uznał, że art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 471 ze zm.) stanowi podstawę określenia wysokości zobowiązania podatkowego podatników prowadzących gry na automatach o niskich wygranych na podstawie zezwoleń udzielonych przed dniem 1 stycznia 2010 r., tj. przed wejściem w życie

przepisów ustawy o grach hazardowych. Stanowi to wyraz autonomii państwa członkowskiego w sferze kształtowania polityki podatkowej i przewiduje opodatkowanie działalności w zakresie organizacji gier hazardowych na automatach. Zmieniając regulację w odniesieniu do opodatkowania urządzania gier na automatach o niskich wygranych ustawodawca zachował obowiązującą, z mocy art. 45a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27 ze zm.) zryczałtowaną formę opodatkowania. Nawet więc jeżeli podwyższenie stawki opodatkowania obniżyło zyskowność działalności polegającej na urządzaniu gier na automatach o niskich wygranych, prowadzonej na podstawie zezwoleń udzielonych przed dniem 1 stycznia 2010 r., to nie miało ono znaczenia dla obowiązku notyfikacji przepisów technicznych, odnosiło się bowiem do zasad świadczenia usług, które to zasady nie były objęte obowiązkiem notyfikacji na podstawie Dyrektywy 98/34/WE.

14.13 Hala namiotowa a podatek od nieruchomości.

W wyroku z dnia 26 września 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3851/17 Sąd zakwestionował stanowisko organu, zgodnie z którym halę namiotową należy zakwalifikować jako budowlę. Sąd zaznaczył, że hala namiotowa stanowiąca tymczasowy obiekt budowlany w rozumieniu ustawy - Prawo budowlane, niepołączona trwale z gruntem, nie została *expressis verbis* wymieniona w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 ze zm.). Organ podatkowy nie wykazał, że jest ona traktowana jako budowla w innych przepisach ustawowych uzupełniających czy precyzujących Prawo budowlane. W wyroku przyjęto, że hali namiotowej będącej przedmiotem zaskarżonych decyzji nie można zaliczyć do budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, a tym samym do budowli w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 ze zm.), co wyklucza jej opodatkowanie podatkiem od nieruchomości.

14.14 Podatek od nieruchomości od obiektów zlokalizowanych na stropie garażu podziemnego.

Sąd, w wyroku z 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 575/18, podzielił pogląd organów, które uznały, że będące przedmiotem wniosku o interpretację obiekty budowlane posadowione na stropie garażu nie są z nim funkcjonalnie związane, gdyż jako znajdujące się poza przestrzenią garażu wydzieloną za pomocą przegród budowlanych, nie stanowią całości techniczno-użytkowej związanej z garażem. Jednakże nie oznacza to, że wszystkie te obiekty mogą być zakwalifikowane jako budowle i jako takie podlegać mają opodatkowaniu. Sąd stwierdził, że określenie wartości budowli dla celów opodatkowania powinno zostać poprzedzone ustaleniem przedmiotu opodatkowania. Konieczne jest rozstrzygnięcie, mające znaczenie dla podstawy opodatkowania, jakie elementy środków trwałych stanowią budowlę w rozumieniu ustawy o opłatach i podatkach lokalnych. Czy są np. odrębnym od budynku, w którym się znajdują, obiektem budowlanym, czy zostały wprost wskazane w przepisach Prawa budowlanego lub stanowią urządzenie budowlane w rozumieniu art. 3 pkt. 9 Prawa budowlanego. Dopiero wówczas, zgodnie z przepisami, powinna zostać określona podstawa opodatkowania.

14.15 Zakończenie budowy obiektu a powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości.

Sąd w wyroku z 21 czerwca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2748/17, uznał, że data wpisu ujawniona w dzienniku budowy ma decydujące znaczenie w kontekście ustalenia skutków w sferze prawa podatkowego. Powstanie obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości uzależnione jest od momentu faktycznego zakończenia prac związanych ze wznoszeniem budynku i nie jest uwarunkowane uzyskaniem prawa do jego użytkowania. Dla organów podatkowych, w celu ustalenia momentu powstania obowiązku podatkowego w podatku od nieruchomości, istotnym dowodem powinna być przede wszystkim dokumentacja budowy, w tym w szczególności dziennik budowy. Dziennik budowy jest więc podstawowym dokumentem potwierdzającym przebieg prac budowlanych.

14.16 Zastosowanie art. 3 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W wyrokach z 27 września 2018r. w sprawach sygn. akt VIII SA/Wa 420/18 i VIII SA/Wa 421/18 Sąd uchylił decyzję SKO w sprawach, w których organy podatkowe przyjęły, że posiadanie nieruchomości sprawowane przez dotychczasowego właściciela/pożyczkobiorcę ma charakter posiadania zależnego od chwili przeniesienia prawa ich własności na rzecz Spółki w ramach zabezpieczenia umowy pożyczki udzielonej przez Spółkę. W konsekwencji, organy podatkowe przyjęły, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie znajduje zastosowania art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 ze zm.) dalej u.p.o.l.

Zdaniem Sądu, z przedstawionych wywodów dokonanych na gruncie prawa cywilnego, należy wyprowadzić dwie zasadnicze wskazówki istotne dla sądowej kontroli legalności zaskarżonej decyzji. Po pierwsze – przeniesienie prawa własności na podstawie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nie ma na celu definitywnego zbycia nieruchomości przez dotychczasowego właściciela, a jej istota sprowadza się do zabezpieczenia roszczeń nabywcy wobec zbywcy nieruchomości z tytułu zawarcia innej umowy, która dała asumpt do zawarcia z kolei umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, zrodziła potrzebę ustanowienia takiego zabezpieczenia.

Po drugie – przewłaszczenie na zabezpieczenie, właśnie z powodu wyłącznie gwarancyjnego celu tej umowy, zwykle nie prowadzi do zmian w stanie posiadania, a strony takiej umowy mogą, stosownie do swego uznania i oczywiście w granicach prawa, określić zakres posiadania przysługującego każdej z nich. Skoro posiadanie jest zagadnieniem ze sfery faktów, a własność prawem, jak najbardziej dopuszczalna jest sytuacja, w której, pomimo przeniesienia prawa własności nieruchomości, dotychczasowy właściciel pozostaje jej posiadaczem. Tak właśnie stało się w okolicznościach analizowanej sprawy. W świetle powyższych rozważań Sąd nie zgodził się z organami podatkowymi co do tego, że od momentu przeniesienia prawa własności nieruchomości na Spółkę, dotychczasowy właściciel przestał być jej samoistnym posiadaczem. Pomimo stosownej inicjatywy dowodowej ze strony Spółki, organy podatkowe odstąpiły od obowiązku wyjaśnienia wskazywanych wyżej

okoliczności z udziałem dotychczasowych właścicieli, naruszając przepisy art. 122 i art. 187 § 1, a w konsekwencji także art. 191 oraz art. 210 § 1 pkt 6 i § 4 Ordynacji podatkowej w związku z art. 3 ust. 3 u.p.o.l.

Brak stosownych ustaleń faktycznych skutkowało niemożnością prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, na tle wskazywanych przez obie strony postępowania sądowego przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 u.p.o.l.

14.17 Zakres zastosowania proporcji z art. 3 ust 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W wyroku z 21 marca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 325/18 Sąd zajmował się kwestią, czy proporcja o której mowa w tym przepisie obliczana powinna być jedynie w odniesieniu do tego budynku, w którym wyodrębniono lokale czy też do wszystkich budynków, które znajdują się na nieruchomości. Odpowiedzi na to pytanie udziela brzmienie powołanego przepisu w końcowej jego części wskazujące, że proporcję ustala się w relacji powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej całego budynku. W odniesieniu do zastosowania - art. 3 ust 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w sposób postulowany przez Skarżącą, tj. z uwzględnieniem stanowiska, że do zastosowania proporcji z tego przepisu wystarczające jest wyodrębnienie własności już jednego lokalu, podczas gdy organ stoi na stanowisku, że może dotyczyć to wyłącznie stanu, gdy wyodrębniono przynajmniej dwa lokale, Sąd wskazał, że art. 3 ust. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w tej mierze mówi o zastosowaniu omawianej proporcji, „jeżeli wyodrębniono własność lokali”, posługując się liczbą mnogą. Tym samym w sytuacji gdy budynek, w którym ustanowiono odrębną własność lokali, w całości pozostaje we własności tej samej osoby, nie może być mowy o zastosowaniu czy to art. 3 ust. 5, czy też art. 3 ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W takiej sytuacji budynek ten powinien być opodatkowany, podobnie zresztą jak grunt, na którym został posadowiony, według zasad określonych w art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

14.18 Budowla w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W wyroku z 17 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1595/17 zagadnieniem budzącym wątpliwości była prawidłowość, czy w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2017 r. za budowlę w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy uważać wyłącznie elementy budowlane elektrowni wiatrowej, czy także urządzenie techniczne wchodzące w skład elektrowni wiatrowej. Sąd uznał, że na skutek zmian ustawowych, które weszły w życie wraz z ustawą z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, ustawodawca w sposób wyraźny wskazał, że elektrownia wiatrowa składająca się z fundamentu, wieży i elementów technicznych stanowi w całości budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, która podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Definicja „elektrowni wiatrowej” zawarta w art. 2 pkt 1 ustawy z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961 ze zm.) ma znaczenie nie tylko na gruncie tej właśnie ustawy, ale także bezpośrednio na gruncie Prawa budowlanego, a pośrednio na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

14.19 Niedopełnienie przez podatnika wyłącznie wymogów formalnych przy ubieganiu się o zastosowanie ulgi mieści się w pojęciu „interesu publicznego”, o którym mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej.

W wyroku z 13 września 2018r. sygn. akt VIII SA/Wa 383/18 Sąd uchylił decyzję SKO w sporze dotyczącym oceny prawidłowości dokonanych przez organy ustaleń faktycznych, które przyjęły, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie wystąpiły okoliczności uzasadniające zastosowania ulgi wymienionej w treści art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej. Przedmiotem sporu objęta była nadto ocena a także czy odmawiając umorzenia zaległości podatkowych organy nie przekroczyły granic uznania administracyjnego.

Zdaniem Sądu, procedowanie organów podatkowych w kontekście badania sytuacji majątkowej i życiowej podatnika pod kątem spełnienia przesłanek w celu zastosowania wnioskowanej przez podatnika ulgi było co do zasady prawidłowe, tzn.

organy te rozpatrzyły konkretną sytuację, w jakiej znajdował się skarżący, w tym dokonały analizy jego sytuacji majątkowej. Powyższe pozwala wyprowadzić wniosek, że stan faktyczny sprawy został dostatecznie ustalony. Niemniej jednak Sąd nie podzielił zaprezentowanego stanowiska organów co do rozumienia przesłanki „interesu publicznego” w powiązaniu z okolicznościami powstania zaległości podatkowej. Organy podatkowe za istotną z punktu widzenia braku podstaw do zastosowania wnioskowanej ulgi uznały bowiem okoliczność niedopełnienia przez skarżącego formalnego wymogu wyrejestrowania pojazdu w związku z dokonaną kradzieżą tego pojazdu w 2013r. na terytorium Słowacji. Uznały, że na skarżącym ciążył obowiązek podatkowy z tytułu podatku od środków transportowych, gdyż do 2017 r. (fakt wyrejestrowania pojazdu) był jego właścicielem. Pominęły jednak, w kontekście zaistnienia przesłanki interesu publicznego okoliczność, podnoszoną przez skarżącego w toku postępowania, że w 2013r. pojazd został skradziony i toczyło się stosowne postępowanie w tym zakresie prowadzone przez policję w Słowacji. Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę powyższe, istotna pozostaje ponowna analiza wniosku skarżącego w celu ewentualnego przyznania ulgi pod kątem zaistnienia przesłanki interesu publicznego.

Zarzuty naruszenia art. 67a Ordynacji podatkowej okazały się zatem zasadne w zakresie dotyczącym oceny okoliczności powstania zaległości podatkowej w kontekście istnienia przesłanki ważnego „interesu publicznego”.

15. Sprawy z zakresu podatku od towarów i usług.

Wśród rozpoznanych w 2018 r. w Sądzie spraw podatkowych najliczniejszą grupę stanowiły sprawy dotyczące podatku od towarów i usług. Poddane kontroli rozstrzygnięcia organów zapadały zarówno w postępowaniach wymiarowych jak też w postępowaniach dotyczących udzielenia interpretacji przepisów prawa podatkowego.

15.1 Stawka podatkowa od umowy franczyzy.

Liczną grupę spraw stanowiły sprawy, w których istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy w przypadku działalności polegającej na prowadzeniu na podstawie umowy franczyzy restauracji [...], oferowane gotowe posiłki i dania podlegają opodatkowaniu według stawki 5%, czy też zastosowanie znajduje 8% stawka podatku od towarów i usług. Przykładowo w sprawach o sygnaturach akt III SA/WA 3944/17, III SA/WA 3647/17, III SA/WA 3859/17, III SA/WA 3901/17, III SA/WA 4153/17, III SA/WA 4188/17, III SA/WA 4227/17, III SA/WA 4150/17, III SA/WA 4087/17, III SA/WA 4077/17 składy orzekające stwierdziły, powołując się na orzecznictwo NSA, że skoro podstawowym przedmiotem działalności strony skarżącej były usługi restauracji i innych stałych placówek gastronomicznych (PKD 56.10A), a ponadto strona skarżąca sprzedawała towary przeznaczone do bezpośredniej konsumpcji, których nie zaklasyfikowano do PKWiU 10.85.1, nie mogły one korzystać z 5% stawki VAT na podstawie art. 41 ust. 2a w związku z poz. 28 zał. nr 10 do ustawy o podatku od towarów i usług, lecz należało je uznać za czynności związane z wyżywieniem, które podlegają opodatkowaniu według stawki 8% VAT.

15.2 Zwolnienie opodatkowania na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o podatku od towarów i usług.

Istota sporu w sprawie o sygn. III SA/WA 2867/17 sprowadzała się do oceny, czy kompleksowa usługa polegająca na obsłudze autoryzacji oraz rozliczeniu transakcji finansowych świadczonych przez stronę skarżącą na rzecz banków i agentów rozliczeniowych będzie podlegała zwolnieniu z opodatkowania podatkiem od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy o podatku od towarów i usług w stanie prawnym obowiązującym od 1 lipca 2017 r. Sąd w wyroku z 18 lipca 2018 r. stwierdził, że usługa umożliwiająca dokonanie transferu pieniężnego przy pomocy aplikacji mobilnej podlega zwolnieniu z podatku VAT. Sprawa dotyczyła spółki operującej systemem płatności mobilnych (BLIK), zapewniającym błyskawiczne transfery pieniężne poprzez aplikację mobilną. Organ podatkowy

twierdził, że spółka jest jedynie pośrednikiem w zakresie obsługi transakcji płatniczych, a świadczone przez nią usługi mają charakter techniczny. Ze stanowiskiem organu nie zgodził się jednak skład orzekający w sprawie, który stwierdził, że usługi świadczone przez spółkę powinny być objęte zwolnieniem z VAT, ponieważ ich efektem jest realizacja transferów pieniężnych. Należy je zatem traktować podatkowo w takim sam sposób jak usługi świadczone przez operatorów kart kredytowych.

15.3 Kwalifikacja odszkodowania na podstawie „ustawy drogowej”.

W sprawie o sygn. akt III SA/Wa 23/18 spór dotyczył tego, czy opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega odszkodowanie uzyskane przez rolnika zarejestrowanego jako czynny podatnik VAT za wywłaszczenie na podstawie tzw. ustawy drogowej nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej przyjął, że skoro przedmiotem przeniesienia własności z nakazu władzy za odszkodowaniem są nieruchomości wcześniej wykorzystywane w ramach działalności gospodarczej przez Podatnika, tj. podmiotu będącego podatnikiem VAT, jako łąki, opisana we wniosku czynność mieści się w zakresie działalności gospodarczej podatnika. Sąd nie podzielił stanowiska organów podatkowych i wyrokiem z 15 października 2018 r. uchylił zaskarżoną interpretację. W uzasadnieniu wskazał, że Skarżący nie podejmował żadnych działań, wykraczających poza zwykłe korzystanie z nieruchomości, a wskazujących na jej zamiar prowadzenia w związku z własnością nieruchomości gruntowych - innej niż działalność rolnicza - działalności gospodarczej, o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług. W sytuacjach, gdy właściciel nieruchomości wykorzystuje ją zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem (nie podejmując działań w celu zmiany przeznaczenia gruntu), a zmiana przeznaczenia - z działki rolnej na działkę pod budowę drogi - nie następuje z inicjatywy właściciela nieruchomości, ale wyłącznie w wyniku wydania przez właściwego wojewodę decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej, nie znajduje zastosowania art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o podatku od towarów i usług.

15.4 Podatnik podatku od towarów i usług.

Na uwagę zasługuje wyrok z 9 maja 2018 r. sygn. akt III SA/WA 2769/17, w którym Sąd uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej. W treści wniosku o interpretację strona skarżąca podała, że jest właścicielem nieruchomości, w której skład wchodzi lokale, których wynajem stanowi przedmiot prowadzonej działalności gospodarczej. Zawierane umowy najmu przewidują zazwyczaj, że strona skarżąca wyda lokal w określonym stanie technicznym. Oznacza to, że przed rozpoczęciem umowy lub w trakcie jej trwania jest ona zobowiązana do wykonania prac aranżacyjnych i adaptacyjnych, tzw. fit-out. Wspomniane prace polegają najczęściej na aranżacji wnętrza, usługach montażowych, usługach dekoracyjnych, malowaniu, klejeniu tapet, montażu instalacji elektrycznych i sanitarnych. Strona skarżąca dodała, że nie jest firmą budowlaną, jej działalność nie obejmuje usług budowlanych, a więc zleca wykonanie prac trudniejszą się tym firmie zewnętrznej. Koszt wykonanych prac może, choć nie musi, być przeniesiony na najemcę. Następuje to poprzez w kalkulowanie go do wartości czynszu lub w formie refaktury wystawionej na najemcę. Pytanie zadane we wniosku dotyczyło tego czy firma budowlana wykonująca prace adaptacyjne jest podwykonawcą strony skarżącej w rozumieniu art. 17 ust. 1h ustawy o podatku od towarów i usług, a w konsekwencji, czy podatnikiem podatku od towarów i usług z tytułu tych świadczeń jest strona skarżąca jako ich nabywca.

Zdaniem Sądu, określenie, że usługa modernizacyjna jest świadczona na rzecz najemcy, gdyż to on korzysta ze zmodernizowanego lokalu, nie jest uprawnione. Wspomniane świadczenie, w przeciwieństwie np. do dostawy mediów, nie zostaje w całości zużyte przez najemcę. Stanowi w związku z tym trwałe ulepszenie lokalu, a zatem przysporzenie po stronie wynajmującego. Potwierdza to treść cywilnoprawnej umowy najmu, która zakłada, że jedynie drobne nakłady połączone ze zwykłym użytkowaniem rzeczy obciążają najemcę (art. 662 § 2 Kodeksu cywilnego). Zdaniem Sądu, wszelkie ulepszenia nieruchomości oddanych w najem są, co do zasady, wykonywane na rzecz ich właścicieli. Powyższa uwaga dotyczy również opisanych we wniosku usług montażowych, usług dekoracyjnych, malowania, klejenia tapet, montażu instalacji elektrycznych i sanitarnych. Stanowią bowiem standardowe prace

modernizacyjne, które nawet jeśli są wykonywane pod konkretnego najemcę, należy traktować jako ulepszenie lokalu, a więc beneficjentem tych nakładów jest w dominującym stopniu jego właściciel. Reasumując Sąd stwierdził, że w sytuacji, gdy wynajmujący dokonuje modernizacji lokalu, który to lokal stanowi przedmiot umowy najmu, zakupione w związku z tym usługi budowlane nabywa we własnym imieniu i w dominującym stopniu na własną rzecz. Tym samym, nawet jeśli w związku z adaptacją lokalu otrzyma odrębne wynagrodzenie od najemcy, to i tak nie można uznać, że nie jest to wyłącznie element kalkulacyjny usługi najmu, lecz wynagrodzenie otrzymane za usługę budowlaną, wykonaną na rzecz najemcy na zasadzie przewidzianej w art. 8 ust. 2a ustawy o podatku od towarów i usług. Innymi słowy, umowa najmu tworzy jedno świadczenie, na które składa się również dostarczenie przedmiotu najmu w umówionym stanie, w tym także stosowna jego modernizacja i adaptacja. Nie ma przy tym znaczenia, czy wskazane czynności są wykonywane z myślą o jednym, czy też o wielu potencjalnych najemcach. Zastosowanie znajdzie wówczas art. 8 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług i to wyłącznie do usługi najmu, bez możliwości wyodrębnienia z niej świadczenia polegającego na modernizacji i adaptacji dostarczanego najemcy lokalu.

15.5 Skutki pozbawienia prawa do jednoczesnego wykazania podatku należnego i naliczonego.

Zgodnie z wyrokiem Sądu z 15 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2488/17 odsetki z tytułu zaległości podatkowych nie są należne, jeżeli przedsiębiorca, z przyczyn leżących po stronie dostawcy wykaże podatek należny po upływie trzech miesięcy od wewnątrzspółnotowego nabycia lub importu usług. W przedmiotowej sprawie strona skarżąca nabywała towary i usługi opodatkowane na zasadzie reverse charge. Wątpliwości spółki dotyczyły sytuacji, w której otrzyma fakturę po upływie trzech miesięcy od końca miesiąca, w którym powstał obowiązek podatkowy. Spółka stanęła na stanowisku, że nawet w przypadku późnego otrzymania faktury, będzie ona mogła rozliczyć podatek naliczony i należny w jednym okresie. Organ podatkowy uznał, że w świetle aktualnie obowiązujących przepisów podatek należny i naliczony trzeba wykazać w różnych okresach i dodatkowo zapłacić odsetki z tytułu zaległości

podatkowych. Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że w analizowanym stanie faktycznym należy uwzględnić orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z którego wynika, że podatnicy nie mogą być karani pozbawieniem prawa do jednoczesnego wykazania podatku należnego i naliczonego wyłącznie z uwagi na brak spełnienia wszystkich formalnych przesłanek, jeżeli towary zostały faktycznie nabyte i są wykorzystywane w działalności gospodarczej w ramach czynności opodatkowanych. Tym samym, uznał stanowisko spółki za prawidłowe.

15.6 Akcja sprzedażowa jako pośrednictwo w usługach ubezpieczeniowych.

Wyrokiem z 23 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2720/17 Sąd uchylił interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej. Z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego wynikało, że Przedsiębiorstwo zawarło umowę agencyjną z towarzystwem ubezpieczeniowym na świadczenie usług pośrednictwa ubezpieczeniowego. Spółka miała telefonować do potencjalnych klientów znajdujących się w bazie danych ubezpieczyciela i umawiać spotkanie z nim oraz przedstawiać podstawowe informacje o ofercie. Za każdy taki kontakt agent miał dostawać wynagrodzenie, przy czym prowizja miała zależeć od liczby potencjalnych klientów. Spółka uważała, że jej usługa jest zwolniona z podatku jako pośrednictwo w świadczeniu usług ubezpieczeniowych (art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy o podatku od tworów i usług). Powołała się na ustawę o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2077 ze zm.), zgodnie z którą pośrednik m.in. pozyskuje klientów i wykonuje czynności przygotowawcze zmierzające do zawierania umów ubezpieczenia. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdził jednak, że firma powinna płacić VAT, bo tylko inicjuje kontakt, a nie bierze udziału w dalszych negocjacjach. Powołał się na orzecznictwo TSUE, z którego wynika, że pośrednictwo ubezpieczeniowe to czynności, których celem jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, by dwie strony zawarły umowę ubezpieczenia. Sąd stwierdził, że w sprawie spełnione zostały warunki pozwalające uznać akcję sprzedażową za pośrednictwo w świadczeniu usług ubezpieczeniowych. Wykonywanie telefonów do potencjalnych klientów nie jest czynnością techniczną, tylko właśnie pośrednictwem ubezpieczeniowym, czyli czynnością, która zmierza do podpisania umowy ubezpieczenia.

15.7 Usługi turystyki a stawka od usług związanych z rekreacją.

Na uwagę zasługuje wyrok z 25 maja 2018 r. sygn. akt III SA/WA 2721/17. Sprawa dotyczyła spółki zamierzającej organizować na rzecz biur podróży oraz indywidualnych osób prywatnych rejsy jachtem po Morzu Śródziemnym. Spółka złożyła wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji m.in. celem potwierdzenia zastosowania właściwej stawki VAT do świadczonych usług. Spółka we wniosku wskazała że w trakcie trwania rejsu planuje zapewniać jego uczestnikom oprócz noclegu na jachcie, opieki skippera oraz śniadań serwowanych w jachtowej mesie lub w restauracji, również szereg dodatkowych świadczeń tj. ubezpieczenie jachtu oraz uczestników, sprzątanie jachtu po zakończeniu rejsu, zapewnienie uczestnikom ręczników, pościeli, wody słodkiej na jachcie itp. Dodatkowo usługa nie miała obejmować programu turystycznego rozumianego jako zapewnienie uczestnikom zwiedzania miast portowych z przewodnikiem czy wstępu do płatnych muzeów. Spółka podkreśliła że zasadniczo będzie nabywać ww. towary/usługi od podmiotów zewnętrznych. Na tle tak przedstawionego stanu faktycznego w ocenie spółki świadczone usługi będą usługami turystyki, co do których ma zastosowanie procedura VAT-marża. Jednocześnie powołując się na interpretację ogólną Ministra Finansów, spółka uznała że będzie mogła zastosować 8% stawkę VAT, gdyż usługi, które zamierza świadczyć mieszczą się w pozycji 186 załącznika nr 3 do ustawy o podatku od towarów i usług: „Pozostałe usługi związane z rekreacją - wyłącznie w zakresie wstępu”. Organ interpretacyjny uznał, że spółka faktycznie będzie świadczyła usługi turystyki, o których mowa w art. 119 ustawy o podatku od towarów i usług, objęte szczególną procedurą opodatkowania VAT-marża, lecz nie należy utożsamiać ich z usługami rekreacyjnymi. Powyższe stanowisko podzielił Sąd w ww. wyroku. W ocenie Sądu skoro Skarżąca świadczy usługi turystyki i korzysta z możliwości rozliczenia podatku w ramach procedury VAT marża na podstawie art. 119 ustawy o podatku od towarów i usług nie może jednocześnie korzystać z obniżonej stawki podatku w wysokości 8% odnoszącej się do usług związanych z rekreacją – wyłącznie w zakresie wstępu na podstawie art. 41 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług w zw. z art. 146a pkt 2 i pozycją 186 załącznika nr 3 do ustawy o podatku od towarów i usług.

15.8 Transakcje łańcuchowe, o których mowa ustawie o podatku od towarów i usług.

W wyrokach z 22 marca 2018 r. sygn. akt VIII SA/Wa 110/17 i VIII SA/Wa 111/17 WSA w Warszawie zajmował się problematyką transakcji łańcuchowych, o których mowa m.in. w art. 7 ust. 8 i art. 22 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (u.p.t.u.), w szczególności na tle poglądów prawnych wyrażonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt C- 245/04 (Dz. U. UE. C. 2006.143.9 z 17 czerwca 2006 r.) oraz TSUE w sprawie C-430/09 zakończonej wyrokiem z 16 grudnia 2010 r.; ZOTSiS 2010/12B/I-13335-13354). Uchylając decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, Sąd uznał, że na tle rozpoznawanej sprawy istotne znaczenie miało miejsce realizacji transakcji na tle przepisów art. 22 ust. 1 – 3 u.p.t.u. Tymczasem Dyrektor IS nie zajął stanowiska co do tego, czy podmioty cypryjskie funkcjonowały na terytorium RP jako podatnicy VAT, posiadający stosowne numery identyfikacyjne. Z uzasadnienia decyzji wynikało nadto z jednej strony, że transport towaru był zrealizowany wyłącznie pomiędzy skarżącą a wymienionymi w decyzji odbiorcami zagranicznymi, z drugiej zaś strony, że transakcjami, którym będzie przyporządkowany transport (wysyłka towarów) będą transakcje pomiędzy K. LTD i R. LTD a odbiorcami zagranicznymi i to te transakcje będą miały charakter wewnątrzspółnotowych dostaw towarów (WDT) i będą tzw. transakcjami ruchomymi. Skoro zdaniem organów podatkowych podmioty cypryjskie nie brały udziału w organizowaniu transportu towaru, to wyjaśnić należało ich rolę w poszczególnych transakcjach, czego organ odwoławczy nie uczynił. Nie wyjaśnił także tego, czy skarżąca działała w dobrej, czy też w złej wierze. Okoliczność ta powinna zostać wyjaśniona przez organ podatkowy, gdyż dostawcy działającego w dobrej wierze nie można pozbawiać prawa do należnego mu zwolnienia od VAT (zob. pkt 37 i 38 wyroku TS z 16 grudnia 2010 r., C – 430/09). Z uzasadnienia decyzji nie wynikało nadto, w jaki sposób i dlaczego została obliczona wysokość zobowiązań podatkowych (metodą „w stu” czy „od stu”) za styczeń i luty 2015 r. Powyższe uchybienia procesowe (naruszenie przepisów art. 122, art. 187 § 1, art. 191 i art. 210 § 1 pkt 6 i § 4 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 7 ust. 1 i ust. 8 oraz art. 22 ust. 1 – 3 u.p.t.u.) uzasadniały zdaniem Sądu konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a., gdyż mogą mieć istotny wpływ na wynik rozpoznawanej sprawy.

15.9 Możliwość odliczenia przez Spółkę, która prowadzi działalność gospodarczą w formie agencji zatrudnienia w zakresie pracy tymczasowej, podatku naliczonego (VAT) z faktur dokumentujących nabycie usług noclegowych, na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o VAT.

W wyroku z 19 lipca 2018 r. sygn. akt VIII SA/Wa 370/18 Sąd uchylił interpretację Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej, w której kwestią sporu między stronami była możliwość odliczenia przez Spółkę, która prowadzi działalność gospodarczą w formie agencji zatrudnienia w zakresie pracy tymczasowej, podatku naliczonego (VAT) z faktur dokumentujących nabycie usług noclegowych, na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o VAT. Nabycie tych usług ma zdaniem Spółki ścisły związek z jej działalnością gospodarczą, gdyż ich nabycie służy odsprzedaży (refakturowaniu) tych usług na rzecz innych podatników VAT (kontrahentów), a także na rzecz podmiotów niebędących podatnikami VAT (zleceniodawców i pracowników) bądź też stanowi element kalkulacji ceny świadczonej przez Spółkę usługi pracy tymczasowej. Dyrektor KIS uznał jednak stanowisko Spółki za nieprawidłowe, gdyż w jego ocenie na tle przedstawionego przez Spółkę stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) zastosowanie znajduje wyłączenie możliwości odliczenia podatku naliczonego przewidziane w art. 88 ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT. Sąd stanął po stronie Wnioskodawcy argumentując m.in., że z treści wniosku o wydanie interpretacji wynikało wprost, że Spółka nabywa usługi noclegowe w celu ich dalszej odsprzedaży konsumentom lub innym podatnikom. Okoliczność ta została natomiast pominięta przez organ interpretacyjny, który w wyniku błędnej wykładni art. 88 ust. 1 pkt 4 ustawy o VAT przyjął, że wynikający z tego przepisu zakaz odliczenia VAT od nabywanych usług noclegowych ma charakter bezwzględnie, wyłączający zasadę neutralności VAT, o której mowa w art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, gdy zdaniem Sądu zakaz ten dotyczy tylko konsumentów usług noclegowych. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd nakazał Dyrektorowi KIS uwzględnić rozważania dotyczące wykładni art. 88 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 86 ust. 1 ustawy o VAT, tj. przyjąć, że zasada neutralności VAT w pełni powinna znajdować zastosowanie w stanie faktycznym (zdarzeniu przyszłym) przedstawionym przez Spółkę we wniosku o wydanie interpretacji.

16. Podatek dochodowy od osób fizycznych.

Podatek dochodowy od osób fizycznych był w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie podstawą rozstrzygnięć zagadnień związanych, m.in., z ustalaniem podstawy opodatkowania, zastosowania ulg podatkowych oraz sposobem kwalifikacji kosztów uzyskania przychodu. Sąd, w podejmowaniu rozstrzygnięć, wykorzystywał dotychczasowy dorobek prawny, w tym istniejące orzecznictwo sądowoadministracyjne.

16.1 Ograniczenia w zakresie stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów przez płatnika.

Wyrokiem z 18 kwietnia 2018 r. III SA/Wa 1332/17 Sąd oddalił skargę Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (płatnika) na interpretację dotyczącą podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów przez płatnika, definiując sposób zastosowania art. 22 ust. 9a ustawy z 26 lipca 1991 r o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2032 ze zm.). Zdaniem Sądu, warunkiem zniesienia ograniczenia wysokości kosztów uzyskania przychodów, o którym mowa w art. 22 ust. 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jest podjęcie przez podatnika tych działań, o których mowa w art. 22 ust. 10 tej ustawy. Tylko hipotetyczna możliwość podjęcia przez podatnika działań nie zwalnia płatnika z obowiązku stosowania ograniczenia naliczania kosztów uzyskania przychodu, o którym mowa w art. 22 ust. 9a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Stosownie do treści art. 22 ust. 10 powołanej ustawy uwzględnienia kosztów uzyskania wyższych niż określone na podstawie art. 22 ust. 9 pkt 1-4 i 6 możliwe jest wyłącznie wtedy, gdy podatnik udowodni, że poniósł wyższe koszty uzyskania przychodów.

16.2 Ustalenie honorarium za pracę twórczą w oparciu o czas pracy.

W sprawach zakończonych wyrokami z 12 września 2018 r. III SA/Wa 3773/17 i III SA/Wa 3441/17, Sąd nie podzielił poglądów organu interpretacyjnego, w którego ocenie ustalenie honorarium za pracę twórczą w oparciu o czas pracy wyklucza możliwość stosowania 50% kosztów uzyskania przychodów. Zdaniem Sądu, sposób określenia honorarium za przeniesienie przez pracownika praw autorskich podlega zasadzie swobody umów. Skoro z wniosku o wydanie interpretacji wynikało, że spełniona została hipoteza art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych - ponieważ Spółka podała, że pracownicy tworzą i będą tworzyć utwory, za które otrzymują i będą otrzymywać stosowne honorarium - to uzależnienie wysokości honorarium od czasu pracy twórczej leży w zakresie swobody kontraktowej stron stosunku pracy. Kwestia dokumentowania tworzenia utworów i kontroli rzetelności deklarowania przez pracowników czasu pracy poświęconego na powstanie utworów pozostaje poza zakresem postępowania interpretacyjnego, w którym nie można badać wagi, wiarygodności i wartości dowodów mających świadczyć o deklarowanych we wniosku faktach lub zdarzeniach przyszłych. Tym samym drugorzędne dla możliwości zastosowania podwyższonej wysokości kosztów uzyskania przychodu - w razie wykonywania w ramach stosunku pracy czynności zarówno chronionych prawem autorskim, jak i niebędących przedmiotem prawa autorskiego – jest udokumentowanie, jaka część wynagrodzenia pracownika obejmuje wynagrodzenie z tytułu korzystania z prawa autorskiego, a jaka część dotyczy czynności niechronionych prawem autorskim.

16.3 Przesłanki zastosowania ulgi z art. 21 ust. 1 pkt 131 i art. 30e ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W wyroku z 27 września 2018 r. III SA Wa 3991/17 Sąd wypowiedział się na temat warunków korzystania ze zwolnienia podatkowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 131 i art. 30e ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw. Sąd stwierdził, że ulga podatkowa, jako preferencja nie powinna być interpretowana w ten sposób, że zawiera pułapki dla podatnika, który

chce zachować się w sposób zgodny z obowiązującym prawem. Ulga podatkowa nie może wprowadzać takich warunków skorzystania z niej, których istnienia podatnik nie jest w stanie samodzielnie wyinterpretować z obowiązujących regulacji prawa. Dotyczy to – jak wskazał Sąd - „całej ścieżki zachowania i czynności dla dopełnienia obowiązków albo uprawnień, jakie na gruncie prawa podatkowego by mu przysługiwały”. Niedopełnienie we właściwym czasie formalności w postaci złożenia oświadczenia o spełnieniu warunków do skorzystania z ulgi meldunkowej nie może być powodem do nałożenia na podatnika ciężaru podatkowego, wynikającego z niejednoznacznych przepisów. Nałożenie ciężaru wobec niedopełnienia przez podatnika warunku formalnego w postaci złożenia odrębnego, składanego w terminie zeznania podatkowego oświadczenia o zamiarze skorzystania z ulgi, mimo ewidentnego spełniania warunku zameldowania w lokalu, stanowiącym przedmiot sprzedaży, jest wyrazem zastosowania rygoru, uzasadniającego powstania poczucia krzywdy wskutek działania Państwa.

16.4 Zakres ryczału z art. 12 ust. 2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W wyroku z 17 stycznia 2018 r. III SA/Wa 518/17 Sąd uznał, że wartość paliwa do samochodów nieodpłatnie udostępnianych do celów prywatnych pracownikom jest objęta ryczałem z art. 12 ust. 2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (wprowadzonego ustawą z dnia 7 listopada 2014 r. o ułatwieniu wykonywania działalności gospodarczej) - z tytułu użytkowania takich samochodów. Zdaniem Sądu, chociaż ustawodawca nie precyzuje, czy wydatki na paliwo również są objęte ww. ryczałem, to jednakże, z treści przywołanego przepisu wynika, że udostępnienie pracownikowi przez pracodawcę do używania samochodu obejmuje zapewnienie możliwości prawidłowego używania, a więc także ponoszenie wszystkich niezbędnych wydatków umożliwiających takie używanie. Sąd nie doszukał się żadnego uzasadnienia dla poglądu, aby jeden rodzaj tych wydatków – jakim są wydatki na paliwo – uznać za stanowiące odrębne świadczenia. Sąd powołał się na cel wprowadzenia ryczału (uproszczenie dotychczasowego sposobu obliczania wysokości przychodów pracowników), jak również na konstrukcję ryczału (opartą pojemności silnika, a zatem na parametrze bezpośrednio związanym ze zużyciem paliwa).

16.5 Optymalizacja opodatkowania dywidend.

W wyroku z 7 listopada 2018 r., III SA/Wa 4199/17 Sąd poddał analizie art. 17 ust. 1 pkt 4, art. 30a ust. 1 pkt 4, art. 45 ust. 1 ust. 3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, art. 10 i art. 24 ust. 1 umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania z dnia 18 sierpnia 1994 r. zawartej pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Słowacką oraz, w kontekście tych przepisów, art. 199a § 1 § 2 Ordynacji podatkowej. Uznał, że organy administracji, ani organy podatkowe w szczególności, ani nawet Sąd – nie są uprawnione do wykładni (i w konsekwencji – stosowania) prawa, która sprowadzałaby się w istocie do tworzenia norm prawa, nieprzewidzianych przez ustawodawcę w dacie sporu: zwłaszcza wobec jednoznacznych wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego. Zaznaczył przy tym, że klauzula przeciwko unikaniu opodatkowania wprowadzona ustawą z 13 maja 2016 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 846 ze zm.) obowiązuje dopiero od 15 lipca 2016 r. Stąd wniosek, że organy podatkowe podjęły działania bez (wystarczającej) podstawy prawnej oraz z wypaczeniem instytucji prawa. Zdaniem Sądu, pominięcie skutków prawnych dokonanych czynności prawdopodobnie byłoby możliwe w dawnym porządku prawnym, pod rządami nieobowiązującego już art. 24b § 1 Ordynacji podatkowej. W ten sposób Sąd rozstrzygnął spór dotyczący „obejścia prawa” i takiego ukształtowania stosunków prawnych, że doszło w efekcie do „ukrytej” wypłaty dywidendy ze spółki z o.o. na rzecz podatnika, który w - w ocenie organów - podejmował wiele działań zmierzających do uniknięcia zapłaty podatku dochodowego od osób fizycznych (na podstawie prawa krajowego) z tego tytułu. Zdaniem Sądu obciążanie Strony konsekwencjami nieudolności prawodawcy w tym zakresie wykracza poza ramy dozwolonego luzu przyznanego przy działaniu organów państwa w celu realizacji działania budzącego zaufanie obywateli. Żeby możliwe było postulowane przez organy zastosowanie art. 17 ust. 1 pkt 4, art. 30a ust. 1 pkt 4, art. 45 ust. 1u ust. 3b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych musiałyby zajść (w stanie faktycznym) przesłanki zastosowania tych przepisów, co – nie miało miejsca.

16.6 Pokrywanie przez pracodawcę kosztów oddelegowania pracownika a przychód pracownika ze stosunku pracy.

Wyrokiem z 29 listopada 2017 r. sygn. III SA/Wa 3577/16 Sąd rozstrzygnął spór dotyczący zagadnienia, czy wartość określonych świadczeń na rzecz pracownika (tj., w szczególności, zakwaterowanie, koszty przelotów, ubezpieczenie kosztów leczenia i assistance, następstw nieszczęśliwych wypadków oraz odpowiedzialności cywilnej, koszty uzyskania wizy oraz innych dokumentów imigracyjnych) finansowanych przez pracodawcę będzie stanowiła dla pracowników przychód ze stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, jeżeli potrzeba poniesienia wymienionych wydatków będzie bezpośrednio związana z czynnościami służbowymi wykonywanymi przez pracownika. Sąd powołał się na to, że to skarżąca spółka oddelegowała swego pracownika do pracy za granicą w celu realizacji zawartego przez nią kontraktu. W takiej sytuacji, ponoszenie przez pracodawcę wydatków w celu zapewnienia noclegów pracownikowi jest świadczeniem poniesionym w interesie pracodawcy, ponieważ przynosi to konkretną i wymierną korzyść w postaci prawidłowo i efektywnie wykonanej przez pracownika pracy. Przepisy prawa pracy nie nakładają na pracownika obowiązku ponoszenia za pracodawcę wydatków związanych ze świadczeniem pracy, zaś wszystkie koszty związane ze świadczeniem pracy przez pracownika pokrywa pracodawca: dlatego poniesione przez spółkę wydatki mają bezpośredni związek z wykonywaniem obowiązków służbowych wynikających z umowy o pracę, nie mają zaś związku z celami osobistymi pracowników. Zdaniem Sądu pokrywanie kosztów wykonania pracy przez pracownika poza miejscem zamieszkania nie stanowi wynagrodzenia ze stosunku pracy tego pracownika i nie jest dla niego świadczeniem podlegającym opodatkowaniu.

16.7 Umorzenie zobowiązania, powiązania podatnika z „transparentnymi” spółkami zagranicznymi a obowiązek podatkowy.

W wyrokach z 11 stycznia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 182/17 i III SA/Wa 181/17 Sąd, rozstrzygnął zagadnienie następstw prawnych "braku uzyskania faktycznego przysporzenia" przez podatnika (komandytariusza w spółce komandytowej z siedzibą w Polsce, która z kolei jest współnikiem w kilku spółkach mających siedzibę na terytorium Niemiec, będących podmiotami transparentnymi dla celów podatkowych w Niemczech, które to spółki niemieckie posiadają status komandytariuszy w kilku spółkach komandytowych z siedzibą w Polsce) z uwagi na to, że umorzenie zobowiązań nastąpi pomiędzy transparentnymi podatkowo, powiązanymi spółkami. Sąd uznał w szczególności, że nie jest istotny fakt nieosiągnięcia, w wyniku obranej taktyki gospodarczej, przez podatnika bezpośrednio przychodu, skoro przychód ten uzyskały podmioty, za pośrednictwem których realizuje cele gospodarcze. Przy czym dla celów polskiego podatku dochodowego drugorzędne są następstwa prawne działań podmiotów funkcjonujących i znajdujących się pod jurysdykcją innego państwa, ponieważ co do zasady, nie podlegają one polskiemu ustawodawstwu, a w konsekwencji dochód osiągnany przez te podmioty może nie podlegać opodatkowaniu w Polsce. W tej sytuacji Sąd przyjął, że art. 14 ust. 2 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie może być interpretowany w oderwaniu od zasady nakazującej zaliczenie do przychodu kwot należnych, skoro z umorzeniem zobowiązania związany jest obowiązek podatkowy.

16.8 Nakłady na licencję pilota a podatkowe koszty działalności doradczej.

W wyroku z 21 listopada 2018 r., III SA/WA 244/18 Sąd uznał, że chociaż art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie zawiera wykazu wydatków, który przesądzałby o ich zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów, to w przypadku źródła przychodu, jakim jest świadczenie usług w zakresie doradztwa biznesowego i prawnego, wydatek na uzyskanie licencji uprawniającej do pilotowania samolotów o MTOW do 5700 kg, podobnie zresztą jak w przypadku pozostałych licencji (UACP, LAPL(A), CPL, ATPL oraz w konsekwencji SEPL i MEPL w związku z VFR i IFR) ma czysto teoretyczny związek z prowadzoną działalnością.

Wydatki na wskazane cele, mogą ale nie muszą mieć związku z prowadzoną działalnością w oznaczonym zakresie. Chociaż kryterium celowości nie wyznacza w sposób ostry granicy pozwalającej odróżnić wydatki, które można uznać za koszty uzyskania przychodów, od tych które już nimi nie są, to jednak miara kierunkowości wydatków z art. 22 ust. 1 ustawy nie może służyć rekonstruowaniu otwartego ciągu zdarzeń, które poprzedziły uzyskanie przychodów, a równocześnie były niezbędne do ich osiągnięcia, tworząc w ten sposób niekończący się związek skutkowo-przyczynowy. Wydatki z tytułu odbywania wzmiankowanego kursu osoby prowadzącej działalność gospodarczą i osiągającą przychody ze źródeł niezwiązanych z wykonywaniem zawodu pilota stanowią zamknięty ciąg zdarzeń związanych z uzyskaniem kwalifikacji zawodowych, a nie z późniejszym prowadzeniem działalności w zakresie doradztwa prawnego czy gospodarczego. Z tego powodu nie mogą być kosztem uzyskania przychodów z działalności doradczej.

17. Podatek dochodowy od osób prawnych.

Na tle stosowania ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych przedmiotem działalności orzeczniczej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie były w szczególności: zakres terytorialny stosowania ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, kryteria kwalifikacji wydatków do kosztów uzyskania przychodów oraz zagadnienia szczegółowe jak konsekwencje połączenia spółki kapitałowej ze spółką osobową.

17.1 Wydatki wynikające z aktu ustanowienia fundacji a odliczenie od podstawy opodatkowania.

W wyroku z 24 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2261/17 poddano analizie zapisy art. 7a ust. 1, art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U z 2016 r. poz. 1888 ze zm.), art. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2003 r. Nr 96, poz. 873 ze zm.). Sąd wyeliminował z obrotu prawnego indywidualną interpretację prawa podatkowego rozstrzygając kwestię, czy wydatki spółki wynikające z aktu ustanowienia fundacji będą podlegały odliczeniu od podstawy

opodatkowania. Za nieprawidłowy uznał pogląd, zgodnie z którym środki przekazane przez spółkę na fundusz założycielski fundacji oraz wpłaty, do których dokonywania zobowiązuje się fundator (skarżący), mają na celu wypełnienie przyjętego przez spółkę zobowiązania wynikającego ze złożonego oświadczenia woli w akcie fundacyjnym, zatem wpłaty te nie są świadczeniem nieekwiwalentnym, „gdyż mają na celu wykonanie pierwotnego świadczenia”. Zdaniem Sądu nietrafne jest stanowisko, że przywołane świadczenia nie mogą być uznane za darowiznę podlegającą odliczeniu od podstawy opodatkowania w rozumieniu art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, - skoro wypełniają konstytutywną cechę darowizny, tj., w szczególności, „bezpłatność” z art. 888 kodeksu cywilnego.

17.2 Zakres stosowania ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

W wyroku z 8 sierpnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3147/17, Sąd rozstrzygnął spór interpretacyjny uznając, że zagraniczne (litewskie) hospicjum - które odziedziczyło w Polsce spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, a następnie chciało je sprzedać, zaś pieniądze ze zbycia przeznaczyć na działalność statutową - musi zapłacić w Polsce podatek od dochodu ze zbycia tego prawa. Sąd powołał się na art. 6 oraz art. 13 umowy z 20 stycznia 1994 r. pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku (Dz. U. z 1995 r. Nr 51, poz. 277) oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 27 ze zm.).

17.3 Wydatki poniesione w związku z zawartymi umowami najmu a koszt uzyskania przychodu.

Odnosząc się do prawidłowości zakwalifikowania do kosztów uzyskania przychodów – na podstawie art. 15 ust. 1, ust. 4 oraz art. 15 ust. 4d-4e art. 16i ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, wydatków ponoszonych przez stronę skarżącą w związku z zawartymi umowami najmu w centrum handlowym Sąd, w wyroku z 16 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2140/17,

uznał, że podstawowym celem inwestycji skarżącej w centrum handlowe było uzyskanie zysku z tytułu wynajmu powierzchni. W szczególności, poniesienie wydatków miało skutkować zachęceniem nowych najemców do zawarcia umów (najmu) i dlatego znajduje gospodarcze uzasadnienie. Wydatki ponoszone przez skarżącą na adaptację wynajmowanych lokali, jak i wydatki związane z przekazaniem najemcom środków pieniężnych w celu zapewnienia przez nich wykonania prac adaptacyjnych w ocenie Sądu, należy uznawać za ponoszone dla osiągnięcia lub zabezpieczenia przychodów.

17.4 Przeniesienie majątku przejmowanej spółki osobowej do spółki kapitałowej w zamian za udziały w podwyższonym kapitale zakładowym.

W wyroku z 14 lutego 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 752/17 Sąd uznał, że konsekwencje połączenia spółki kapitałowej ze spółką osobową należy ustalać w oparciu o art. 12 ust. 4 pkt 4 oraz art. 12 ust. 4 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, których istotą jest brak opodatkowania kapitałów własnych spółki posiadającej osobowość prawną. Dlatego też przeniesienie majątku przejmowanej spółki osobowej do spółki kapitałowej w zamian za udziały w podwyższonym kapitale zakładowym przejmującej majątek spółki kapitałowej, wydane wspólnikom spółki osobowej nie spowoduje powstania po stronie skarżącej spółki kapitałowej przychodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych. W ocenie Sądu, nie ma znaczenia, że przejęty w wyniku połączenia majątek przewyższy wartość nominalną wydanych udziałów i częściowo przekazany zostanie na kapitał zapasowy (agio).

17.5 Skutki podatkowe przejęcia spółki osobowej przez spółkę kapitałową.

W wyroku z 22 lutego 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 743/17 Sąd – rozstrzygając spór interpretacyjny - przesądził, że przejęcie spółki osobowej przez spółkę kapitałową nie powoduje powstania po stronie wspólnika spółki osobowej przychodu podlegającego podatkowi dochodowemu od osób prawnych. Spółka osobowa nie posiada osobowości prawnej (jest transparentna dla celów podatku dochodowego),

z punktu widzenia prawa podatkowego podatnikami są poszczególni wspólnicy tej spółki, zatem każdy ze wspólników tej spółki wnosi do spółki kapitałowej majątek odrębnie - w proporcji ustalonej zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych - w zamian za udziały w podwyższonym kapitale zakładowym spółki kapitałowej. Sytuacja ta, będąca z punktu widzenia przepisów kodeksu spółek handlowych, procesem połączenia tych spółek stanowi przypadek wniesienia wkładu niepieniężnego – aportu do spółki kapitałowej w zamian za wydane udziały, do którego należy zastosować art. 12 ust. 4 pkt 4 oraz pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

17.6 Koszt odszkodowania wypłaconego przez bank w następstwie decyzji o wycofaniu z oferty banku usług.

W wyroku z 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 1665/17 rozstrzygnięto, czy bank może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów kwoty odszkodowań wypłaconych kontrahentowi za odstąpienie od umowy dotyczącej pośrednictwa przy transgranicznym przekazywaniu środków pieniężnych. Sąd uznał, że poniesiony przez bank koszt odszkodowania, który jest konsekwencją decyzji o wycofaniu z jego oferty usług obarczonych wysokim ryzykiem gospodarczym, finansowym i wizerunkowym realizuje cel polegający na zabezpieczeniu źródła przychodu. Jeśli koszt odszkodowania ogranicza konieczność ponoszenia strat trudnych do naprawienia i kosztów dużo bardziej dotkliwych niż poniesienie jednorazowej kwoty odszkodowania i tym samym ma wpływ na racjonalność alokacji wydatków w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, to wydatek taki wypełnia przesłanki uznania go za koszt na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych.

17.7 Opłata ostrożnościowa jako koszt uzyskania przychodu.

W wyroku z 17 maja 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2106/17 rozstrzygnięta została kwestia, czy opłata ostrożnościowa wpłacona przez bank w IV kwartale 2016 roku stanowi koszt uzyskania przychodów banku. Dokonując tej oceny Sąd uwzględnił zapisy art. 2 pkt 41 lit a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 roku o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2016 r. poz. 996 ze zm.) i art. 2 pkt 3 lit. a i art. 14a obowiązującej do dnia 8 października 2016 r. ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1866 ze zm.). Sąd nie doszukał się uzasadnienia dla wniosku, zgodnie z którym intencją ustawodawcy w zakresie uchylenia pkt 68 w art. 16 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, nie było umożliwienie bankom zaliczenia opłaty (m.in. za okres IV kwartału) do kosztów uzyskania przychodów. Zdaniem Sądu, gdyby intencją ustawodawcy było zachowanie wyłączenia z kosztów uzyskania przychodów opłaty ostrożnościowej, zachowałyby przecież przepis art. 16 ust. 1 pkt 68 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych w mocy do dnia 31 grudnia 2016 r. W ocenie Sądu, wyjątkowy charakter art. 16 ust. 1 pkt 71 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych nakazuje, by stosować do niego zasadę *exceptiones non sunt extendendae*. Odejście od sensu językowego przepisu i oparcie się na wykładni funkcjonalnej (celowościowej) może być uzasadnione tylko wyjątkowymi racjami aksjologicznymi, np. ochroną wartości konstytucyjnych – niewykazanymi przez organ interpretacyjny.

17.8 Kwalifikacja płatności na rzecz kontrahentów zagranicznych z tytułu nabycia od nich praw do transmisji/retransmisji.

Sąd w wyroku z 25 lipca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3049/17 przesądził, że wynagrodzenie wypłacone za granicę za prawo do transmisji na żywo jest opodatkowane w Polsce tzw. podatkiem u źródła. W szczególności, wypłaty należności związanych z nabyciem praw pokrewnych do transmisji/retransmisji wydarzeń sportowych co do zasady podlegają opodatkowaniu u źródła na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 (w zw. z art. 26 ust. 1) ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Obowiązek podatkowy wynikający z art. 21 ust. 1 pkt 1 (w zw. z art. 21 ust. 2) tej ustawy może zostać jednak zmodyfikowany w wyniku zastosowania

postanowień umów w sprawie zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Sąd zaakcentował to, że ze stanu faktycznego przedstawionego we wniosku wynika, że skarżąca na podstawie umów mających za przedmiot prawa do transmisji i retransmisji wydarzeń sportowych nabywa prawo do ich emisji, czyli uzyskuje rezultat w postaci prawa emisji „na żywo” danego wydarzenia. Otrzymuje przedmiot tej emisji, nie dokonując sama nagrania: nie uzyskuje bowiem uprawnień do samodzielnego, tj. z wykorzystaniem własnych zasobów, rejestrowania wydarzenia.

17.9 Moment powstania przychodu z tytułu opłaty pobieranej za udzielenie pożyczki.

W wyrokach z 17 sierpnia 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 3197/17 i III SA/Wa 3198/17 Sąd rozstrzygnął spór, co do ustalenia momentu rozpoznania przez Spółkę przychodu z tytułu prowizji od pożyczek udzielonych na okres powyżej 30 dni, w warunkach dynamiki tych umów, związanej z możliwością: – po pierwsze – wcześniejszej, przed umówionym terminem spłaty pożyczki, po drugie zaś – odstąpienia w ciągu 14 dni od umowy. W obu przypadkach, kwota prowizji należnej od pożyczkobiorcy ulega zmianie w stosunku do tej wynikającej z umowy: w razie odstąpienia od umowy w ogóle się nie należy, zaś przy wcześniejszej spłacie – przysługuje skarżącej w mniejszej wysokości, proporcjonalnie do okresu od momentu przedterminowej spłaty pożyczki do ostatniej daty spłaty pożyczki wskazanej w harmonogramie. Zdaniem Sądu, przychód z tytułu opłaty pobieranej za udzielenie pożyczki powstaje już w momencie zawarcia z pożyczkobiorcą umowy, a nie w chwili faktycznego otrzymania prowizji. Stanowisko, że do powstania spornego przychodu dochodzi z chwilą podpisania umowy pożyczki jest uzasadnione treścią art. 12 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, który stanowi, że za przychody związane z działalnością gospodarczą, osiągnięte w roku podatkowym, uważa się także przychody należne, choćby nie zostały jeszcze faktycznie otrzymane. Oznacza to, że podatnik z chwilą podpisania umowy pożyczki uzyskuje przychód z tytułu prowizji w wysokości prowizji określonej w umowie.

17.10 Koszt uzyskania przychodu ze zbycia udziałów/akcji nabytych w drodze konwersji wierzytelności na akcje/udziały dłużnika.

W wyroku z 13 czerwca 2018 r. sygn. akt III SA/Wa 2597/17 Sąd wskazał, że z art. 12 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wynika, że w z tytułu konwersji wierzytelności po stronie podatnika powstanie przychód w wysokości wartości nominalnej akcji/udziałów objętych w zamian za wkład niepieniężny w postaci własnych wierzytelności pożyczkowych, czyli wartości nominalnej akcji/udziałów objętych za wkład niepieniężny dłużnika. Oznacza to, że jeżeli strona sprzeda akcje/udziały dłużnika nabyte w drodze konwersji wierzytelności, będzie miała prawo rozpoznać koszt podatkowy z tego tytułu. Jeżeli w zamian za wniesione na kapitał zakładowy dłużnika wierzytelności pożyczkowe podatnika wydane zostaną udziały dłużnika, należy uznać, że w momencie zbycia tych udziałów nabytych za wkład do kosztów uzyskania przychodów z tego tytułu można zaliczyć wartość nominalną udziałów dłużnika objętych w drodze konwersji z dnia ich objęcia. Oznacza to, że konwersja wierzytelności na akcje stanowi aport, ponieważ ekonomicznie cel równoważny wniesieniu wierzytelności na kapitał zostaje osiągnięty, co wywołuje wszystkie skutki podatkowe właściwe dla aportu wierzytelności.

18. Obowiązek meldunkowy.

W wyroku z 9 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2367/17 i z 8 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 223/17 Sąd uznał, że w postępowaniach o wymeldowanie pojęcie lokalu wydzielonego użyte w art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2016 r. poz. 722 ze zm.) nie może być utożsamiane z pojęciem samodzielnego lokalu wyodrębnionego w rozumieniu ustawy o własności lokali, bowiem nie są to równoznaczne pojęcia, a ustawa o własności lokali nie definiuje pojęcia samodzielnego lokalu wyłącznie jako lokalu wyodrębnionego. Oznacza to, że lokal samodzielny nie musi stanowić odrębnej własności. W postępowaniu dotyczącym wymeldowania obowiązek organu sprowadza się do wyjaśnienia istnienia przesłanek do wymeldowania i w takim zakresie do doprowadzenia stanu ewidencji ludności do zgodności ze stanem faktycznym, zatem postępowanie nie staje się bezprzedmiotowe w przypadku gdy lokal wydzielony pod którym nastąpiło zameldowanie nie ma charakteru lokalu samodzielnego.

19. Akty stanu cywilnego.

Wyrokiem z 11 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2479/17, Sąd stwierdził, że odtworzenie aktu stanu cywilnego w trybie administracyjnym co do zasady nie jest możliwe w przypadku, gdy taki akt nigdy nie został sporządzony. Kierownik urzędu stanu cywilnego może odtworzyć akt urodzenia tylko w oparciu o dokumenty, które potwierdzają w sposób wiarygodny dane, które były wpisane w sporządzonym akcie urodzenia (imię i nazwisko osób, data i miejsce urodzenia, pochodzenie od określonych rodziców). Odtworzenie treści aktu powinno dotyczyć tylko i wyłącznie aktu, którego fakt sporządzenia został w pełni potwierdzony i nie ma żadnych wątpliwości co do treści i wiarygodności danych w nim zawartych. Kierownik urzędu stanu cywilnego nie jest organem właściwym do ustalania treści aktu urodzenia. Kompetencje do ustalania treści aktu stanu cywilnego (czyli określenia danych mających wpływ na stan cywilny osób w przypadku braku rejestracji zdarzenia przez właściwy organ administracyjny) posiada wyłącznie sąd powszechny.

20. Obywatelstwo.

Sąd w wyroku z 22 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3037/17 uznał, że w sprawach o potwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego kluczowe znaczenie odgrywa pojęcie domicylu, czyli osiedlenia się, którego treść nie została ustalona ani w prawie międzynarodowym ani w Traktacie między głównymi Mocarstwami Sprzymierzonymi i Stowarzyszonymi a Polską podpisanym w Wersalu 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. z dnia 17 grudnia 1920 r.). Ustawodawca polski pojęcie osiedlenia się na terytorium państwa polskiego zdefiniował w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. z 1920 r. Nr 7, poz. 44 ze zm.), obowiązującym w dacie zdarzenia będącego podstawą nabycia obywatelstwa polskiego. Przejęte w tej ustawie, a tym samym w Traktacie, znaczenie osiedlenia nie jest równoznaczne z faktycznym zamieszkiwaniem na terytorium Polski. Oznacza to, że z mocy prawa obywatelstwo polskie mogły nabywać osoby spełniające ustawową definicję osiedlenia, niezależnie od tego, czy zamieszkiwały w kraju czy też poza jego granicami.

21. Inne sprawy o symbolu 605.

W wyroku z 21 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2523/17 Sąd wskazał, że uzasadnieniem istnienia interesu prawnego do uzyskania danych adresowych z rejestru PESEL nie może być wykonywanie zadań powierzonych przez państwową jednostkę organizacyjną w drodze umowy cywilnoprawnej. Możliwość wyboru przez Narodowy Fundusz Zdrowia realizatora programu polityki zdrowotnej nie czyni z niego podmiotu realizującego zadania publiczne określone w odrębnych przepisach, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2017 r. poz. 657 ze zm.). W tym wypadku podmiot realizuje obowiązki wynikające z umowy cywilnoprawnej, a nie z ustawy.

22. Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę.

W wyroku z 17 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2598/17, Sąd uwzględniając skargę wskazał, iż na podstawie art. 64b ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1566 ze zm.) organ nakazując przywrócenie poprzedniej funkcji zasypanego urządzenia wodnego - rowu - nie może nakazać wykonanie nowego rowu w innym przebiegu, nawet jeżeli nie istnieje techniczna możliwość przywrócenia poprzedniego przebiegu rowu, jako rowu otwartego.

W wyroku z 29 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 206/17 sąd uchylił zaskarżoną decyzję SKO, wskazując, że w oparciu o art. 29 ustawy Prawo wodne, w przypadku - gdy doszło do naruszenia stosunków wodnych, organ ma dwie możliwości. Po pierwsze może nakazać naruszającemu wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom, po drugie - może nakazać właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego. Sąd wyjaśnił, także że uznanie administracyjne na podstawie art. 29 ustawy Prawo wodne, oznacza przyznanie organowi możliwości dokonania wyboru jednego z przewidzianych prawem rozstrzygnięć. W ocenie sądu bezwzględnie konieczne jest także odniesienie się do wiadomości specjalnych tzn. opinii biegłego hydrologa, którego opinia jako dowód w sprawie, podlega ocenie przez

organ administracji z uwzględnieniem całokształtu materiału zgromadzonego w sprawie (art. 77 ust. 1, art. 80 k.p.a.).

W wyroku z 28 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2882/17 sąd oddalił skargę na decyzję wydaną na podstawie art. 88l ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo wodne wskazując, że celem postępowania administracyjnego w sprawie zwolnienia od zakazów, w tym budowy obiektów budowlanych, jest merytoryczna weryfikacja przesłanki wskazanej w ust. 2, jaką jest nieutrudnianie zarządzania ryzykiem powodziowym. Ponadto sąd powołał się na Dyrektywę 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim, ochronę przed powodzią w której stwierdzono, iż występujące zagrożenie należy rozpatrywać w kontekście realizowanych działań technicznych, ale także zarządzania ryzykiem powodziowym, którego celem jest ograniczenie potencjalnych negatywnych skutków powodzi dla życia i zdrowia ludzi, środowiska, dziedzictwa kulturowego oraz działalności gospodarczej.

W wyroku z dnia 19 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 865/18 Sąd stwierdził nieważność aktu prawa miejscowego w części, stwierdzając, iż z zapisów ustawowych wynika, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wydaje warunki przyłączenia do sieci, które mają określać wszelkie wymagania, jakie należy spełnić do dokonania takiego przyłączenia, a po dokonany odbiorze przedsiębiorstwo ma obowiązek zawrzeć stosowną umowę. Do wydania warunków przyłączenia danej nieruchomości do sieci konieczne jest złożenie odpowiedniego wniosku, zawierającego wszelkie informacje dotyczące planowanego przyłączenia oraz opis nieruchomości. Natomiast w zaskarżonej uchwale Rada Gminy dodatkowo nałożyła na osobę ubiegającą się o przyłączenie nieruchomości do sieci wodociągowej obowiązek uzgodnienia dokumentacji technicznej z Zakładem. Sąd stwierdził, iż obowiązek ten jest nieuzasadniony i sprzeczny z zapisami ustawy.

23. Geodezja i kartografia.

23.1 Rozgraniczenie nieruchomości.

W wyroku z 23 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2004/17 Sąd wskazał, że postępowanie mające na celu rozgraniczenie nieruchomości nie staje się bezprzedmiotowe jedynie z uwagi na fakt, iż dotyczy działek ewidencyjnych już nieistniejących. Okoliczność zmiany numeracji rozgraniczanych działek nie powoduje bowiem, że przestają one istnieć. Kwestia podziału nieruchomości co do zasady nie ma wpływu na ich rozgraniczenie, chyba że w wyniku podziału wydzielone zostały działki, które nie graniczą już z nieruchomością, objętą wnioskiem o rozgraniczenie. Dopiero w tej ostatniej sytuacji zachodzą podstawy do częściowego umorzenia postępowania rozgraniczeniowego, tj. w odniesieniu do działek niegraniczących już z nieruchomością, której dotyczy wnioski o rozgraniczenie.

W wyroku z 24 października 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIII SA/Wa 499/18, Sąd orzekł o oddaleniu skargi Mazowieckiego Zarządu Dróg Wojewódzkich na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego wydane w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania rozgraniczeniowego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było rozstrzygnięcie czy skarżący, nie będący właścicielem nieruchomości (jest nim Województwo), a sprawujący zarząd nieruchomością, objętą postępowaniem rozgraniczeniowym, może być skutecznie obciążony kosztami postępowania rozgraniczeniowego.

Rozpoznając sprawę Sąd wskazał m.in. na regulację art. 43 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2016 r. poz. 2147 ze zm.) dalej u.g.n. w której zdefiniowano trwałe zarząd jako formę prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Sąd wyjaśnił, iż trwałe zarząd jest jedną (poza dzierżawą, najmem i użyczeniem) z prawnych form władania nieruchomościami publicznymi i dotyczy wyłącznie władania nimi przez państwowe lub komunalne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. W świetle ustawy o gospodarce nieruchomościami trwałe zarząd nie jest prawem rzeczowym ani formą umowy cywilnoprawnej uprawniającej do władania nieruchomością, lecz jest

publicznoprawną formą władania nieruchomością przez określoną jednostkę organizacyjną. Nadto zauważył, iż w świetle art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2222 ze zm.) dalej u.d.p. zarząd drogi sprawuje nieodpłatny trwały zarząd gruntami w pasie drogowym. Grunty, o których mowa w ust. 1, zarząd drogi może oddawać w najem, dzierżawę albo je użyczać, w drodze umowy, na cele związane z potrzebami zarządzania drogami, ruchu drogowego lub obsługi użytkowników ruchu, a także na cele instalacji urządzeń, o których mowa w art. 20g ust. 1 (ust. 2 zd. 1). W przypadku nabywania gruntów przeznaczonych pod pas drogowy zarząd drogi może wystąpić z wnioskiem o dokonanie podziału lub scalenia i podziału nieruchomości, zgodnie z przepisami o gospodarce nieruchomościami lub przepisami o scalaniu gruntów (ust. 3). Sąd wskazał zatem, iż przepis art. 22 ust. 3 u.d.p. ma charakter kompetencyjny, wskazując na prawo występowania przez zarząd drogi z wnioskiem o dokonanie podziału lub scalenia nieruchomości w przypadku nabywania gruntów przeznaczonych pod pas drogowy.

Oceniając legalność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sąd uznał, iż jakkolwiek właścicielem działki nie jest skarżący, a Województwo, to jednak skarżący w odniesieniu do wszystkich nieruchomości położonych w pasie drogowym wykonuje trwały zarząd, reprezentując w tym zakresie województwo (właściciela). Powyższe ma umocowanie tak w art. 22 u.d.p. jak i statucie skarżącej. Jak wynika bowiem z uchwały Nr 75 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie nowego brzmienia statutu wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej pod nazwą Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich w Warszawie (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2011 r. Nr 139, poz. 4432) przedmiotem działania skarżącego jest realizacja zadań w zakresie zarządzania drogami wojewódzkimi na terenie województwa mazowieckiego (§ 6) oraz wykonywanie zadań zarządcy dróg wojewódzkich określonych w u.d.p. m.in. poprzez nabywanie w imieniu i na rzecz Województwa Mazowieckiego nieruchomości pod pasy drogowe dróg wojewódzkich oraz gospodarowanie nimi w ramach posiadanego prawa; nabywanie nieruchomości innych niż wymienione w pkt 28 na potrzeby zarządzania drogami i gospodarowanie nimi w ramach posiadanego prawa; sprawowanie nieodpłatnego trwałego zarządu

gruntami w pasach drogowych i ich ewidencja; sprawowanie trwałego zarządu ustanowionego na mocy decyzji administracyjnych w stosunku do nieruchomości innych niż wymienione w pkt 30 (§ 7).

Sąd zauważył także, iż w ramach tego umocowania skarżący pomimo, iż kwestionuje wydane w postępowaniu administracyjnym orzeczenie o kosztach postępowania rozgraniczeniowego uznając, że nie jest stroną tego postępowania, to jednak inicjuje postępowanie przed sądem powszechnym składając wniosek o przekazanie sprawy dotyczącej rozgraniczenia nieruchomości do rozpoznania przez sąd powszechny.

Konkludując Sąd uznał, iż zainicjowane przez wnioskodawczynię i prowadzone przez Wójta postępowanie rozgraniczeniowe prowadzone było również w interesie właścicieli nieruchomości sąsiednich, w tym skarżącego. Dlatego też za prawidłowe uznał rozstrzygnięcie organu, który obciążył również skarżącego kosztami rozgraniczenia.

23.2 Zasób geodezyjny i kartograficzny.

W wyroku z 12 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2475/17 Sąd przyjął, że z art. 154 § 1 i 2 k.c. wynika domniemanie, że mury, płoty, miedze, rowy i inne urządzenia podobne, znajdujące się na granicy gruntów sąsiadujących, służą do wspólnego użytku sąsiadów oraz stanowi, że korzystający z wymienionych urządzeń obowiązani są ponosić wspólnie koszty ich utrzymania (...). Skoro dochodzenie przed sądem cywilnym realizacji uprawnień wynikających ze wskazanych przepisów prawa wymaga podania imienia oraz nazwiska właściciela sąsiedniej nieruchomości, jako strony postępowania (art. 126 k.p.c.), to nieuprawnione było stanowisko organów, iż Skarżący ma jedynie interes faktyczny w uzyskaniu informacji o numerze księgi wieczystej prowadzonej dla sąsiedniej nieruchomości, a nie prawny. Do zainicjowania ewentualnego sporu cywilnego, konieczne jest bowiem posiadanie przez niego wiedzy pewnej o właścicielu sąsiadującej z nim nieruchomości.

Z kolei w wyroku z 21 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2964/17 Sąd uznał, że projektant działający w ramach zawartej umowy na kompleksowe wykonanie

dokumentacji projektowej budowy sieci gazowej nie posiada interesu prawnego w staraniu się o udostępnienie informacji w formie uproszczonych wypisów z rejestru gruntów w sytuacji, gdy ten interes prawny wywodzi z treści art. 24 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. 2017 poz. 2101 ze zm.).

23.3 Ewidencja gruntów i budynków.

Termin 30 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa informacji o objęciu modernizacją danych zawartych w projekcie operatu opisowo-kartograficznego, określony w art. 24a ust. 9 ustawy z 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. 2017 poz. 2101 ze zm.) ma charakter materialnoprawny. Po jego upływie żadne zastrzeżenia do treści operatu nie mogą być już rozpatrywane w trybie zarzutów w ramach danej procedury modernizacji ewidencji gruntów i budynków. Wobec odmiennych skutków materialnych zgłoszenia zarzutów do danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków ujawnione w operacie opisowo-kartograficznym w terminie bądź też z jego uchybieniem (dane ewidencji są wiążące bądź też - nie, do czasu rozpoznania zarzutów) – obie procedury nie mogą być stosowane przemiennie (wyrok z 13 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2773/17).

24. Sprawy z zakresu środowiska.

24.1 Skargi na czynność Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia.

W wyroku z 31 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2596/17, Sąd związany wykładnią prawa wyrażoną w uzasadnieniu postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 3 października 2017 r. sygn. akt II OSK 2417/17, stwierdził bezskuteczność zaskarżonej czynności i wyjaśnił, że rozstrzygnięcie w przedmiocie rozpoznania wniosku o wydanie zaświadczenia może być skutecznie zaskarżone,

stosownie do przepisów dotyczących wnoszenia skarg na czynności organów administracji publicznej po uprzednim wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa. Ponadto Sąd wskazał, że Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej jest właściwy do wydawania rozstrzygnięć w przedmiocie zaświadczenia, co powinno mieć formę stosownego postanowienia. Odmowa wydania zaświadczenia, która nie została poprzedzona zbadaniem przesłanek wydania zaświadczenia i która przybrała wadliwą formę czynności, tj. pisma zamiast postanowienia, musi zostać uznana za przedwczesną i bezskuteczną.

24.2 Administracyjne kary pieniężne wydawane na podstawie art. 200 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

W sprawach o sygn. akt: IV SA/Wa 840/18, IV SA/Wa 841/18, IV SA/Wa 842/18, IV SA/Wa 876/18, IV SA/Wa 885/18 i IV SA/Wa 886/18 – Sąd wyraził pogląd, że brak jest możliwości przełożenia pojęcia obowiązku podatkowego na grunt regulacji dotyczących administracyjnych kar pieniężnych wydawanych na podstawie art. 200 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992 ze zm.). W tym zakresie Sąd odwołał się do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 17 października 2017 r. sygn. akt II OSK 247/16. Sąd wyjaśnił, że nie można w przypadku kar administracyjnych wymierzanych na podstawie art. 200 ustawy o odpadach ustalić istnienia jakiegokolwiek obowiązku ich zapłaty w związku z nieterminowym składaniem sprawozdań, do czasu ustalenia tego obowiązku w decyzji przez właściwy organ. Użyte zaś w art. 200 ust. 2 ustawy o odpadach sformułowanie „administracyjne kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska” oznacza dopiero obowiązek wymierzenia danemu podmiotowi kary pieniężnej przez właściwy do tego organ.

24.3 Elektrownie wiatrowe.

W wyroku z 31 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2890/16 Sąd wskazał na naruszenie naczelnej zasady postępowania administracyjnego jaką jest zasada praworządności (art. 6 k.p.a.) w kontekście nie zastosowania przez organ odwoławczy przepisów ustawy z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U z 2016 r. poz. 961). Sąd wyjaśnił, że skoro powyższa ustawa weszła w życie 16 lipca 2016 r. i nie zawierała przepisów przejściowych, to należało zastosować przepisy ww. ustawy. Podkreślono, że ustawa ta całkowicie zmieniła dotychczasowe zasady usytuowania farm wiatrowych. W konsekwencji Sąd za konieczne uznał zbadanie, czy planowana inwestycja spełnia wymagania, o których mowa w art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, tj. czy została zachowana minimalna odległości elektrowni wiatrowych od zabudowy mieszkaniowej.

24.4 Zezwolenie na usunięcie drzew.

W wyroku z 15 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1889/17 Sąd zajął się wykładnią art. 83 ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2016 r. poz. 2134 ze zm.), który stanowi o sposobie uzyskania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów. tj. na czyj wniosek oraz za czyją zgodą zezwolenie może być wydane. Rozstrzygając spór Sąd uznał, że skarżący jako właściciele nieruchomości sąsiadującej jedynie z nieruchomością wnioskodawcy (domagającego się usunięcia drzewa) nie posiadają interesu prawnego w sprawie.

25. Zagospodarowanie przestrzenne.

25.1 Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W tej kategorii spraw, podobnie jak w latach ubiegłych, przeważała problematyka zakresu władztwa planistycznego gminy oraz dozwolonej ingerencji w prawo własności nieruchomości usytuowanych na obszarze objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Przesłankę stwierdzenia nieważności zapisów planu miejscowego stanowiło przekroczenie władztwa planistycznego, jak również istotne naruszenie zasad i istotne naruszenie trybu sporządzania planu.

W wyroku z 30 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1640/17 Sąd wskazał, że o ile stwierdzenie naruszenia interesu prawnego właściciela otwiera Sądowi drogę do merytorycznej kontroli zaskarżonej uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o tyle nie może być automatycznie utożsamiane z jej wadliwością, gdy do ww. naruszenia doszło w granicach przysługującego gminie władztwa planistycznego.

W omawianej sprawie Sąd przyjął, że w sytuacji, w której nie przekracza granic władztwa planistycznego ustalenie górnego limitu produkcji hodowlanej na poziomie uniemożliwiającym prowadzenie tej produkcji na szeroką skalę, to również nie przekracza tego władztwa całkowite wykluczenie takiej produkcji, o ile jest to uzasadnione ważnymi względami.

Podobny pogląd wyraził Sąd w wyroku z 7 sierpnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1410/18 podkreślając, że orzecznictwo sądowe jednoznacznie dopuszcza możliwość ograniczenia w planach miejscowych lokalizacji ferm hodowlanych, gdy ograniczenia te są konieczne dla ochrony praw innych osób oraz ochrony środowiska.

Na uwagę zasługuje wyrok z 30 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2291/17, dotyczący zaprojektowania w planie nieprzekraczalnych linii zabudowy przechodzących przez działki będące własnością skarżącego. Sąd zauważył, że pojęcie „linia zabudowy” nie zostało zdefiniowane ustawowo. Jest jednym z elementów charakterystyki urbanistycznej i stanowi odległość, w jakiej od granicy działki lub drogi można zbudować budynek. Pojęcie to zawiera w sobie zarówno „obowiązującą linię zabudowy”, jak i „nieprzekraczalną linię zabudowy”. Określenie linii nowej zabudowy jako obowiązującej oznacza, że nie są możliwe żadne odstępstwa od tak ustalonego jej przebiegu. Natomiast określenie linii zabudowy jako nieprzekraczalnej oznacza, że planowany obiekt może być posadowiony w sposób odbiegający od jej przebiegu, lecz nie może przekraczać we wskazanym kierunku tak określonej linii.

W powołanym wyroku Sąd wskazał, że do oddzielenia terenów o różnych funkcjach czy różnych zasadach zagospodarowania służą linie rozgraniczające, a nie linie zabudowy.

Z kolei w wyroku z 7 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1565/17 Sąd stwierdził, że dla potrzeb stanowienia aktu prawa miejscowego (planu) organ samorządu terytorialnego może wykorzystywać całą gamę technik prawodawczych – także definiować dla potrzeb określonego aktu prawnego wyrażenia, wykorzystywane w odmiennym znaczeniu w innych aktach prawnych. Jednocześnie Sąd podkreślił, że stanowisko judykatury nie jest tu jednolite.

W wyroku z 21 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2196/16, Sąd wskazał, że usytuowanie drogi publicznej na gruntach prywatnych, tworzących całość i podlegających ochronie jako kompleks parkowo-dworski nie znajduje uzasadnienia, nie jest celowe i wpływa negatywnie na walory chronionego terenu, wprowadzając na terenie o szczególnym przeznaczeniu i charakterze (wyjątkowym pod względem architektonicznym) element obcy, nie służący żadnym racjom publicznym. Sąd wskazał, że w ramach przysługującego właścicielowi prawa własności, to właściciel ma obowiązek zapewnić dostęp do nieruchomości, a skoro nie żąda zapewnienia tego dostępu od gminy, brak jest podstaw do wkroczenia gminy w uprawnienia właścicielskie poprzez narzucenie właścicielowi określonych rozwiązań komunikacyjnych.

W wyroku z 7 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2895/17 Sąd zwrócił uwagę na obowiązek określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, wynikający z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zdaniem Sądu, jest dopuszczalne takie określenie w planie miejscowym przeznaczenia terenów, które umożliwia realizację na tym samym terenie zadań o różnych funkcjach, jednakże pod warunkiem, że wzajemnie się one nie wykluczają.

W wyroku z 20 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3100/17 Sąd wyraził pogląd, że strona umowy użyczenia, biorąca w użyczenie działkę położoną na obszarze objętym uchwałą w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania

przestrzennego, nie mogła z tego tytułu wyprowadzić interesu prawnego, który został naruszony. Interes biorącego w użyczenie, w przeciwieństwie do interesu właściciela legitymującego się tytułem prawnorzeczowym, nie jest w postępowaniu planistycznym prawnie chroniony.

Na uwagę zasługuje wyrok z 23 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 616/18, w którym wskazano, że aktualny właściciel nieruchomości ma legitymację do wniesienia własnej skargi w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym na uchwałę rady gminy w przedmiocie uchwalenia (zmiany) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, która weszła w życie przed nabyciem nieruchomości, jeśli dotychczasowy właściciel nie skorzystał skutecznie z tego uprawnienia. Nowy właściciel nieruchomości wstępuje w prawa i obowiązki o charakterze publicznoprawnym wynikające z uprawnień, o jakich mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, które posiadał poprzedni właściciel.

W wyroku z 23 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 652/18 Sąd stwierdził, że zaskarżona uchwała w przedmiocie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego determinuje ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wykluczając możliwość wykonywania prawa własności w odniesieniu do działki skarżącego ze względu na jej przeznaczenie w całości na teren zieleni miejskiej urządzonej. Zdaniem Sądu, przeznaczenie w studium całości działki skarżącego na teren zieleni urządzonej stanowi nieuzasadnione, nieproporcjonalne i godzące w istotę prawa własności ograniczenie prawa własności prywatnej, co stanowi istotne naruszenie art. 4 ust. 3 Konstytucji, art. 140 Kodeksu cywilnego i art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Sąd wskazał, że gmina ma przede wszystkim obowiązek wykonywać te zadania na nieruchomościach stanowiących jej własność.

W kontekście obowiązków gminy istotny jest również wyrok z 25 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 564/18, w którym Sąd wskazał, że praktyką nie do zaakceptowania jest przerzucanie przez gminę ciężących na niej obowiązków m.in. w zakresie prawidłowego i funkcjonalnego skomunikowania terenu objętego planem na właścicieli działek znajdujących się w jego granicach. Ma to miejsce szczególnie wówczas, gdy gmina jako drogi wewnętrzne wytycza drogi odpowiadające

parametrom dróg publicznych, a nie nadaje im jednocześnie takiego charakteru, tak w części tekstowej planu, jak i na rysunku planu. Podobne stanowisko zajął Sąd w wyroku z 12 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1695/17.

W wyroku z 7 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1136/18 Sąd stwierdził, że uchwała o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podjęta w trybie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.) nie wywołuje skutków materialnoprawnych, ma jedynie formalny charakter, nie stanowi aktu prawa miejscowego.

25.2 Warunki zabudowy terenu.

W tej kategorii spraw Sąd zwracał uwagę na specyfikę postępowania w sprawie ustalenia warunków zabudowy, w tym m.in. na cel tego postępowania, realizację tzw. zasady dobrego sąsiedztwa, zagadnienie dostępu nieruchomości do drogi publicznej, sposób wyznaczania obszaru analizowanego, jak również zagadnienie stron postępowania w sprawie ustalenia warunków zabudowy.

W wyroku z 10 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2288/17 Sąd podkreślił, że w ramach postępowania dotyczącego ustalenia warunków zabudowy zarzuty dotyczące ewentualnego pogorszenia się warunków życia na sąsiedniej nieruchomości w następstwie realizacji inwestycji należy uznać za przedwczesne. Celem postępowania w przedmiocie warunków zabudowy jest bowiem ustalenie, czy inwestycja o określonych generalnie cechach i parametrach może być zrealizowana na określonym terenie. Podobny pogląd wyraził Sąd w wyroku z 18 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2510/17.

Sąd w wyroku z 12 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1869/17, wskazał, że prowadzenie odrębnych postępowań co do poszczególnych fragmentów obiektu budowlanego stanowi naruszenie dyspozycji art. 59 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zdaniem Sądu, prowadzenie postępowania w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy dla podziemnego zbiornika gazu, który stanowi element techniczny większego przedsięwzięcia, tj. stacji paliw

płynnych, dla którego została wydana już wcześniej decyzja o warunkach zabudowy, stanowi obejście prawa.

Na uwagę zasługuje wyrok z 23 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1579/16, dotyczący wielkopowierzchniowych obiektów handlowych. W wyroku tym Sąd uznał, że lokalizacja obiektów handlowych wielkopowierzchniowych przekraczających powierzchnię 2000 m² wymaga ustalenia w planie miejscowym.

W wyroku z 30 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2358/17 Sąd odniósł się do pojęcia „zabudowa zagrodowa” dzieląc pogląd, że zabudowa taka nie jest tożsamą ani pokrewną funkcji rekreacyjnej. Sąd wskazał, że zwrot „zabudowa zagrodowa” odnosi się do pewnego zespołu obiektów budowlanych i związana jest głównie z prowadzeniem gospodarstwa rolnego. Podobnie, w wyroku z 31 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2530/17 Sąd podzielił pogląd prezentowany w orzecznictwie, że pojęcie „zabudowa zagrodowa” oznacza ogół zabudowań z domem mieszkalnym, znajdującym się na podwórzu należącym do jednego rolnika, jak również że planowanie obiektów budowlanych dla innych celów (prowadzenia działalności gospodarczej) nie stanowi zabudowy zagrodowej. Również w wyroku z 27 lutego 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2507/17 Sąd zauważył, że trafnie przyjmuje się w orzecznictwie, że nazwa „zabudowa zagrodowa” dotyczy zespołu budynków, obejmującego wiejski dom mieszkalny i zabudowania gospodarskie, położone w obrębie jednego podwórza.

Odnosząc się do zagadnienia dostępu do drogi publicznej, w wyroku z 31 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1592/17 Sąd wskazał, że dostęp do drogi publicznej należy rozumieć możliwie jak najszerszej. Może to być dostęp pośredni w przypadku, gdy inwestycja ma dostęp do drogi publicznej przez inną drogę lub dostęp bezpośredni z drogi publicznej. Na etapie postępowania o ustalenie warunków zabudowy nie bada się stosunków własnościowych dotyczących nieruchomości, przez które ma być realizowany dostęp do drogi publicznej. Są to zagadnienia, które podlegają ocenie i szczegółowemu badaniu na etapie postępowania o udzielenie pozwolenia na budowę.

W wyroku z 14 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 522/18 Sąd zauważył, że kluczową kwestią w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy jest właściwe

wyznaczenie obszaru analizowanego, gdyż ewentualne przyjęcie obszaru analizowanego w innych granicach może doprowadzić do zupełnie odmiennych wyników co do spełnienia warunków określonych w art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Jak zauważył Sąd w wyroku z 22 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2674/17, w toku prowadzonego postępowania w przedmiocie warunków zabudowy nie jest możliwa modyfikacja ustaleń wynikających z decyzji środowiskowej. Skutkiem rozwiązania przyjętego w art. 86 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest pełne związanie decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach organu wydającego decyzję o warunkach zabudowy.

W wyroku z 27 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3280/17 Sąd wskazał, że ustalając parametry zabudowy należy w pierwszej kolejności ustalić je zgodnie z zasadami podstawowymi, a dopiero gdy nie jest to możliwe, sięgnąć do wyjątków. Zastosowanie wyjątku musi znajdować uzasadnienie w analizie urbanistycznej. Prawidłowo sporządzona analiza powinna składać się z zestawienia parametrów analizowanych, co pozwoliłoby na ocenę przez stronę czy następnie Sąd, czy rzeczywiście zwykle zsumowanie tych danych prowadzi do wniosku zawartego w analizie.

W wyroku z 6 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3221/17 Sąd stwierdził, że dla zmiany sposobu użytkowania obiektu już istniejącego zbędna jest analiza parametrów architektoniczno-urbanistycznych budynku, tj. analiza linii zabudowy, wskaźników wielkości powierzchni zabudowy, szerokości elewacji frontowej, wysokości, rodzaju i geometrii dachów na działkach sąsiednich – natomiast analizy wymaga zakres kontynuacji funkcji zabudowy. Sąd podzielił pogląd, że wymaganie dostosowania nowej zabudowy do starej nie znajduje zastosowania w przypadku inwestycji polegającej na zmianie sposobu użytkowania istniejącego już obiektu lub jego części, w takiej sytuacji nie dochodzi do powstania nowej zabudowy.

Na uwagę zasługują wyroki z 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 100/18 oraz sygn. akt IV SA/Wa 101/18, w których Sąd stwierdził, że dopuszczenie do

określenia warunków nowej zabudowy, która zabudową zagrodową nie jest, przez odniesienie do istniejącej w obszarze analizowanym zabudowy zagrodowej, prowadzi do obejścia przepisów prawa, gdyż pozwala na ukształtowanie przestrzeni urbanistycznej w oderwaniu od cech istniejącego zagospodarowania obszaru poprzez wprowadzenie innej funkcji zabudowy niezwiązanej z wykorzystaniem terenu do produkcji rolnej. Zdaniem Sądu, wykazanie przez organ, że przedmiotem wniosku jest w rzeczywistości inny rodzaj zabudowy, pozwala w ramach tego wniosku na rozstrzygnięcie, czy możliwe jest zlokalizowanie na danym terenie inwestycji rzeczywiście planowanej.

Na uwagę zasługują wyroki z 10 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1039/18 oraz sygn. akt IV SA/Wa 1040/18, w których Sąd wskazał, że inwestor składając wniosek powinien określić, jakie konkretne zamierzenie budowlane będzie realizować, wskazując rodzaj inwestycji i jej parametry, w tym charakterystykę urbanistyczną. W sytuacji, gdy powstaną jakiegokolwiek wątpliwości co do treści wniosku, w szczególności co do zawartych w nim żądań, organ ma obowiązek zwrócenia się do wnioskodawcy, aby ten sprecyzował swoje żądanie, czy też potwierdził treść wniosku, gdy ustalenia analizy terenu nie pozwalają na wydanie decyzji zgodnie z żądaniem wniosku o ustalenie warunków zabudowy.

W wyroku z 11 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3300/17 Sąd stwierdził, że nie istnieje żaden przepis prawny wskazujący na konieczność wyznaczenia linii zabudowy od granicy nieruchomości sąsiednich, do czego sprowadzał się spór w sprawie. Z uwagi na niewielkie wymiary działki, w decyzji o warunkach zabudowy wskazano na konieczność uzyskania odstępstwa na realizację budynku w ostrej granicy z działką w toku postępowania o pozwolenie na budowę. Zdaniem Sądu, brak było podstaw, w kontekście zachowania ładu przestrzennego, dla wyznaczenia obowiązującej linii zabudowy na terenie inwestycji.

W wyroku z 24 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1175/18 Sąd wyraził pogląd, że w razie nieprawidłowego wyznaczenia granic obszaru analizowanego powstaje konieczność ponownego przeprowadzenia analizy, co z kolei jest równoznaczne z przeprowadzeniem postępowania wyjaśniającego w znacznej części i uzasadnia wydanie przez organ odwoławczy decyzji kasatoryjnej.

25.3 Lokalizacja innej inwestycji celu publicznego.

Wśród omawianej kategorii spraw na uwagę zasługuje wyrok Sądu z 4 kwietnia 2018r. sygn. akt IV SA/Wa 3388/17, w którym to stwierdził, że o przebiegu oraz wielkości terenu niezbędnego dla realizacji inwestycji – terminalu gazowego decyduje wyłącznie inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji tej inwestycji. Organy administracji publicznej mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. W przywołanym wyroku wskazano także, iż ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestor - decydować będą o dopuszczalności wybudowania obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Uzależnianie funkcjonowania gazociągów publicznych od wyrażenia zgody przez osobę prywatną nie byłoby do pogodzenia z charakterem inwestycji o znaczeniu ponad lokalnym, stanowiącej realizację celu publicznego. Podobny pogląd wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 kwietnia 1998r. sygn. akt IV SA/Wa 1517/97.

25.4 Uzgodnienia w sprawach z zakresu zagospodarowania przestrzennego.

W wyroku z 22 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 593/18, Sąd dokonał wykładni zawartego w art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pojęcia „dostępu do drogi publicznej”. Sąd wyjaśnił, że przez pojęcie to należy rozumieć bezpośredni dostęp do tej drogi albo dostęp do niej przez drogę wewnętrzną lub przez ustanowienie odpowiedniej służebności drogowej. Sąd wskazał, że pojęcie „bezpośredniego dostępu do drogi publicznej” należy rozpatrywać w powiązaniu z uregulowaniami zawartymi w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. W świetle bowiem art. 4 pkt 8 tej ustawy, połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określone jest mianem zjazdu. Sąd

podkreślił, że w razie ustalenia, że nie jest możliwe wykorzystanie w tym celu innej drogi skomunikowanej z drogą krajową, konieczne staje się rozważenie wykonania nowego zjazdu. Wykonanie go jednakże wymaga zezwolenia zarządcy drogi (art. 29 ust. 1 i 3 ustawy o drogach publicznych). Ponadto, Sąd podkreślił, że dostęp do drogi publicznej, który jest konieczną przesłanką ustalenia warunków zabudowy oraz pozytywnego zaopiniowania projektu tej decyzji przez zarządcę drogi, oznacza nie tylko dostęp faktyczny, ale i prawny. Sama więc możliwość wjazdu na działkę z drogi publicznej jest niewystarczająca dla uznania, że ma ona dostęp do drogi publicznej.

Na uwagę zasługuje wyrok z 16 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 868/18, w którym Sąd wskazał, że mimo zawartego w uchwale sejmiku zastrzeżenia o zakazie zabudowy chronionej strefy nadbrzeżnej dopuszczalna jest zabudowa tej strefy w pasie o szerokości 100 metrów od rzeki, jeziora bądź innego zbiornika wodnego, pod warunkiem powstania obiektów służących bezpośrednio turystyce wodnej. Sąd wskazał, jakiego rodzaju obiekty należy rozumieć pod pojęciem „obiektów służących turystyce wodnej”.

26. Sprawy z zakresu rolnictwa i leśnictwa.

26.1 Ochrona gruntów rolnych i leśnych.

W wyrokach, które zapadły w tej kategorii spraw Sąd przede wszystkim kontrolował decyzje w przedmiocie zmiany (odmowy zmiany) przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze oraz gruntów leśnych na cele nieleśne. Sąd wielokrotnie podkreślał, że takie decyzje mają charakter uznaniowy. Sąd wskazywał, że bada decyzje uznaniowe jedynie pod kątem ich zgodność z prawem, a nie ingeruje w celowość ich wydania. Wyjaśnił, że uzasadnienie takiej decyzji nie może opierać się na ogólnych stwierdzeniach, lecz musi zawierać konkretne ustalenia faktyczne, które stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. Takie stanowisko Sąd zawarł m.in. w wyrokach z 26 kwietnia 2017 r. sygn. IV SA/Wa 3391/17 i z 4 lipca 2018 r. sygn. IV SA/Wa 496/18.

Z kolei w wyroku z 18 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 231/18 Sąd rozstrzygał, czy jest możliwe orzekanie w trybie art. 28 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1161), gdy chodzi o przypadki wyłączenia gruntów z produkcji leśnej przed datą wejścia w życie tego aktu. Sąd stanął na stanowisku, że powyższy przepis dotyczy wyłączenia gruntów leśnych, które nastąpiło wyłącznie w czasie obowiązywania tej ustawy.

26.2 Lasy oraz zalesianie gruntów rolnych.

W wyroku z 19 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3220/17 kontrolując decyzję, którą umorzono postępowanie w przedmiocie zarzutów do projektu uproszczonego planu urządzenia lasu i inwentaryzacji stanu lasu, Sąd uznał, że błędne jest stanowisko jakoby zatwierdzenie przez właściwy organ uproszczonego planu urządzenia lasu, pomimo nierozpatrzenia ostateczną decyzją wniesionych do jego projektu zastrzeżeń i uwag, mogło uzasadniać odstąpienie od orzekania w tym przedmiocie, co determinowałoby umorzenie postępowania w danej sprawie.

Sąd wywiódł, że pomimo, iż na szczeblu ustawy o lasach nie wyrażono *expressis verbis* reguły zatwierdzenia uproszczonego planu urządzenia lasu dopiero po zakończeniu (ostateczną decyzją) postępowania w przedmiocie rozpoznania zarzutów, to względy zagwarantowania konstytucyjnego prawa do sądu, przemawiają za przyjęciem, że odwołanie, w kontekście wniesionych zarzutów, należy rozpoznać, co do meritum. Gdyby okazały się one zasadne, mogłyby to być podstawa do zakwestionowania zatwierdzenia planu przez organ administracji, rozumianego, jako czynność z zakresu administracji publicznej, dotycząca uprawnień lub obowiązków, wynikających z przepisów prawa, w myśl art. 3 § 2 pkt. 4 p.p.s.a. właściciel mógłby wówczas skutecznie zakwestionować czynność zatwierdzenia planu w określonym brzmieniu, co do jego nieruchomości (w zakresie własnego interesu prawnego) w drodze wniesienia stosownej skargi do sądu administracyjnego.

26.3 Nasiennictwo i ochrona roślin uprawnych.

W wyroku z 12 stycznia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1320/17 Sąd kontrolował decyzję odmawiającą wydania pozwolenia na handel równoległy środkiem ochrony roślin. W uzasadnieniu wyroku Sąd podniósł, że podstawę wydania zaskarżonej decyzji stanowił art. 52 ust. 3 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r., dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/WE i 91/414/EWG (Dz. Urz. UE L 309 z 2009 r., s. 1), mający zastosowanie w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o środkach ochrony roślin (Dz. U. z 2017 r. poz. 50 ze zm.), który stanowi, że środek ochrony roślin, który uzyskał zezwolenie w jednym państwie członkowskim (państwie członkowskim pochodzenia), może, z zastrzeżeniem wydania pozwolenia na handel równoległy, być wprowadzany, wprowadzany do obrotu i stosowany w innym państwie członkowskim (państwie członkowskim wprowadzenia), jeżeli to państwo członkowskie ustali, że skład danego środka ochrony roślin jest identyczny ze składem środka ochrony roślin, który uzyskał już zezwolenie na jego terytorium (środka referencyjnego). Z art. 52 ust. 3 lit. c rozporządzenia 1107/2009 wynika bowiem, że - aby wprowadzany środek mógł być uznany za identyczny z referencyjnym - muszą być one takie same lub równoważne, pod względem występujących w nich składników obojętnych oraz pod względem potencjalnego niekorzystnego wpływu tych składników na bezpieczeństwo środowiska w odniesieniu do zdrowia ludzi lub zwierząt lub środowiska.

26.4 Łowiectwo.

Najliczniejszą kategorię spraw w tym symbolu stanowiły te, dotyczące skarg na uchwały w przedmiocie podziału województwa na obwody łowieckie. W sprawach o sygn. akt IV SA/Wa 3433/17, IV SA/Wa 42/18, IV SA/Wa 1141/18 Sąd uznał, że uchwała sejmiku województwa w sprawie podziału na obwody łowieckie jest aktem prawa miejscowego, albowiem reguluje sytuację prawną podmiotów spoza aparatu administracyjnego samorządu wojewódzkiego. W związku z wejściem w życie

wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2014 r. sygn. akt P 19/13 - art. 27 ust. 1 ustawy Prawo łowieckie utracił moc z dniem 22 stycznia 2016 r., w wyniku czego po stronie sejmików brak jest już możliwości tworzenia nowych obwodów łowieckich oraz zmiany dotychczasowych obwodów (zmiana legislacyjna w tej kwestii nastąpiła dopiero z dniem 1 kwietnia na mocy ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o zmianie ustawy - prawo łowieckie oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2018 r. poz. 651). Skoro TK pozbawił ten przepis domniemania konstytucyjności, to skutek ten należy rozważać od początku jego obowiązywania.

26.5 Weterynaria i ochrona zwierząt.

W tej kategorii spraw najliczniejszą grupę stanowiły skargi wnoszone przez prokuratorów na uchwały rad gmin w przedmiocie przyjęcie gminnego programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie gminy. Prokuratorzy wnosili o stwierdzenie nieważności uchwał w tym przedmiocie wskazując, że uchwały takie stanowią akty prawa miejscowego i z tego względu zgodnie z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523) powinny zostać ogłoszone w dzienniku urzędowym województwa.

Sąd w wyrokach z 8 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 2849/17, z 14 marca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 3135/17 i IV SA/Wa 3229/17, z 26 kwietnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 80/18, z 21 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 268/18, z 6 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 497/18 podzielił stanowiska skarżących. Wobec zaś stwierdzenia, że uchwała stanowi akt prawa miejscowego to powinna ona wypełniać wymienione powyżej warunki dotyczące jej ogłoszenia. Z kolei prawidłowe ogłoszenie aktu prawa miejscowego warunkuje w dalszej kolejności możliwość jego obowiązywania w systemie prawnym. Skoro uchwały nie były przekazane do publikacji, to stanowiło to oczywiste naruszenie art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych.

27. Wywłaszczenia i zwrot nieruchomości.

27.1 Wywłaszczenie nieruchomości i odszkodowanie.

Wśród spraw wywłaszczeniowych w 2018 r. dominowały sprawy dotyczące ustalenia odszkodowania za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne.

W omawianej grupie spraw na uwagę zasługuje wyrok z 6 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 310/18, w którym Sąd stwierdził, że nieprawidłowo organ zaliczył do kwoty odszkodowania wartość składnika budowlanego w postaci chodnika z betonowej kostki brukowej z krawężnikiem przyjmując, że są one częścią składową przejętej działki, w sytuacji gdy stanowią one element drogi, będącej własnością Skarbu Państwa. Okoliczność posadowienia przez inwestora chodnika wraz z krawężnikiem na działce nie może przesądzać o uznaniu go za część składową przedmiotowej działki, podlegającą wycenie przy ustalaniu odszkodowania za nieruchomość na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 ze zm.) dalej u.g.n. Ustalony odszkodowanie winno zatem obejmować wyłącznie kwotę stanowiącą wartość gruntu określoną przez rzeczoznawcę majątkowego. Sąd powołał się na art. 151 k.c. Wskazał, że przepis ten jest wyjątkiem od zasady *superficies solo cedit*, uregulowanej w art. 48 k.c. Przepis art. 151 k.c. kreuje więc wyjątek od powyższej zasady - co prowadzi do wniosku, że w razie przekroczenia granicy nieruchomości w czasie zabudowy, budynek należy do gruntu, na którym znajduje się jego większa część.

Przedmiotem sporu w sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 1085/18 (wyrok z 20 czerwca 2018 r.) była kwestia zasadności określenia w decyzji ustalającej wysokość odszkodowania za odebrane prawo własności zobowiązania strony skarżącej do wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości, mimo że strona skarżąca w toku postępowania wypłaciła już na rzecz byłego właściciela nieruchomości część odszkodowania ustalonego na podstawie uchylonej decyzji. W sprawie tej Sąd stwierdził, że nie ma racji organ odwoławczy twierdząc, że wypłacona na podstawie nieostatecznej decyzji w toku postępowania o ustalenie odszkodowania kwota jest świadczeniem nienależnym, które z tego powodu nie może być zaliczone na poczet

odszkodowania ustalonego zaskarżoną do sądu decyzją. Dopóki bowiem w obrocie prawnym funkcjonuje decyzja zezwalająca na realizację inwestycji, wypłacona w toku postępowania kwota na poczet ustalanego odszkodowania, o ile nie będzie wyższa aniżeli wysokość tego odszkodowania, nie może być uznana za świadczenie nienależne. Skoro nie ma wątpliwości, że odszkodowanie, którego wysokość nie została jeszcze ustalona przysługiwało uprawnionemu i przyjął on częściową wpłatę, ma ona charakter zaliczki.

Podobnie w wyroku z 7 sierpnia 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 1403/18 Sąd wskazał, że wykonanie nieostatecznej decyzji odszkodowawczej i wypłacenie kwoty przyznanego pierwotnie odszkodowania obligowało wyłącznie do zapłaty różnicy, a nie ponownego wykonania zobowiązania w całości.

27.2 Zwrot wywłaszczonej nieruchomości.

W tej kategorii spraw na uwagę zasługuje wyrok z 10 maja 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 623/18, w którym kwestią kluczową dla rozstrzygnięcia sprawy było wyjaśnienie, czy do skutecznego domagania się zwrotu nieruchomości wywłaszczonej w trybie art. 136 i nast. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami konieczne jest wyrażenie zgody przez wszystkich współwłaścicieli nieruchomości lub ich spadkobierców, czy wystarczy wyłącznie wola osób występujących z takim roszczeniem. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd zwrócił uwagę, że wyrokiem z 14 lipca 2015 r. sygn. akt SK 26/14 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 136 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r. poz. 782) jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 21 ust. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim uzależnia przewidziane w nim żądanie byłego współwłaściciela wywłaszczonej nieruchomości lub jego spadkobierców od zgody pozostałych byłych współwłaścicieli nieruchomości lub ich spadkobierców. W opinii Trybunału Konstytucyjnego, wymóg zgodnego działania wszystkich byłych współwłaścicieli (lub ich spadkobierców) nie tylko nie przyczynia się do realizacji tego celu, lecz stanowi dla niego istotną przeszkodę, nie dając możliwości odzyskania zwrotu udziału w nieruchomości w sytuacji braku współdziałania wszystkich byłych współwłaścicieli albo trudności w zidentyfikowaniu ich spadkobierców.

28. Cudzoziemcy.

28.1 Ochrona cudzoziemca.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 1348/17 Sąd podkreślił, że podstawą o ubieganie się o udzielenie ochrony międzynarodowej nie może być chęć uzyskania praw i świadczeń, w tym także medycznych, które są w jakiś sposób ograniczone w kraju pochodzenia. Ochrona międzynarodowa jest bowiem szczególnym rodzajem pomocy i ochrony osób, które ze względu na precyzyjnie określone przesłanki, doznały prześladowań lub są realnie i bezpośrednio zagrożone prześladowaniem w kraju pochodzenia. Podobnie w orzeczeniu sygn. akt IV SA/Wa 1391/17 wskazano, że niski standard opieki medycznej, ani brak satysfakcjonujących skarżącego świadczeń socjalnych, ani ogólnie trudna sytuacja bytowa nie stanowią kryteriów, do których odwołuje się ustawodawca, w przepisach stanowiących podstawę rozstrzygnięć o nadanie statusu ochronnego.

Sąd w sprawie w przedmiocie uznania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny (sygn. akt IV SA/Wa 2461/17) zauważył, że fakt uchylania się od służby wojskowej, jako taki, nie jest statusową przesłanką do ubiegania się o ochronę w innym państwie.

28.2 Wizy i zezwolenia na zamieszkanie.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 1558/17, dotyczącej zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz zakazu ponownego wjazdu na terytorium RP i innych państw Schengen, Sąd wskazał, że konieczność wnikliwej weryfikacji twierdzeń strony i przedłożonych przez nią dowodów w odniesieniu do sytuacji małoletnich dzieci. Powołał się przy tym na dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich - Dz.U.UE.L.2008.348.98.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 2613/15, dotyczącej odmowy udzielenia małoletniej cudzoziemce zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Sąd stwierdził, że uzyskanie przez matkę skarżącą zezwolenia na osiedlenie się, które w dniu jego udzielenia stało się odpowiednio zezwoleniem na pobyt stały, a w jego następstwie karty pobytu, doprowadziło do posiadania przez matkę skarżącą zezwolenia uprawniającego ją do pobytu w Polsce, czyli zaistnienia niezbędnej przesłanki do rozpatrzenia sprawy małoletniej skarżącej.

W sprawie o sygn. akt IV SAB/Wa 243/18 Sąd, uwzględnił wniosek o zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów postępowania sądowego, uznając, że wydanie przez organ decyzji po wniesieniu skargi na bezczynność, należy zakwalifikować jako działanie samokontrolne, skutkujące zaistnieniem przesłanki bezprzedmiotowości skargi i uzasadniające zwrot poniesionych przez stronę skarżącą kosztów postępowania (art. 201 § 1 i 2 p.p.s.a.) (por. postanowienie WSA w Warszawie z 28 lutego 2018 r. IV SAB/Wa 2/18, CBOSA). Na zasadzie analogii powyższe rozwiązanie należy zastosować w przedmiotowej sprawie albowiem na skutek wydania decyzji postępowanie stało się bezprzedmiotowe (art. 161 § 1 pkt. 3 p.p.s.a.), niezależnie od faktu, że skarżąca cofnęła skargę właśnie ze względu na bezprzedmiotowość dalszego postępowania. Powyższe zostało potwierdzone postanowieniem NSA z 14 września 2018 r. sygn. akt II OZ 876/18.

Na uwagę zasługuje sprawa o sygn. akt IV SA/Wa 2593/17, dotycząca zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz zakazu do ponownego wjazdu na terytorium RP i innych państw obszaru Schengen.

Sąd zwrócił uwagę w uzasadnieniu wyroku, że organ odwoławczy naruszył przepisy art. 7, 77 § 1 i 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 303 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 348 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 ze zm.) gdyż mimo wskazywania przez skarżącego w toku postępowania na okoliczności związane z pozostawaniem w związku partnerskim z obywatelką Polską od 2015 r. w ogóle nie rozważył kwestii możliwości udzielenia zgody na pobyt humanitarny.

W orzeczeniu o sygn. akt IV SA/Wa 2594/17 Sąd wskazał, że prawo do poszanowania życia rodzinnego nie ma wprawdzie charakteru absolutnego ale ingerencję władzy publicznej w korzystanie z tego prawa powinny usprawiedliwiać okoliczności wskazane w art. 8 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a zatem by ingerencja władzy publicznej była konieczna i miała na celu ochronę wartości tam wskazanych. Ograniczenia prawa do życia rodzinnego muszą być proporcjonalne. Zasada proporcjonalności wymaga rozważenia sytuacji osobistej i rodzinnej cudzoziemca, w tym między innymi, długotrwałości pobytu w Polsce, ewentualnych przeszkód do zamieszkania w kraju pochodzenia cudzoziemca, w tym skutków wynikających dla niego i rodziny z przeniesienia się do innego kraju.

W sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2662/17 Sąd zauważył, że cudzoziemiec przebywając w Polsce nielegalnie powinien liczyć się z możliwością przerwania w każdej chwili rozpoczętego w Polsce życia rodzinnego.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 2888/17 Sąd wskazał, że w art. 303 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach, ustawodawca posłużył się sformułowaniem zawierającym czasownik w formie czasu, teraźniejszego – „*jest małżonkiem obywatela polskiego*”, a zatem aby możliwe było zastosowanie ww. przesłanki małżeństwo musi trwać w chwili wydawania decyzji.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 2934/17 Sąd zauważył, że czynności odprawy granicznej nie muszą wiązać się z wytwarzaniem jakiegokolwiek materiału dowodowego, choć w niektórych przypadkach może okazać się uzasadnione sporządzenie notatki urzędowej, stanowiącej materiał, mogący znaleźć zastosowanie w prowadzonym następnie postępowaniu w przedmiocie odmowy wjazdu.

28.3 Świadczenia udzielane cudzoziemcom.

W sprawie w przedmiocie odmowy uznania za repatrianta, sygn. akt IV SA/Wa 2907/17 Sąd uznał, że pismo, które nie zostało sporządzone i podpisane przez Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji, który jest organem właściwym, wskazanym w art. 17 ust. 1 ustawy o repatriacji, nie stanowi decyzji w rozumieniu kodeksu postępowania administracyjnego, albowiem nie zawiera niezbędnych elementów wymienionych w art. 107 § 1 k.p.a.

29. Kombatanci.

29.1 Potwierdzenie represji.

Wśród omawianej kategorii spraw na uwagę zasługuje wyrok Sądu z 19 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 862/18, w którym Sąd zakwestionował stanowisko organu, że oddanie dziecka żydowskiego z inicjatywy rodziców (dobrowolnie) zaufanej osobie, celem ratowania jego życia (ukrycia przed nazistami), nie stanowiło odebrania dziecka w celu poddania go eksterminacji, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2018 r. poz. 276 ze zm.) dalej jako: „ustawa o kombatantach”.

29.2 Pozbawienie uprawnień kombatanckich.

W wyroku z 5 czerwca 2018 r. sygn. akt IV SA/Wa 600/18, dotyczącym odmowy przyznania uprawnień kombatanckich na podstawie art. 1 ust. 2 pkt 3 ustawy o kombatantach, Sąd podkreślił, że przesłanką pozytywną uzasadniającą wydanie decyzji przyznającej uprawnienia kombatanckie jest pełnienie służby w polskich podziemnych formacjach i organizacjach. Pojęcie służby należy wiązać z określonego rodzaju zachowaniem. Tym samym nie każdy rodzaj działalności związanej ze współpracą czy pomocą organizacjom podziemnym będzie zachowaniem utożsamianym ze służbą. Pełnienie służby zawsze będzie się wiązało z przynależnością do organizacji, wyznaczeniem stanowiska służbowego, przydziałem określonych zadań i podporządkowaniem służbowym. Sąd stwierdził, że subiektywne przekonanie strony o charakterze współpracy i roli jaką w jej życiu pełniła, a także niewątpliwie godna pochwały postawa strony, nie dowodzą tego, że została przyjęta do służby w organizacji podziemnej. To nie postawa bowiem, a pełnienie służby stanowi przesłankę przyznania uprawnień kombatanckich.

30. Ceny.

W wyroku z 6 listopada 2018 r. sygn. akt. V SA/Wa 1669/18 Sąd orzekł, że nie zaistniały przesłanki do umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego gdy organ nie wydał decyzji w przepisany terminie 45 dni zgodnie z ustawą z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2017 r. poz. 328 ze zm). W ocenie Sądu termin 45 dniowy do wydania przez organ administracji publicznej decyzji rozpoczyna swój bieg dopiero od dnia złożenia poprawnie uzupełnionego wniosku, a nie jak wskazywała strona skarżąca - od dnia złożenia wniosku, ewentualnie od dnia uczynienia zadość wezwaniu (nawet jeśli w późniejszym czasie wystąpiły inne braki formalne, niezauważone we wcześniejszym etapie postępowania przed organem).

31. Działalność gospodarcza, gry losowe i zakłady wzajemne.

W wyroku z 13 marca 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 1443/17 Sąd orzekł, że możliwość dokonania przez klienta zwrotu zakupionego towaru nie ma wpływu na losowość w planowanym przez skarżącego przedsięwzięciu „[...]”, a ewentualny zwrot przez klienta towaru nie zmienia charakteru gry.

W wyroku z 19 września 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 479/18 Sąd uznał, że organ II instancji niezasadnie uznał swoją właściwość miejscową do rozpatrzenia odwołania z uwagi na miejsce zamieszkania skarżącego. Od decyzji wydanych w sprawach kar pieniężnych, o których mowa w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 471 ze zm.) dalej u.g.h. służy odwołanie do dyrektora izby administracji skarbowej właściwego ze względu na siedzibę organu (naczelnika urzędu celnego lub celno-skarbowego), który wydał decyzję w pierwszej instancji. Przepis art. 90 ust. 1 u.g.h. zastrzega właściwość miejscową według siedziby organu, na którego obszarze jest urządzana gra hazardowa, czyli odmienną od zasady ogólnej wynikającej z art. 17 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, ze zm.) dalej O.p.,

stanowiąc *lex specialis* względem tego unormowania. Skoro art. 90 ust. 1 u.g.h wyklucza stosowanie art. 17 § 1 O.p. w postępowaniu przed naczelnikiem urzędu celno-skarbowego w sprawach o wymierzenie kary pieniężnej, to użytego w art. 221a § 2 O.p. zwrotu „właściwego dla kontrolowanego w dniu zakończenia postępowania podatkowego” nie można odnosić do zasady wynikającej z art. 17 § 1 O.p. W konsekwencji Sądu uznał, że działanie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej dotknięte było zatem wadą nieważności określoną w art. 247 § 1 pkt 1 O.p., co uzasadniało stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.

32. Zobowiązania podatkowe, podatek akcyzowy.

32.1 Podatek akcyzowy.

W wyroku z 13 marca 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 579/17 Sąd uznał za niezasadną odmowę wszczęcia postępowania w sprawie wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego. Zdaniem Sądu interpretacja nie dotyczyłaby jedynie analizy przepisów prawa celnego. Problem częstotliwości czy momentu dokonywania inwentaryzacji produkcji oraz magazynów wyrobów akcyzowych w składach podatkowych celem ustalenia wartości ubytków, związany jest zarówno z regulacjami zawartymi w prawie celnym, jak i w prawie podatkowym, które wzajemnie się uzupełniają (przenikają). Skoro na stronie ciąży obowiązek samoobliczenia podatku akcyzowego, a na jego wysokość może mieć wpływ określenie dnia powstania ubytków wyrobów akcyzowych związane z terminami przeprowadzenia ich inwentaryzacji, to nie powinna budzić wątpliwości organu potrzeba wydania interpretacji indywidualnej wnioskowanej przez skarżącą.

W wyroku z 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 1786/17 Sąd orzekł, że art. 82 ust. 1 zdanie 1 i ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 ze zm.) wykluczający możliwość przeprowadzenia u przedsiębiorcy więcej niż jednej kontroli w tym samym czasie,

odnoszą się do „kontroli działalności gospodarczej”, co nie jest tożsame „z kontrolą jakości paliwa”. Art. 82 ust. 1 powołanej ustawy zawiera zdanie 2, w którym wyłączono stosowanie zdania 1 m.in. w sytuacji, gdy przeprowadzenie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego lub zabezpieczenia dowodów jego popełnienia lub przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione bezpośrednim zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego. Czynności kontroli jakości paliwa mają na celu ograniczania negatywnych skutków oddziaływania paliw na środowisko oraz zdrowie ludzi. Ponadto paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe określone dla danego paliwa, ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach. Brak spełnienia tych norm powoduje odpowiedzialność karną (występek).

32.2 Podatek akcyzowy, interpretacje indywidualne.

W wyroku z 23 stycznia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 429/17 Sąd stwierdził, że w § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 273) przewiduje się zwolnienie od akcyzy zużycie energii elektrycznej wyprodukowanej z generatorów o łącznej mocy nieprzekraczającej 1 MW przez podmiot, który zużywa tę energię. Skoro Skarżąca będzie posiadać dwie jednostki wytwórcze (kogeneratory) o różnej mocy (0,6 MW i 0,999 MW), których łączna moc przekroczy 1 MW, to nie zostanie spełniona jedna z przesłanek warunkujących zwolnienie od akcyzy zużycia energii elektrycznej na podstawie ww. przepisu, tj. przesłanka wskazująca, że energia elektryczna jest wyprodukowana z generatorów o łącznej mocy nieprzekraczającej 1 MW.

W wyroku z 6 września 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 175/18, mając na uwadze brak legalnej definicji pojęcia „magazynowanie” w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r.

o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 poz. 43 ze zm.) oraz w oparciu o treść definicji słownikowych pojęcia „magazynowanie” Sąd przyjął, że magazynowanie towarów nieakcyzowych w składzie podatkowym należy rozumieć jako ich przechowywanie w stanie nienaruszonym i niezniszczonym na terenie składu podatkowego, np. w zbiorniku przeznaczonym do przechowywania danych wyrobów. Podkreślił, że czasowy postój wyrobów nieakcyzowych w pojazdach przeznaczonych do ich transportu na terenie składu podatkowego nie może być traktowany jedynie jako przerwa w dalszym transporcie, lecz zgodnie z przedstawioną wyżej definicją stanowi czynność ich magazynowania (przechowywania).

33. Finanse publiczne.

33.1 Dotacja oraz subwencje z budżetu państwa w tym dla jednostek samorządu terytorialnego.

W wyroku z 22 lutego 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 845/17 Sąd orzekł, że dotacja nie jest udzielana do prowadzenia baru mlecznego i dofinansowywania kosztów, które przedsiębiorca ponosi w związku z prowadzeniem działalności, albowiem dotacji udziela się do posiłków, a jej celem jest obniżenie ceny na poszczególne dania. Dotacja przydzielana przedsiębiorcy do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych służyć ma spożywającym te posiłki, a nie finansować prowadzenie działalności i bezpośrednio podnosić zyski tego przedsiębiorcy. Ma jedynie rekompensować obniżenie ceny posiłku, które powoduje zastosowanie marży na poszczególne surowce (...). Przedsiębiorca występujący o dotacje musi być świadomy, że będzie zobowiązany zapewnić biedniejszej grupie społecznej możliwości zjedzenia ciepłego posiłku w cenach niższych, niż w punktach, które z takich dotacji nie korzystają. Jednakże podając, dzięki tym dotacjom, posiłki w cenach niższych jak inni przedsiębiorcy będzie stawał się bardziej konkurencyjny.

W wyroku z 5 września 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 279/18 Sąd orzekł, że w przypadku orzekania o zwrocie dotacji oświatowych przez podmioty prowadzące

niepubliczne placówki oświatowe trzeba mieć na uwadze, iż szczegółowy tryb udzielania i rozliczania dotacji wynika z uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego podjętej na podstawie art. 90 ust. 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2017 r. poz. 2198). Skoro na mocy takiej uchwały skarżąca była zobowiązana do przedłożenia stosownego rozliczenia wykorzystania dotacji do dnia 25 stycznia roku następnego, to bieg terminu przedawnienia powstałego z mocy prawa obowiązku zwrotu dotacji, przy odpowiednim stosowaniu art. 70 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, rozpoczyna się od końca roku następującego po roku za który dotacji udzielono. Pięcioletni termin przedawnienia to okres w którym organ uprawniony jest do kontrolowania sposobu wykorzystania dotacji oświatowej oraz prawidłowości jej rozliczenia. Aby żądanie zwrotu dotacji było zasadne, to w tym czasie musi zaistnieć okoliczność stwierdzenia wykorzystania dotacji niezgodnie z przeznaczeniem, przy czym stwierdzenie to nie może mieć charakteru dowolnego. W szczególności nie może przyjąć formy ustaleń kontroli, które podlegają weryfikacji w toku postępowania administracyjnego wszczętego i prowadzonego wskutek braku dobrowolnego zwrotu dotacji przez beneficjenta. Stwierdzenie wykorzystania dotacji niezgodnie z przeznaczeniem powinno przyjąć formę ostatecznej, wykonalnej decyzji administracyjnej, prawidłowo i skutecznie wprowadzonej do obrotu prawnego przed upływem terminu przedawnienia.

33.2 Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W wyroku z 16 stycznia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 455/17 Sąd wskazał, że nie jest istotne zbadanie, jakiego procentu wydatków dotyczą czyny przypisane skarżącemu. Istotne jest to, że w realiach rozpoznawanej sprawy charakteryzują się one wielokrotnym brakiem poszanowania dla podstawowych zasad związanych z gospodarowaniem środkami publicznymi, w tym brakiem poszanowania dla zasady funkcjonowania systemu kontroli, przewidzianego ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1870 ze zm.), naruszają przepisy związane z głównym celem inwentaryzacji, dotyczącym ustalenia rzeczywistego stanu

aktywów i pasywów, czy związane są z działaniem z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań.

33.3 Egzekucja należności pieniężnych, do których nie stosuje się przepisów Ordynacji podatkowej.

W wyroku z 19 września 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 292/18 Sąd orzekł, że małżonka zobowiązanego nie jest stroną postępowania w sprawie skargi na czynność egzekucyjną i w związku z tym nie mogła skutecznie wnieść skargi, o której mowa w art. 54 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201 ze zm.). Dzieje się tak ponieważ nie jest zobowiązana w rozumieniu art. 1a pkt 20 powołanej ustawy, gdyż to nie ona była podmiotem, który nie wykonał w terminie obowiązku o charakterze pieniężnym.

W wyroku z 12 października 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 237/18 Sąd orzekł, że decyzja stwierdzająca, że strona „jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek” nie może zostać zaliczona do żadnego z trzech rodzajów decyzji wymienionych w art. 24 ust. 5f ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.), których wydanie powoduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

34. Subwencje unijne, fundusze strukturalne regulacji rynków branżowych.

34.1 Płatności obszarowe.

W wyroku z 14 marca 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 1484/17 Sąd uchylając zaskarżoną decyzję wskazał, że kwestionowany obszar bezpośrednio przylega do rzeki Bug, nieuregulowanej, która okresowo może wylewać. Jednak krótkotrwałe podtopienia nie powodują same przez się utraty przez grunty charakteru użytków rolnych i nie pozwalają na stwierdzenie, że zgłoszone do płatności działki nie były utrzymywane w dobrej kulturze rolnej, w zakresie ustalenia powierzchni uprawnionej do przyznania płatności. Tym samym zalanie gruntów poza okresem wegetacji roślin

nie ma wpływu na utratę przez grunt statusu rolniczego użytkowania. Sąd nie przyjął argumentu organu, że nawet okresowe, incydentalne, krótkotrwałe podtopienie wyłącza możliwość uznania, że działka była użytkowana rolniczo w danym roku kalendarzowym.

W wyroku z 22 sierpnia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 249/18 Sąd wskazał, że niezbędną przesłanką przyznania pomocy finansowej do gruntów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa jest posiadanie tytułu prawnego do tychże gruntów, przy czym tym tytułem prawnym może być każde (prawomocne) orzeczenie, decyzja administracyjna (ostateczna), umowa cywilnoprawna czy też ugoda. Tytuł prawny świadczy o tym, że danej osobie przysługuje jakieś prawo i stanowi podstawę do wysuwania roszczeń.

W wyroku z 5 października 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 662/18 Sąd orzekł, że art. 29 ust. 1a ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1438) nie może mieć zastosowania do Banku prowadzącego rachunek rolnika, który występował o płatność i któremu ARiMR tę płatność przyznała, a następnie wypłaciła przelewem na rachunek bankowy. Relacja jaka powstaje wskutek prowadzenia przez Bank rachunku określonego podmiotu ma, oparty na zawartej umowie o prowadzenie rachunku bankowego, cywilnoprawny nie administracyjnoprawny charakter i nie jest, choćby pośrednio, wynikiem adresowanego do posiadacza rachunku rozstrzygnięcia administracyjnego. Z tego powodu odzyskanie środków pieniężnych przekazanych przez ARiMR na prowadzony przez Bank rachunek niebędącej już osoby trzeciej może dokonać się wyłącznie na drodze cywilnoprawnej. Natomiast Bank nie może być uznany za podmiot, który pobrał płatności, a następnie zobowiązany na podstawie art. 29 ust. 1a ustawy o ARiMR do zwrotu nienależnie pobranych płatności z tytułu wspierania gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania.

34.2 Rynek mleka i przetworów mlecznych.

W wyroku z 25 stycznia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 670/17 stwierdzając nieważność decyzji organów obu instancji Sąd orzekł, że skarżącej nie zawiadomiono o wszczęciu ex officio postępowania. Uchybienie to stanowi rażące naruszenie przepisów art. 6 i następnych ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 ze zm.), a w szczególności prawa do aktywnego uczestniczenia w postępowaniu, co umożliwiłoby stronie przedstawienie swoich racji, które to zostały zgłoszone dopiero w odwołaniu. Dodatkowo nie przeprowadzono żadnego postępowania wyjaśniającego zaskakując stronę obowiązkiem uiszczenia kwoty stanowiącej opłatę naliczaną w związku z przekroczeniem przez dostawców hurtowych wyznaczonych im kwot mlecznych, co również stanowi rażące naruszenie prawa.

34.3 Rezygnacja z funkcji członka zarządu fundacji.

W wyroku z 19 kwietnia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 1454/17 Sąd stwierdził, że gdy żaden przepis powszechnie obowiązującego prawa nie przewiduje obowiązku złożenia rezygnacji z funkcji członka zarządu fundacji w formie pisemnej, niezrozumiałe jest uzależnienie przez organ właśnie od tej okoliczności skuteczności złożenia przez skarżącego rezygnacji z pełnionej w fundacji funkcji. Skoro również statut nie przewidział formy w jakiej rezygnacja miałaby być złożona, to należało przyjąć, iż złożenie rezygnacji w formie ustnej było prawnie skuteczne. Wobec braku odpowiednich zapisów ustawowych oraz statutu zasadne jest odwołanie się do przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025 ze zm.), w zakresie m.in. oświadczeń woli, czy formy czynności prawnych. Sąd dodał, że w takiej sytuacji właściwe wydaje się też skorzystanie poprzez analogię z rozwiązania wprowadzonego w art. 202 § 5 i art. 369 § 6 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1577 ze zm.), gdzie w odniesieniu do członków zarządu spółek z o.o. i spółek akcyjnych kwestie związane ze złożeniem rezygnacji z pełnionej w zarządzie funkcji uregulowano wskazując, iż stosuje się w takim wypadku odpowiednio przepisy o wypowiedzeniu zlecenia przez przyjmującego zlecenie (art. 746 § 2 Kodeksu cywilnego).

34.4 Odpowiedzialność za zaległości spółdzielni powstałe w czasie pełnienia funkcji członka zarządu.

W wyroku z 2 sierpnia 2018 r. sygn. akt V SA/Wa 100/18 Sąd orzekł, iż okoliczność, że ktoś, kto uprzednio pełnił funkcję członka zarządu spółdzielni, a następnie został ustanowiony jej likwidatorem nie oznacza, że nie ponosi on odpowiedzialności za zaległości spółdzielni powstałe w czasie pełnienia funkcji członka zarządu. O ile nie ulega wątpliwości, że likwidator nie odpowiada za zaległości spółdzielni wymagalne w czasie, gdy pełnił tę funkcję, to jednak takie stwierdzenie w stosunku do zaległości, kiedy był on członkiem zarządu spółdzielni jest już nieuprawnione. Skarżący, którzy byli najpierw członkami zarządu spółdzielni, a następnie z dniem postawienia jej w stan likwidacji stali się jej likwidatorami, powinni byli podjąć kroki celem niezwłocznego zgłoszenia upadłości jeszcze przed wydaniem decyzji o ustaleniu kwoty nienależnie pobranych środków finansowych z tytułu pomocy finansowej dla wstępnie uznanej grupy producentów, tj. z chwilą upływu terminu na uzyskanie przez spółdzielnię, której członkami zarządu byli skarżący, uznania za organizację producentów. Od tego dnia należało liczyć dwutygodniowy termin na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości.

35. Sprawy dotyczące dróg, transportu drogowego, kolei, lotnictwa i żeglugi.

Sprawy z tego zakresu obejmują m.in. problematykę zajęcia pasa drogowego, opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym, transportu drogowego i przewozów oraz uprawnień do wykonywania czynności i zajęć w sprawach dróg, kolei, lotnictwa i żeglugi.

35.1 Zajęcie pasa drogowego.

W zakresie spraw dotyczących zajęcia pasa drogowego na uwagę zasługują wyroki w sprawach o sygn. akt VI SA/Wa 1421/17 oraz VI SA/Wa 1561/17, w których Sąd uznał, że zezwolenia na zajęcie pasa drogowego są zezwoleniami czasowymi. Każde wystąpienie z wnioskiem o zajęcie pasa drogowego, niezależnie od tego, czy w danym miejscu posadowiony jest obiekt, czy też pas drogowy we wcześniejszym okresie zajęty był na inne cele, stanowi odrębną sprawę administracyjną, a posiadanie wcześniejszego zezwolenia na zajęcie pasa drogowego nie rodzi żadnych praw na przyszłość dla adresata tego zezwolenia, również pomimo poniesionych nakładów inwestycyjnych związanych z dotychczasowym zezwoleniem na zajęcie pasa drogowego. Uzyskanie zezwolenia na każdy kolejny okres związane jest z koniecznością ponownego ustalenia, czy umieszczenie obiektu budowlanego stanowi szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 ze zm.), dający podstawę do wydania zezwolenia na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 3 tej ustawy.

Ponadto w wyroku w ww. sprawie Sąd uznał, że strona nie jest uprawniona do narzucania zarządcy drogi własnej koncepcji użytkowania pasa drogowego tak, aby należący do niej kiosk mógł nadal funkcjonować w pasie drogowym. Zarządca drogi jako organ wyspecjalizowany w realizacji zadań określonych ustawą ma prawo do zagospodarowywania terenu pasa drogowego wedle własnych specjalistycznych opracowań. Osoby trzecie nie mogą mu co do tego narzucać swoich rozwiązań, ewentualnie czynić zarzutu z tego, że akurat tych rozwiązań zarządca nie podzielił.

Istotnym orzeczeniem z omawianego zakresu jest wyrok zapadły w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1320/17, w której Sąd uznał, że arkusze papieru można uznać za nośnik informacji wizualnej wraz z jej elementami konstrukcyjnymi i zamocowaniami, stanowiący reklamę w rozumieniu art. 4 pkt 23 ustawy o drogach publicznych.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1182/18 Sąd uznał natomiast, że umieszczenie w pasie drogowym pojazdu opatrzonego reklamami w taki sposób, aby bezpośrednio przekazać informację wizualną innym użytkownikom drogi,

wymaga uzyskania zezwolenia; nie stanowi bowiem korzystania z drogi publicznej zgodnie z przeznaczeniem. Fakt, że skarżący wnosił opłaty parkingowe za ww. miejsce nie znosi jego odpowiedzialności za zajęcie pasa drogowego na gruncie art. 40 ust. 12 ustawy o drogach publicznych.

W wyroku z 5 kwietnia 2018 r. sygn. akt VIII SA/Wa 159/18 – Sąd rozstrzygał o zasadności wydania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowienia znak [...] z [...] listopada 2017 r. w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy wydana przez organ I instancji (Zarząd Powiatu) decyzja odmawiająca zezwolenia na zlokalizowanie w pasie drogowym dróg powiatowych sieci gazowej w miejscowości J., weszła do obrotu prawnego. Zdaniem organu odwoławczego decyzja ta z uwagi na brak podpisu osoby upoważnionej, nie wywołała takiego skutku. Skarżąca twierdziła natomiast, czego zresztą organ odwoławczy nie kwestionował, iż doręczono mu podpisaną decyzję, wobec czego skutek wejścia decyzji do obrotu prawnego nastąpił. Sąd wskazał na ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, że za minimum elementów decyzji uważa się: oznaczenie organu, adresata decyzji, czyli stron, rozstrzygnięcie i podpis osoby uprawnionej do jej wydania. Wskazał nadto na konieczność rozróżnienia etapu wydania decyzji i wprowadzenia jej do obrotu prawnego, w odniesieniu do których przepisy k.p.a. przewidują odrębne wymogi oraz wiążą z nimi różne skutki. Wydanie decyzji jest czynnością organu administracji publicznej, polegającą na podpisaniu decyzji, zawierającej prawem wymagane elementy. Jest to czynność prawna podejmowana w terminach jakie organ ma na załatwienie sprawy, wyrażająca na piśmie treść podjętego rozstrzygnięcia, kończąca sprawę w danej instancji, wywołująca określone skutki prawne. Datą wydania decyzji jest data podpisania przez osobę upoważnioną do jej wydania, przy czym w razie wątpliwości datą podpisania jest data umieszczona w decyzji. Natomiast postępowanie w danej sprawie kończy następująca po wydaniu decyzji w ujęciu materialnym czynność doręczenia decyzji, skutkująca wprowadzeniem decyzji do obrotu prawnego. Warunkiem bytu prawnego decyzji administracyjnej jest uzewnętrznienie woli organu administracji publicznej przez doręczenie lub ogłoszenie wydanej decyzji. Decyzja - jako akt zewnętrzny – musi być zakomunikowana stronie i dopóki wymóg ten nie

zostanie spełniony, nie wywiera ona żadnych skutków prawnych. Koncepcja „wejścia decyzji do obrotu prawnego” związana jest z doręczeniem decyzji w sensie skierowania jej do podmiotu usytuowanego poza organem administracji i to niekoniecznie do jej adresata. Każda sytuacja związana z naruszeniem wymagań zawartych w art. 107 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, wymaga indywidualnej oceny i nie poddaje się uogólnieniu. Zasadniczo brak podpisu osoby upoważnionej do wydania decyzji świadczy o wadzie prawnej decyzji, albowiem poddaje w wątpliwość dokonanie przez organ jednostronnej czynności prawnej skierowanej na zewnątrz.

W rozpatrywanej sprawie kwestią zasadniczą była ocena, czy istnienie bądź ważność decyzji uwarunkowana jest tym, aby wymagany podpis znajdował się na egzemplarzu decyzji zawartym w aktach administracyjnych, czy też wystarczy, że podpisem zaopatrzony został egzemplarz decyzji doręczony stronie postępowania. Wątpliwości w tym zakresie wynikają z braku wyraźnego unormowania. Zgodnie z art. 109 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, decyzję doręcza się stronom na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Wobec tego, że w wymienionym przepisie nie określono formy doręczanej stronie decyzji, to zasadnym jest wnioskowanie, że musi to być egzemplarz decyzji zawierający wymagany podpis, a nie tylko odpis, czy poświadczona kopia. W orzecznictwie przyjmuje się, że każdy egzemplarz decyzji doręczany stronom postępowania jest decyzją na prawach oryginału i nie ma podstaw do uznania, że w aktach sprawy można pozostawić oryginał wydanej decyzji, a stronie (stronom) doręczyć tylko odpis decyzji (por. postanowienie NSA z 27 października 1998 r. sygn. akt II SA/Gd 1618/96, wyrok WSA we Wrocławiu z 29 czerwca 2011 r. sygn. akt II SA/Wa 219/11). Taka interpretacja przepisu art. 109 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego przedstawiona została również w doktrynie, z zaznaczeniem, że strona jest uprawniona do otrzymania decyzji w oryginale. Oryginał decyzji – z natury rzeczy tylko jeden – i powinien co do zasady pozostać w aktach sprawy. Dopuszczalne jest więc doręczenie stronie kopii decyzji.

W ocenie Sądu dla bytu decyzji, a więc stwierdzenia istnienia ważnej decyzji wydanej przez właściwy organ administracji konieczne jest, aby co najmniej jeden

egzemplarz decyzji zaopatrzone były w wymagany podpis, natomiast od okoliczności konkretnej sprawy zależeć będzie, czy skuteczne będzie pozostawienie oryginału w aktach sprawy, czy też taki oryginalny egzemplarz decyzji będzie doręczony stronie. Tym samym brak w aktach administracyjnych oryginału decyzji nie jest wystarczający do stwierdzenia nieistnienia decyzji, czy jej nieważności. Istotną jest przy tym okoliczność, iż stronami postępowania zakończonego wydaniem spornego rozstrzygnięcia była tylko skarżąca i organ administracji publicznej. Jeśli zatem 12 września 2017 r. skarżącej doręczony został odpis decyzji opatrzone podpisem osoby upoważnionej do jej wydania, to w ocenie Sądu należało przyjąć, iż tym samym przedmiotowe rozstrzygnięcie uzyskało byt prawny i weszło do obrotu prawnego.

35.2 Sprawy dotyczące opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym.

W zakresie spraw dotyczących opłat i kar za przejazd pojazdem nienormatywnym Sąd kontynuował dotychczasową linię orzeczniczą, w tym podtrzymał wcześniej wyrażony pogląd w zakresie oceny zarzutu o niedostosowaniu krajowej sieci dróg publicznych do standardów europejskich. Przykładowo w wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 941/18 przyjęto, że określenie w dyrektywie Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającej dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym maksymalnego dopuszczalnego nacisku osi nie oznacza, że w przypadku dróg, na których dopuszczono ruch pojazdów o mniejszym nacisku, przewoźnik może, bez narażenia się na odpowiedzialność administracyjną, poruszać się pojazdem przekraczającym określone dla danej drogi naciski osi. W art. 7 ww. dyrektywy określono bowiem możliwość stosowania obowiązujących przepisów drogowych w każdym Państwie Członkowskim i ograniczających ciężar i/lub wymiary pojazdów na niektórych drogach lub obiektach inżynierskich – niezależnie od państwa rejestracji lub dopuszczenia do ruchu takich pojazdów, w szczególności w przypadku gdy infrastruktura nie jest przystosowana do długich i ciężkich pojazdów. Przepisy krajowe określające drogi, na których

dopuszczony jest ruch pojazdów o naciskach osi na drogę niższych niż 11,5 t stanowią wyjątek, o którym mowa w art. 7 dyrektywy 96/53/WE.

Z kolei w wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1352/17 Sąd rozważał, czy zespół pojazdów składający się z 3 pojazdów, tj. pojazdu silnikowego, naczepy oraz przyczepy, należy traktować jako dwa pojazdy – jak podnosi skarżący – czy też jako jeden pojazd. Przyczepy te można było rozłączyć i połączyć. Sąd wskazał, że stosownie do definicji pojazdu z art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 128 ze zm.) pojazd jest to środek transportu przeznaczony do poruszania się po drodze oraz maszyna lub urządzenie do tego przystosowane; zatem każdy ze stanowiących elementy kontrolowanego pojazdu członowego spełnia ww. definicję pojazdu. W ocenie Sądu bez znaczenia jest podnoszony przez skarżącego argument, że naczepa kontenerowa wchodząca w skład kontrolowanego pojazdu członowego, faktycznie składa się z dwóch części, a nie z dwóch pojazdów, z których pierwsza część posiada dwie osie, natomiast druga część tej naczepy posiada trzy osie i nie jest w stanie poruszać się samodzielnie po drodze bez podłączenia do pojazdu poprzedzającego. Ustawa nie wymaga bowiem aby pojazd był w stanie samodzielnie poruszać się po drodze. Fakt, że środek transportu nie jest w stanie samodzielnie poruszać się po drodze bez pojazdu poprzedzającego, nie stanowi o możliwości zakwalifikowania go jako osobnego pojazdu. Również podnoszona przez skarżącego kwestia liczby osi także nie może przesądzać o kwalifikacji środka transportu jako osobnego pojazdu. Co do zasady pojazd może być sprzęgnięty z inną naczepą o takiej samej konstrukcji jak naczepa stanowiąca element środkowy zespołu pojazdów. Istnieje zatem możliwość połączenia z innym pojazdem o takiej samej konstrukcji zaczepu i utworzenia w ten sposób innego zespołu pojazdów.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 77/18, w której podstawą oceny stanu faktycznego był m.in. art. 61 ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym ładunek wystający poza płaszczyznę obrysu pojazdu może być na nim umieszczony tylko przy zachowaniu określonych warunków, niesporne było, że na wysuniętej platformie spoczywały tylne koła przewożonego pojazdu; pojazd nie wystawał poza wysuniętą platformę. W ocenie skarżącej wysunięta platforma

stanowiła zabezpieczenie ładunku i nie powinna być wliczana do tylnego obrysu pojazdu, a tym samym do długości pojazdu. Sąd uznał jednak, że właściwy jest sposób ustalenia długości pojazdu poprzez jego zmierzenie od przedniego do tylnego obrysu pojazdu, czyli najdalej wysuniętych punktów z przodu i tyłu pojazdu leżących w pionowej płaszczyźnie prostopadłej do podłużnej płaszczyzny symetrii pojazdu. Prawdłowo zatem przyjęto w sprawie, że to nie ładunek wystawał poza obrys pojazdu, ale sam zespół pojazdów przekroczył swą dopuszczalną długość.

Wyrokiem z 21 czerwca 2018 r. sygn. akt VIII SA/Wa 229/18 Sąd oddalił skargę na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego utrzymującą w mocy decyzję organu I instancji (Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego) którą nałożono na skarżących współników spółki cywilnej karę pieniężną w wysokości 15.000,00 złotych za wykonanie transportu drogowego bez zezwolenia kategorii VII. Sporne w sprawie było nałożenie kary pieniężnej wobec pominięcia przez organy administracji okoliczności wyłączających odpowiedzialność przedsiębiorcy - załadowcy za naruszenia prawa, na które skarżący nie miał wpływu i nie godził się na powstanie naruszenia. Z obowiązującej w tym zakresie regulacji art. 140aa ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260 ze zm.) wynika, że nakłada się karę pieniężną za przejazd po drogach pojazdem nienormatywnym bez zezwolenia m.in na załadowcę, jeżeli okoliczności wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia. Sąd uznał za oczywiste, że załadowca dokonuje załadunku samochodu i przepisy prawa nakładają na niego obowiązek wykonania tych czynności w sposób zapewniający przewóz przesyłki towarowej zgodnie z przepisami ruchu drogowego i przepisami o drogach publicznych, a w szczególności niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, przekroczenia dopuszczalnej masy pojazdów lub przekroczenia dopuszczalnych nacisków na osi. Wykluczenie wpływu załadowcy na stan załadowania samochodu jest możliwe jedynie w sytuacjach wyjątkowych, takich które uniemożliwiły mu wykonywanie obowiązków spoczywających na niego z mocy ustawy (por. wyrok NSA z 26 września 2017 r. sygn. akt II GSK 3390/15). W sprawie skarżący nie zakwestionowali naruszenia poszczególnych przepisów prawa przez przewoźnika i wyników pomiarów: rzeczywisty nacisk podwójnej osi napędowej –

25,9 t (przekroczenie dopuszczalnej wartości o 6,9 t, tj. o 36,315 %), masa całkowita pojazdu – 40,2 t (przekroczenie wartości o 8,2 t, tj. o 25,625 %).

Zdaniem Sądu prawidłowe jest stanowisko organu odwoławczego stwierdzające, że nie wystarczy jedynie zakwestionować swojej odpowiedzialności oraz oświadczyć, iż dochowało się należytej staranności. Skarżący nie przedstawili żadnych dowodów, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie mieli wpływu na naruszenie i nie godzili się na jego powstanie. Z dokumentu WZ wynika, że załadowana tam ilość piasku czyniła pojazd nienormatywnym. Nadto pojazd został doładowany dodatkową ilością piachu przez operatora ładowarki w kopalni piachu. Załadowca z mocy przepisów – art. 61 ust.1 i ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, jest odpowiedzialny za prawidłowy – normatywny załadunek towaru. Takie obowiązki wynikają również z przepisów art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1983 ze zm.). Skarżący jako przedsiębiorca odpowiada również za działania swoich pracowników i winien tak zorganizować system załadunku i kontroli opuszczających teren pojazdów, aby nie dochodziło do sytuacji naruszenia prawa. W konsekwencji Sąd uznał, że w świetle regulacji prawnych obowiązki załadowcy nie kończą się na umożliwieniu przewoźnikowi wjazdu i wyjazdu na teren załadunku. Załadowca jest również odpowiedzialny za dopuszczenie do wyjazdu pojazdu nienormatywnego z załadowanym przez niego towarem na drogi publiczne.

35.3 Sprawy dotyczące transportu drogowego i przewozów.

W zakresie spraw związanych z transportem drogowym i przewozami można odnotować wyrok w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1732/17, w której przedmiotem zaskarżenia była czynność Prezydenta m. st. Warszawy wyrażona w piśmie z dnia [...] marca 2017 r. polegająca na odmowie wydania skarżącemu identyfikatora kierowcy taksówki oraz stwierdzająca wygaśnięcie licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Zdaniem Sądu stanowisko organu nie da się pogodzić z wynikającą z art. 8 k.p.a. zasadą działania organów w sposób pogłębiający zaufanie obywateli do organów Państwa. Konstytucyjna zasada państwa prawnego (art. 2

Konstytucji RP) oraz konstytucyjne prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) nakazują bowiem, aby sytuacja prawna obywateli kształtowana była w sposób jednoznaczny, a ewentualne zmiany tej sytuacji dokonywane były w sposób przejrzysty i zrozumiały dla obywatela, w drodze umożliwiającej kontrolę sądową. Skoro zatem przyznane skarżącemu uprawnienie (licencja na wykonywanie transportu drogowego taksówką) wynikało z decyzji administracyjnej, na co wskazuje art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 125, poz. 1371 ze zm.), to nie ma uzasadnienia prawnego do przyjęcia, że jego wygaśnięcie mogłoby nastąpić w innej formie. Zatem brak w obrocie prawnym decyzji stwierdzającej wygaśnięcie, udzielonej skarżącemu w dniu [...] października 2002 r. licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką (z terminem ważności do dnia [...] października 2032 r.) potwierdza, że w okolicznościach sprawy brak jest podstawy prawnej do odmowy wydania skarżącemu identyfikatora kierowcy taksówki.

Na uwagę zasługuje również wyrok w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2271/17, w którym Sąd stwierdził, że stosownie do treści art. 28 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym warunkiem wykonywania międzynarodowego transportu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (RP) jest posiadanie przez przewoźnika zagranicznego stosownego zezwolenia udzielonego przez ministra do spraw transportu. Zagraniczny podmiot wykonujący międzynarodowy przewóz drogowy rzeczy jest obowiązany wypełnić blankiet zezwolenia najpóźniej przed wjazdem na terytorium RP pojazdu samochodowego, którym przewóz jest wykonywany. W przypadku niewypełnienia lub nieprawidłowego wypełnienia blankietu zezwolenia, przejazd uznaje się za wykonywany bez zezwolenia (art. 28 ust. 2 ustawy o transporcie drogowym). W tej sytuacji przed wjazdem na terytorium RP kierowca powinien był wpisać w blankiecie zezwolenia (części B) zarówno numer rejestracyjny pojazdu samochodowego, jak i naczepy, ponieważ takim pojazdem był wykonywany przewóz rzeczy. W przedmiotowej sprawie blankiet zezwolenia nie był wypełniony prawidłowo, a co za tym idzie przejazd wykonywany był bez zezwolenia.

35.4 Certyfikacja operatorów kontroli bezpieczeństwa.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 794/17 Sąd wskazał, że kluczowym dla wyjaśnienia charakteru i skutków prawnych terminu, w jakim strona skarżąca winna była poddać się przepisanej prawem "powtórnej certyfikacji" były normy zawarte w pkt.11.3.1 lit b) oraz pkt. 11.3.4 załącznika do rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1998. Zgodnie z pierwszym z tych przepisów osoby obsługujące urządzenia rentgenowskie bądź pracownicy weryfikujący obsługujący urządzenia rentgenowskie bądź pracownicy weryfikujący urządzenia do prześwietlania osób podlegają ponownej certyfikacji przynajmniej co 3 lata. Z kolei według drugiego nieprzystąpienie do ponownej certyfikacji lub ponownego zatwierdzenia bądź nieukończenie ich z wynikiem pozytywnym w rozsądnych ramach czasowych, zwykle nieprzekraczających 3 miesięcy, skutkuje cofnięciem danej osobie uprawnień związanych z ochroną. Przepisy te zastosował Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego, który poinformował stronę, że zasadą jest obowiązek ukończenia przez operatora kontroli bezpieczeństwa ponownej certyfikacji w terminie 3 lat, a następnie 3 miesięcy. W odpowiedzi na skargę organ dodatkowo wyjaśnił, iż przyjęta interpretacja pozostawała w zgodzie z komentarzem opracowanym przez Komisję UE, w którym Komisja określiła, że okres 3 miesięcy z pkt. 11.3.4 załącznika do rozporządzenia Komisji 2015/1998 należy rozumieć jako termin maksymalny, w trakcie którego operator kontroli bezpieczeństwa obowiązany jest ukończyć ponowną certyfikację. Wskazany termin, przewidziany dla odbycia ze skutkiem pozytywnym ponownej certyfikacji, liczy łącznie 3 lata i 3 miesiące począwszy od dnia następującego po dniu uprzedniej certyfikacji.

Sąd zaakceptował w sprawie ww. stanowisko organu wskazując, że termin, w którym należy dokonać ponownej certyfikacji, aby nie zostać skreślonym z listy operatorów kontroli bezpieczeństwa, jest terminem prawa materialnego i jest terminem nieprzekraczalnym oraz nieprzywracalnym, co wprost wynika z woli prawodawcy unijnego, który z upływem tego terminu związał w sposób jednoznaczny skutek w postaci skreślenia z listy operatorów kontroli bezpieczeństwa.

36. Działalność gospodarcza.

Wyrokiem z 26 września 2018 r. sygn. akt VI SA/Wa 781/18 Sąd, uchylając decyzję Komendanta Głównego Policji, odmawiającą uzgodnienia planu ochrony muzeum, nie zgodził się z dokonaną przez organ wykładnią prawa materialnego art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2213 ze zm.) w związku z § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 2 września 2014 r. w sprawie zabezpieczenia zbiorów muzeum przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym im zniszczeniem lub utratą (Dz. U. z 2014 r. poz. 1240). Zwrócił uwagę na użycie spójnika „lub” w art. 5 ust. 1 ustawy, gwarantującym wymienionym w przepisie obszarom ważnym dla interesów państwa dwie formy obowiązkowej ochrony – „przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne”. W ocenie Sądu użycie spójnika „lub” dopuszcza równorzędne wykonywanie wymienionych form obowiązkowej ochrony. Hierarchia aktów normatywnych wskazuje co do zasady, że akt niższego rzędu nie może być sprzeczny z postanowieniami aktów nadrzędnych. Tymczasem § 19 rozporządzenia stanowiący o zapewnieniu stałej bezpośredniej ochrony fizycznej przynajmniej od otwarcia do zamknięcia muzeum dla zwiedzających, nie może być traktowany jako wyłączający regulację ustawową z art. 5 ust. 1 ustawy. Sąd zakwestionował stanowisko organów zarzucających brak realizacji, przynajmniej od otwarcia do zamknięcia muzeum dla zwiedzających, stałej bezpośredniej ochrony fizycznej przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną. Art. 5 ust. 1 ustawy równorzędnie dopuszcza wykonywanie obowiązkowej ochrony obszarów, o których mowa w tym przepisie, przez odpowiednie zabezpieczenie techniczne. W przypadku stwierdzenia przez organy Policji, na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy, że odpowiednie zabezpieczenie jest wystarczające do ochrony obiektu, wykonywanie obowiązków z rozporządzenia może zostać powierzone pracownikom ochrony, niebędącym członkami specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych. W zakresie uchybień procesowych Sąd zarzucił organom Policji brak ustalenia potencjalnych stanów zagrożenia występujących w muzeum oraz wymagań określonych w obowiązujących przepisach. Wskazał, że wybór ochrony muzeum nie

jest dowolny i nie należy tylko do zarządcy placówki. Ze względu na znaczenie obiektu dla interesu państwa, jego ochrona musi być uzgodniona z organem Policji pod kątem należytego zabezpieczenia.

Wyrokiem z 19 kwietnia 2018 r. sygn. akt VI SA/Wa 2626/17 Sąd oddalił skargę na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji cofającą stronie koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia. Uznał, że organ był uprawniony do cofnięcia koncesji, gdyż skarżąca nie wykonała obowiązku wynikającego z art. 18 ust. 3 ww. ustawy o ochronie osób i mienia i w 14 dniowym terminie nie zgłosiła zmian danych widniejących w koncesji. Zmiany te dotyczyły składu osobowego zarządu oraz adresu spółki. Zdaniem Sądu wpis członka zarządu do Krajowego Rejestru Sądowego ma jedynie charakter deklaratoryjny, a samo jego powołanie następuje na mocy uchwały odpowiedniego organu spółki i nie jest zależne od dokonania odpowiedniego wpisu w KRS. Natomiast zmiana adresu siedziby spółki jest istotna dla organu koncesyjnego, z uwagi na niemożność kontroli działalności koncesjonariusza; tym bardziej, że kwestie dotyczące naruszenia obowiązku zgłaszania w ustawowym terminie zmian określonych w koncesji, były wcześniej przedmiotem zaleceń pokontrolnych.

Z omawianej grupy spraw dotyczących działalności gospodarczej na uwagę zasługują również rozstrzygnięcia w przedmiocie sprostowania wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG).

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2035/17 przedsiębiorca wystąpił o sprostowanie wpisu w CEIDG w zakresie daty wznowienia wykonywania działalności gospodarczej, z uwagi na jej omyłkowe wskazanie. Odmawiając sprostowania wpisu organ stwierdził, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie zachodzi żadna z przesłanek wymienionych w treści art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2014 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 ze zm.), która uzasadniałaby sprostowanie wpisu zgodnie z wnioskiem strony. Sporny wpis nie zawiera oczywistych błędów, a ponadto nie zachodzi niezgodność wpisu z treścią wniosku przedsiębiorcy.

Oddalając skargę Sąd podzielił stanowisko organu. Podkreślił również, że informacje zwarte w CEIDG opierają się na domniemaniu prawdziwości danych.

Za dane odpowiada tylko i wyłącznie przedsiębiorca, który stwierdza i wpisuje je do CEIDG zawsze samodzielnie. Błędy wynikające z braku precyzji w wypełnieniu formularza obciążają wyłącznie przedsiębiorcę. Powyższe nie wyklucza korekty i zmiany danych, w sytuacji gdy przyczyną zaistniałego stanu są oczywiste błędy pracowników gminy powstałe w toku przekształcania wniosku w dokument elektroniczny, czy też ujawnienie informacji zweryfikowanych w postępowaniu kontrolnym prowadzonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych czy Urząd Skarbowy.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 713/18 przedmiotem oceny Sądu było postanowienie odmawiające sprostowania wpisu w CEIDG w zakresie usunięcia daty wykonywania działalności oraz zmiany statusu z „wykreślony” na „aktywny”.

W stanie faktycznym sprawy wykreślenie przedsiębiorcy nastąpiło na jego wniosek. Powodem wykreślenia było zaprzestanie wykonywania działalności gospodarczej.

Z wnioskiem o sprostowanie wpisu wystąpił do organu syndyk masy upadłości wyznaczony przez Sąd Rejonowy w związku z ogłoszeniem upadłości przedsiębiorcy, obejmującej likwidację majątku dłużnika. Syndyk podnosił, że w chwili złożenia przez przedsiębiorcę wniosku o wykreślenie z CEIDG postępowanie upadłościowe nie zostało jeszcze zakończone.

Odmawiając sprostowania wpisu organ uznał wykreślenie przedsiębiorcy za prawidłowe. Zdaniem organu przedsiębiorca – jako upadły – uprawniony był do skutecznego złożenia wniosku o wykreślenie wpisu. Okoliczność prowadzenia przez syndyka działalności gospodarczej na rachunek upadłego przedsiębiorcy nie wpływa na kształt wpisu tego przedsiębiorcy do CEIDG.

Uchylając zaskarżone postanowienie Sąd uznał, że wprawdzie przedsiębiorca wpisany do ewidencji działalności gospodarczej, stosownie do treści art. 30 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ma obowiązek złożenia wniosku o zmianę wpisu lub jego wykreślenie, jednakże uprawnienie to ulega zawieszeniu z mocy prawa z chwilą wszczęcia postępowania upadłościowego. W przeciwnym wypadku sam fakt automatycznego wykreślenia upadłego przedsiębiorcy z ewidencji na skutek jego wniosku złożonego w czasie trwania postępowania upadłościowego uniemożliwiłaby innym organom, w tym sądom, realizację ich ustawowych obowiązków informacyjnych.

37. Sprawy z zakresu geologii i górnictwa.

W tym przedmiocie, jak w latach ubiegłych, szereg spraw dotyczyło interesu prawnego wywodzonego z przepisu art. 41 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2014 r. poz. 613 ze zm.), który stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad ustalających istnienie interesu prawnego (art. 28 k.p.a.).

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 497/15 postępowanie sądownoadministracyjne zawieszono z uwagi na skierowaną do Trybunału Konstytucyjnego skargę w sprawie zbadania zgodności przepisu art. 41 ust. 2 ustawy Prawo geologiczne i górnicze z art. 2 w zw. z art. 45 ust. 1, a także w zw. z art. 32 ust. 1 i art. 64 ust. 2 i 3 Konstytucji RP (SK 19/15). Postępowanie to w dalszym ciągu nie zostało podjęte.

W zakresie interesu prawnego w postępowaniach koncesyjnych na uwagę zasługuje sprawa o sygn. akt VI SA/Wa 2567/17. Sąd orzekł w niej, że przy badaniu istnienia/nieistnienia interesu prawnego organizacji społecznej w żądaniu dopuszczenia na prawach strony do postępowania administracyjnego innego podmiotu treść konkretnych postanowień zawartych w regulaminie/statucie owej organizacji nie może być interpretowana rozszerzająco. Statutowa działalność, na którą powołuje się organizacja społeczna uzasadniając żądanie dopuszczenia jej do udziału na prawach strony w postępowaniu administracyjnym innego podmiotu, powinna dotyczyć zasadniczych kierunków działalności tej organizacji. Zakres działalności winien być przy tym odpowiednio skonkretyzowany, tj. tak aby możliwe było uchwycenie rzeczywistego i bezpośredniego związku pomiędzy celami statutowymi organizacji społecznej a postępowaniem, w którym ubiega się ona o dopuszczenie do udziału. Podobne stanowisko zostało wyrażone także w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1608/17.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2264/16 wskazano, że podmiot, który żąda wznowienia postępowania koncesyjnego jest stroną tego postępowania nadzwyczajnego i – niezależnie od wyników tego postępowania – legitymowany jest do żądania zarówno kontroli instancyjnej, jak i sądowej, w odniesieniu do rozstrzygnięć wydanych na podstawie art. 149 § 3 lub art. 151 k.p.a. Jednakże

z powyższych uprawnień nie można automatycznie wywodzić interesu prawnego w postępowaniu koncesyjnym.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2701/16 Sąd wskazał, że nie ma możliwości skutecznego przeniesienia koncesji na podstawie cywilnoprawnej umowy kupna-sprzedaży. W myśl art. 36 ustawy Prawo geologiczne i górnicze przeniesienie koncesji następuje bowiem w drodze decyzji organu koncesyjnego wydanej po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, mającego na celu wykazanie, że dany podmiot spełnienia wskazane w tym przepisie przesłanki.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1974/17 Sąd uznał, że koncesja nie może być przedmiotem czynności prawnej ze skutkiem, o którym mowa w art. 55² k.c., tj. nie ma możliwości przeniesienia jej, łącznie z całym przedsiębiorstwem po zmarłym koncesjonariuszu, na spadkobierców tego koncesjonariusza. Koncesja to uprawnienie podmiotowe – osobiste, nierozzerwalnie związane z właściwościami podmiotu, któremu jej udzielono i w związku z tym – co do zasady – wyłączona jest z obrotu cywilnoprawnego. Zgodnie z art. 922 § 2 k.c. do spadku nie należą prawa i obowiązki zmarłego ściśle związane z jego osobą. Dopuszczalność sukcesji, w drodze dziedziczenia, praw wynikających z koncesji musiałaby zatem wynikać wprost z przepisów ustawy Prawo geologiczne i górnicze. Ustawa ta nie przewiduje jednakże takiej możliwości. Co więcej, przepis art. 38 ust. 1 pkt 3 tej ustawy jednoznacznie określa, że wskutek śmierci koncesjonariusza koncesja wygasa. Skutek wygaśnięcia koncesji następuje zatem z mocy prawa z dniem zaistnienia określonego zdarzenia – śmierci, a organ koncesyjny, w drodze decyzji, stwierdza jedynie wygaśnięcie takiej koncesji.

W sprawach o sygn. akt VI SA/Wa 1570/17, VI SA/Wa 2624/17 i VI SA/Wa 170/18 Sąd orzekł, że wynikły w postępowaniu koncesyjnym między stronami spór komu przysługuje prawo do nieruchomości gruntowej, w granicach której ma być wykonywana działalność koncesyjna, jest sporem cywilnym rozstrzyganym wyłącznie przez sąd powszechny. Zatem organ orzekający w takim postępowaniu obowiązany jest, na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., zawiesić to postępowanie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia kwestii prawa do gruntu przez sąd powszechny.

38. Sprawy z zakresu energetyki.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 415/18 Sąd przyjął, że sporządzany przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148 ze zm.), wykaz odbiorców przemysłowych mieści się w pojęciu aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej, dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., co sprawia, że wykaz ten podlega kontroli sądowoadministracyjnej.

W przedmiocie wykazu odbiorców przemysłowych, sporządzanego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 52 ust. 4 ustawy o odnawialnych źródłach energii, w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 26/18 Sąd – powołując się dodatkowo na stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażone w sprawie o sygn. akt II GSK 2822/16 - stwierdził, że sama czynność umieszczenia odbiorcy w wykazie nie wymaga od organu merytorycznego odniesienia się do treści złożonych przez odbiorcę oświadczeń, lecz polega na formalnym wpisaniu odbiorcy do wykazu. Umieszczenie albo pominięcie odbiorcy w wykazie stanowi dla tego odbiorcy indywidualne rozstrzygnięcie i nie ma wpływu na uprawnienia innych odbiorców ujętych lub pominiętych w tym samym wykazie. W konsekwencji odbiorcy ujęci lub pominięci w tym samym wykazie nie są nawzajem stronami we własnych, odrębnych postępowaniach administracyjnych czy sądowoadministracyjnych.

W sprawie o sygn. akt VI SAB/Wa 60/17 przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione z koncesji złożyło do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wniosek o dostosowanie koncesji do wymagań określonych w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 1165 ze zm.). Sąd rozpoznając sprawę wskazał, że w myśl art. 16 ust. 4 tej ustawy w przypadku niezłożenia przez przedsiębiorstwo energetyczne wniosku o zmianę koncesji w terminie, o którym mowa w ust. 1, albo niezpełnienia wniosku o zmianę zgodnie z ust. 2, koncesje wydane przed dniem wejścia w życie ustawy wygasają z upływem ostatniego dnia terminu do złożenia, albo uzupełnienia

wniosku o zmianę. Koncesje, o których mowa w ust. 4, tracą więc moc z mocy art. 16 ust. 5 ww. ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw co czyni, że organ nie jest obowiązany do stwierdzenia wygaśnięcia owych koncesji w trybie art. 162 k.p.a.

Sprawa o sygn. akt VI SAB/Wa 40/17 dotyczyła wystąpienia przez przedsiębiorstwo energetyczne, na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw, o zmianę koncesji. Kwestią sporną było rozumienie (wykładnia) art. 33 ust. 3 pkt 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220 ze zm.), zwłaszcza zawartego w tej normie zakresu odesłania do przepisów ustawy o rachunkowości, tj. czy podmiot posiadający wobec przedsiębiorcy energetycznego znaczący wpływ lub sprawujący nad nim kontrolę albo współkontrolę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 34, pkt 35 i pkt 36 lit. a), b), e) i f) ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 ze zm.) jest jednostką w rozumieniu ustawy o rachunkowości. W ocenie Sądu przepis art. 33 ust. 3 pkt 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez odwołanie do art. 3 ust. 1 pkt 34, pkt 35 i pkt 36 lit. a), b), e) i f) ustawy o rachunkowości odsyła jedynie do sposobu oddziaływania na przedsiębiorstwo energetyczne przez inne podmioty. Zakres tego odesłania nie obejmuje natomiast kwestii podmiotowych uregulowanych w ustawie o rachunkowości. Co do tych zagadnień rozstrzygające znaczenie mają bowiem przepisy ustawy Prawo energetyczne, które nie definiują użytego w art. 33 ust. 3 pkt 6 tej ustawy sformułowania „inny podmiot”, umożliwiając w ten sposób szeroką interpretację tego pojęcia przez organ.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2025/17 Sąd wskazał, że wniosek o rozszerzenie posiadanej już koncesji na magazynowanie paliw ciekłych poprzez dodanie do niej nowego rodzaju działalności, tj. przeladunku paliw ciekłych, jest *de facto* wnioskiem o udzielenie nowej koncesji. Dlatego też, w tego rodzaju sprawach, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ma obowiązek, w oparciu o art. 23 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne, zasięgnąć opinii m.in. Prokuratora Generalnego.

39. Sprawy dotyczące uprawnień do wykonywania określonych czynności i zajęć.

W grupie tych spraw w części odnoszącej się do adwokatów, radców prawnych i notariuszy (odpowiednio też aplikantów) większość, podobnie jak w latach ubiegłych, stanowiły sprawy ze skarg na uchwały Komisji Egzaminacyjnej II stopnia przy Ministrze Sprawiedliwości do spraw odwołań od wyników egzaminu radcowskiego, adwokackiego i notarialnego. Zmniejszył się wpływ skarg na decyzje Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie ustalenia wyniku egzaminu konkursowego na aplikacje: adwokacką, radcowską i notarialną, wpisu na listę adwokatów, radców prawnych oraz uchwał właściwego organu samorządu zawodowego dotyczących skreślenia z listy adwokatów i radców prawnych oraz skreślenia z listy aplikantów radcowskich i adwokackich. Analiza rozstrzygnięć podjętych w wymienionych sprawach wskazuje na wypracowaną w ramach Wydziału jednolitość orzecznictwa, znajdującego też akceptację w orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego.

W sprawach dotyczących skarg na decyzje Ministra Sprawiedliwości – wydane na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. – w przedmiocie odmowy wpisu na listę radców prawnych, przyjęta linia orzecznicza zakłada, że od decyzji Ministra Sprawiedliwości, którą na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. została uchylona uchwała Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych (KRRP) przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego, zgodnie z art. 31 ust. 2b ustawy dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870, ze zm.), a nie sprzeciw, uregulowany w Rozdziale 3a Działu III ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, dodanym przez art. 9 pkt 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935).

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 677/18 Sąd miał na uwadze pogląd wyrażony przez Naczelną Sąd Administracyjny w postanowieniu o sygn. akt II GZ 895/17, że decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie uchylenia uchwały o odmowie wpisu na listę radców prawnych nie jest decyzją kasacyjną organu odwoławczego wieńczącą tok instancji w administracji w (indywidualnej) sprawie wpisu na listę

radców prawnych, lecz aktem nadzoru o cechach środka oddziaływania merytorycznego, którego przesłanką wydania nie jest „naruszenie przepisów postępowania, ani konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy mający istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie”, lecz przesłanka legalności uchwały organu samorządu radcowskiego o odmowie wpisu na listę radców prawnych. Kompetencje Ministra Sprawiedliwości, jako organu nadzoru – a nie organu działającego w toku instancji – są bowiem w tym względzie ograniczone do uprawnień kasacyjnych (tak uchwała składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 marca 2013 r., sygn. akt II GPS 1/13).

W sprawach o sygn. akt VI SA/Wa 224/18, VI SA/Wa 397/18, VI SA/Wa 677/18 zaaprobowane zostało stanowisko Ministra Sprawiedliwości – jako organu nadzoru – nakazujące ponowne rozpoznanie przez Prezydium KRRP odwołania od odmowy wpisu na listę radców prawnych osoby, która zdała egzamin radcowski bez odbycia aplikacji radcowskiej. Minister odmiennie, aniżeli organy wpisowe (organy samorządu radcowskiego), dopuścił możliwość badania łącznego spełniania przesłanek z art. 25 ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy o radcach prawnych (wykonywanie czynności bezpośrednio związanych ze świadczeniem pomocy prawnej u wymienionych podmiotów prawnych bądź w urzędach organów władzy publicznej), co stanowi wyjątek wobec pozostałych przesłanek z art. 25 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, których spełnienie – ale rozłączne – także pozwala na przystąpienie do egzaminu radcowskiego bez odbycia aplikacji radcowskiej. Uzyskanie pozytywnego wyniku z tego egzaminu uprawnia taką osobę do ubiegania się o wpis na listę radców prawnych (art. 24 ust. 2 ustawy).

W opisanej sytuacji, kwestia spełniania przesłanek z art. 25 ust. 2 ustawy o radcach prawnych jest już badana na etapie przyjmowania zgłoszeń o przystąpienie do egzaminu radcowskiego, w myśl art. 36¹ ust. 1 tej ustawy. Jeżeli wnioskujący nie spełnia przesłanek uprawniających do przystąpienia do egzaminu radcowskiego, przewodniczący komisji egzaminacyjnej powinien wydać decyzję odmawiającą dopuszczenia do udziału w tym egzaminie. Natomiast zdanie egzaminu radcowskiego z wynikiem pozytywnym przez osobę, która nie odbyła aplikacji radcowskiej oznacza, że może ona – na podstawie art. 8 k.p.a. – oczekiwać od organu wpisowego,

że okoliczności, które uprawniły ją do przystąpienia do egzaminu zawodowego, zostaną podobnie ocenione przez organy samorządu radcowskiego podczas postępowania wpisowego. Organy wpisowe mają bowiem kompetencje do samodzielnego badania spełniania przesłanek uprawniających do wpisu – w tym z art. 25 ust. 2 ustawy o radcach prawnych – na etapie rozpoznawania wniosku o wpis na listę radców prawnych. Postępowania dotyczące przeprowadzenia egzaminu radcowskiego i wpisu na listę radców prawnych są odrębnymi postępowaniami, ale w obu przypadkach mogą w nich uczestniczyć osoby spełniające te same kryteria. Dlatego, w postępowaniu o wpis na listę radców prawnych należy mieć na względzie zasadę demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP). Zasada ta zapewnia m.in. ochronę praw podmiotowych nabytych in abstracto, czyli przyznanych jednostce na podstawie unormowań zawartych w ustawie, jeszcze przed zgłoszeniem wniosku o ich przyznanie (sprawa o sygn. akt VI SA/Wa 677/18).

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1743/17 Sąd, oddalając skargę M.W. na decyzję Ministra Sprawiedliwości sprzeciwiającą się wpisowi na listę adwokatów wyjaśnił, że osoba ubiegająca się wpis na listę adwokatów musi zawsze spełniać wymogi przewidziane w art. 65 pkt 1-3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999 ze zm.) – w tym wymóg ukończenia wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej (RP) i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w RP. Załączone przez skarżącego do wniosku o wpis dokumenty wskazywały że ukończył on studia na kierunku administracja i uzyskał tytuł magistra administracji. Tymczasem administracja i prawo stanowią odrębne kierunki studiów. Uzyskanie dyplomu magistra administracji nie jest tożsame z ukończeniem wyższych studiów prawniczych i uzyskaniem tytułu magistra prawa. Podobnie przesłanki ukończenia wyższych studiów prawniczych nie spełnia również osoba, która ukończyła inny kierunek studiów, a następnie uzyskała tytuł doktora nauk prawnych lub stopień doktora habilitowanego. Ten warunek odnosi się do wszystkich kandydatów zamierzających wykonywać różne zawody prawnicze: sędziego, prokuratora, adwokata, notariusza, w tym także profesorów i doktorów habilitowanych nauk prawnych. Tym samym zasadnym był w sprawie sprzeciw Ministra Sprawiedliwości. Wnioskodawca nie

legitymował się dokumentami o ukończeniu studiów wyższych na kierunku prawo, a organ wpisowy błędnie ocenił dokumenty przedstawione przez kandydata, jako wykazujące ukończenie przez niego wyższych studiów prawniczych w RP. Skoro wnioskodawca nie spełnił przesłanki określonej w art. 65 pkt 3 ustawy Prawo o adwokaturze, brak było podstaw do wpisu go na listę adwokatów.

W sprawach związanych z komornikami większość dotyczyła skarg Izb Komorniczych na decyzje Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie umorzenia postępowania odwoławczego w sprawie powołania na stanowisko komornika sądowego. Postępowania sądowe w tych sprawach zostały umorzone z uwagi na cofnięcie skarg. Powyższe było konsekwencją uchwalenia ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771 ze zm.). W art. 12 ust. 1 tej ustawy, który wszedł w życie po dniu ogłoszenia ustawy, wprost wskazano, że Rada Izby Komorniczej nie ma statusu strony w toczącym się postępowaniu administracyjnym. Wcześniej na tle tej problematyki zarysowała się rozbieżność w orzecznictwie sądowym.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2069/17 Sąd uchylił decyzję organu odmawiającą skarżącemu nadania tytułu rzeczoznawcy budowlanego w specjalności konstrukcyjno–budowlanej obejmującej kierowanie budową i robotami. Uprawnienia budowlane skarżącego, zdobyte na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, nie obejmowały całego zakresu specjalności. Jednak w ocenie Sądu ustawodawca nie unieważnił poprzednio wydanych uprawnień budowlanych, ani nie uniemożliwił starań o uzyskanie uprawnień rzeczoznawcy budowlanego z powołaniem się na poprzednio zdobyte kwalifikacje budowlane. Ww. kwestie muszą być oceniane przez pryzmat zasady zaufania obywatela do organów działających w jego sprawie. Za naruszające tę zasadę należy uznać działanie organu, który odmawiając przyznania określonych uprawnień skarżącemu powołał się na zakres jego kompetencji ograniczony do „powszechnie znanych rozwiązań konstrukcyjnych” i nie wyjaśnił znaczenia tego sformułowania na gruncie okoliczności faktycznych sprawy.

Z kolei w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2606/17, w której Sąd oddalił skargę, istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy wniosek skarżącego o nadanie uprawnień budowlanych w specjalności architektonicznej do projektowania

i kierowania robotami budowlanymi w ograniczonym zakresie bez przeprowadzania egzaminu, może być rozpatrywany na gruncie przepisów dotychczasowych, tj. obowiązujących przed wyjściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2005 r. nr 163, poz. 1364), czyli przed 1 stycznia 2006 r. Na podstawie art. 5 tej ustawy (dalej ustawy nowelizującej), w stosunku do osób ubiegających się o uprawnienia budowlane, które przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej uzyskały wykształcenie wymagane na podstawie przepisów dotychczasowych oraz rozpoczęły odbywanie wymaganej praktyki, stosuje się przepisy dotychczasowe. Zmiana ustawy Prawo budowlane, która weszła w życie 1 stycznia 2006 r. ograniczyła możliwość ubiegania się o uprawnienia budowlane wyłącznie do osób posiadających wykształcenie wyższe. Skoro skarżący uzyskał 20 kwietnia 2005 r. dyplom inżyniera na kierunku budownictwo w zakresie technologii i organizacji budowy, a praktykę zawodową na budowie odbył w 2002 r., a więc przed uzyskaniem dyplomu, zaś praktykę projektową rozpoczął w 2009 r., zatem po 1 stycznia 2006 r., to zasadnie organy orzekające w sprawie odmówiły zastosowania w sprawie art. 5 ustawy nowelizującej Prawo budowlane. Tym samym wniosek skarżącego o nadanie uprawnień w specjalności architektonicznej do projektowania i kierowania robotami budowlanymi w ograniczonym zakresie, prawidłowo został rozpoznany w świetle przepisów obowiązujących w dniu jego złożenia, po zmianach wynikających z ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o ułatwianiu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (Dz. U. z 2014 r. poz. 768).

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 802/18 Sąd uchylił decyzję Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Izby Architektów RP umarżającą postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej architekta. Sześciomiesięczny termin, biegnący od daty powzięcia, przez organ uprawniony do złożenia wniosku o podjęcie postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej, wiadomości o popełnieniu czynu powodującego tę odpowiedzialność, adresowany jest wyłącznie do organu nadzoru budowlanego. Nie ogranicza natomiast uprawnionych organów samorządu zawodowego. W konsekwencji oznacza to, że termin ten nie ma zastosowania w odniesieniu do wszczęcia postępowania na wniosek organu samorządu

zawodowego. Oba te organy – zarówno organ nadzoru budowlanego, jak i organ samorządu zawodowego są natomiast związane określonym ustawą terminem przedawnienia, to jest upływem 3 lat od dnia zakończenia robót budowlanych albo zawiadomienia o zakończeniu budowy lub wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego. Związanie organu samorządu zawodowego wskazanym terminem wynika z treści art. 100 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U z 2018 r. poz. 1202 ze zm.) w związku z art. 97 ust. 3 tej ustawy.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2464/17 Sąd zwrócił uwagę na rodzaje kar stosowanych z tytułu odpowiedzialności zawodowej rzeczoznawcy majątkowego, ujętych w art. 178 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121 ze zm.). Gradacja kar dyscyplinarnych przewidzianych w tym przepisie od upomnienia do pozbawienia uprawnień zawodowych wskazuje, że podstawowym kryterium zastosowania odpowiedniej kary jest ciężar gatunkowy naruszeń obowiązków zawodowych przez rzeczoznawcę majątkowego. Ponadto brane są pod uwagę skutki tych naruszeń dla podmiotu, na rzecz którego wykonywane były czynności szacowania nieruchomości oraz skutki dla interesu społecznego polegającego między innymi na utrzymaniu wysokiego zaufania publicznego do tego zawodu. Uprawnienia przyznane ustawowo rzeczoznawcy majątkowemu nie oznaczają bowiem, że jego czynności zawodowe mogą być wykonywane w sposób całkowicie dowolny i poza kontrolą uprawnionych organów. Organ administracji publicznej, orzekając o zastosowaniu jednej z kar dyscyplinarnych, powinien wziąć pod uwagę wszelkie okoliczności zaistniałe w sprawie.

Odnosnie skreślenia z listy kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2199/17 Sąd zaznaczył, że na listę kwalifikowanych pracowników ochrony, w myśl art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2213 ze zm.) wpisuje się osobę, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne i nie toczy się przeciwko niej postępowanie karne o takie przestępstwo oraz posiada nienaganną opinię wydaną przez właściwego ze względu na jej miejsce zamieszkania komendanta powiatowego (rejonowego, miejskiego) Policji, sporządzoną na podstawie aktualnie

posiadanych przez Policję informacji. Zatem nie może być takiej interpretacji przepisów, że te same przesłanki odnoszące się do wpisu na listę kwalifikowanych pracowników ochrony oraz do skreślenia z tej listy są odmiennie wykładane. Fakt związania skutku w postaci obligatoryjnego skreślenia z listy kwalifikowanych pracowników ochrony z przesłanką samego tylko wszczęcia postępowania karnego przeciwko osobie o przestępstwo umyślne w żaden sposób nie niweluje zasady domniemania niewinności, bowiem nie ingeruje w sferę zastrzeżoną dla sądów karnych. Przedstawienie zarzutów nie wiąże się z przesądzeniem kwestii dotyczącej sfery przedmiotowej (okoliczności popełnienia czynu zabronionego), ani podmiotowej (stwierdzenie winy w jakiegokolwiek postaci). Pojęcie winy w prawie administracyjnym ma charakter zobiektywizowany, polegający na samym stwierdzeniu naruszenia przepisów i obowiązków przypisanych podmiotowi bez konieczności oceny stopnia winy w rozumieniu prawnokarnym.

W sprawach dotyczących decyzji o nałożeniu kary pieniężnej za ujawnione nieprawidłowości w firmach audytorskich Sąd nawiązał do treści art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1000 ze zm.), zgodnie z którym podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych jest obowiązany do opracowania oraz skutecznego wdrożenia systemu wewnętrznej kontroli jakości, zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 21 ust. 2 pkt 3 lit. b) tej ustawy. Do kompetencji Krajowej Rady Biegłych Rewidentów (KRBR) należy w szczególności ustanawianie w formie uchwał zasad wewnętrznej kontroli jakości podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych. Uchwałą nr 1378/32/2009 z dnia 13 października 2009 r. KRBR wprowadziła system wewnętrznej kontroli jakości w podmiocie uprawnionym do badania sprawozdań finansowych. Opracowanie i wdrożenie systemu wewnętrznej kontroli jakości ma na celu uniknięcie popełniania błędów w trakcie wykonywanych czynności rewizji finansowej. Rolą systemu wewnętrznej kontroli jakości jest zapewnienie mechanizmów m.in. dla prawidłowego przeprowadzenia badania sprawozdania finansowego przez biegłych rewidentów działających w imieniu podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych. W tej sytuacji

występowanie nieprawidłowości w dokumentacji rewizji finansowej oznacza, że system ten nie został skutecznie wdrożony; nie wystarczy bowiem samo opracowanie systemu, ale także jego wprowadzenie, które zapobiegnie nieprawidłowościom (sprawy o sygn. akt VI SA/Wa 1019/17 i VI SA/Wa 374/18).

40. Sprawy z zakresu jakości.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2576/17 istota problemu sprowadzała się do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy spółka przejmująca powinna, w myśl przepisu art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 ze zm.) zostać obciążona kosztami badań towaru wobec tego, że przejęła posiadanie spornych produktów, a następnie wprowadzała je do obrotu jako niespełniające wymagań określonych w przepisach odrębnych lub w deklaracji, czy też obowiązkiem tym powinien być obciążony jej poprzednik prawny, u którego przeprowadzono kontrolę, znaleziono sporne produkty, zbadano je i stwierdzono, że nie spełniają warunków zawartych w przepisach o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. W ocenie Sądu założenie organu, że posiadanie pewnej rzeczy w określonym momencie, tj. w tym wypadku w dacie kontroli i pobrania próbek oraz zasada pełnej sukcesji cywilnoprawnej po spółce przejmowanej pozwala automatycznie przyjąć, że posiadanie to było kontynuowane już przez skarżącą – uznać należy za błędne. Ponownie rozpoznając sprawę organ powinien jednoznacznie stwierdzić na jakiej podstawie uznał odpowiedzialność strony skarżącej za naruszenie, którego konsekwencją było zastosowanie wobec niej rygoru określonego treścią przepisu art. 30 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej.

Powyższe stanowisko Sądu koresponduje z rozstrzygnięciem, jakie wydał Sąd w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1659/17 dotyczącej nałożenia na tę samą skarżącą kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu zafałszowanego produktu i produktu nieodpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości handlowej. W uzasadnieniu tego wyroku dostrzeżono w szczególności, że przy uznaniu ponoszenia przez skarżącą odpowiedzialności za czyn własny koniecznie byłoby wykazanie we właściwej drodze

procesowej, czy przejęła ona sporne produkty i czy spełnia warunki by zostać uznana za „wprowadzającego do obrotu”.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2370/17 kwestią sporną było to, czy artykuły rolno – spożywcze takie jak „sucha [...]”, „parówki [...]”, „kiełbasa [...]” o właściwościach opisanych szczegółowo w zaskarżonej decyzji były produktami wprowadzonymi przez stronę skarżącą do obrotu o właściwej jakości handlowej z uwagi na brak terminu przydatności do spożycia po otwarciu opakowania. Zdaniem Sądu organ w zaskarżonej decyzji szczegółowo wyjaśnił z jakiego powodu przyjął, że w sprawie znajduje zastosowanie art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1924/2006 i (WE) Nr 1925/2006. Zgodnie z ust. 1 tego przepisu, jeżeli środki spożywcze wymagają szczególnych warunków przechowywania lub warunków użycia, należy podać te warunki. Ustęp 2 tego przepisu stanowi, że aby umożliwić odpowiednie przechowywanie lub użycie żywności po otwarciu opakowań w stosowych przypadkach podaje się warunki przechowywania lub termin przydatności do spożycia. Mając na uwadze treść ww. art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. organ prawidłowo przyjął, że kwestionowane produkty były niewłaściwie oznakowane albowiem warunki i czas przechowywania po otwarciu produktu powinny zostać określone w szczególności dla tych wyrobów, w których po otwarciu następują zmiany mikrobiologiczne oraz inne mające wpływ na jakość. Do takich środków spożywczych należą wprowadzone do obrotu przez stronę skarżącą przetwory z mięsa, które są pakowane w atmosferze ochronnej próżniowo lub w hermetycznie sterylizowanych opakowaniach.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 853/18 Sąd uznał za trafne postanowienie organu negatywnie opiniujące przyznanie stronie skarżącej znaku jakości dla wytworzonego przez nią produktu rolniczego. W myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2212 ze zm.) artykuły rolno-spożywcze charakteryzujące się specyficznymi cechami jakości handlowej lub wymaganiami jakości handlowej,

w szczególności w zakresie sposobu produkcji, składu lub właściwości organoleptycznych, mogą być oznakowane znakiem jakości. Znak ten, zgodnie z ust. 3 tego artykułu, przyznaje minister właściwy do spraw rynków rolnych, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Głównego Inspektora Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych. W sprawie skarżąca powinna więc wykazać, że jej produkt spełnia wysokie standardy jakości handlowej w zakresie zdrowej żywności. Skoro powyższego nie wykazała, między innymi w zakresie niestosowania pasz genetycznie modyfikowanych oraz antybiotyków w chowie należących do niej kurczaków, opinia w sprawie przyznania jej znaku jakości nie mogła być pozytywna.

41. Sprawy z zakresu telemediów.

Spośród spraw z tego zakresu problematyki należy wymienić wyrok Sądu z 11 lipca 2018 r. sygn. akt VI SA/Wa 849/18, w którym Sąd przesądził, że interes społeczny i słuszny interes strony należy w postępowaniu prowadzonym w trybie art. 155 k.p.a. uznać za prawnie równorzędny, gdyż brak jest normy wyrażającej w tym przypadku nadrzędność interesu społecznego nad interesem strony zwłaszcza, że decyzja wydawana w tym trybie ma charakter uznaniowy.

Powyższe stanowisko posłużyło Sądowi do oceny decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, którą organ ten odmówił zmiany Koncesji udzielonej F. na rozpowszechnianie programu radiowego pod nazwą „[...]” na nazwę programu „[...]”. Zmianie Koncesji, na podstawie art. 155 k.p.a., sprzeciwiał się art. 38a ust.1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226 ze zm.), zgodnie z którym uprawnienia wynikające z koncesji są niezbywalne z zastrzeżeniem ust. 3-5, albowiem zmiana nazwy programu, w związku z umową jaką F. zawarła ze spółką M., prowadziła do przeniesienia uprawnień z Koncesji na inny podmiot. Według organu z uwagi na fakt, iż F. rozwiązała umowę ze spółką M., nie zachodziła podstawa zakazu z art. 38a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, jednakże zmianie nazwy sprzeciwiał się interes społeczny, rozumiany jako interes odbiorcy.

Sąd zauważył, że organ skupił się w swoich rozważaniach przede wszystkim na analizie przesłanki interesu odbiorcy (słuchaczy), której niespełnienie uzasadniało w ocenie organu decyzję o odmowie zmiany przedmiotowego zezwolenia. Wskazany w toku postępowania administracyjnego interes strony nie był w równoważny sposób przedmiotem rozpoznania organu, albowiem organ nie poczynił w tym zakresie żadnych istotnych ustaleń i nie prowadził rozważań, ani pod względem prawnym, ani też faktycznym w odniesieniu do argumentacji strony skarżącej, niejako automatycznie przyznając pierwszeństwo interesowi społecznemu. Tymczasem przyznanie pierwszeństwa interesowi społecznemu nad słusznym interesem strony musi być wynikiem stwierdzenia, że istniejący w konkretnym przypadku interes społeczny jest na tyle ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych strony. Sąd podkreślił, że podejmowana na podstawie art. 155 k.p.a. decyzja o zmianie lub uchyleniu decyzji jest instytucją procesową kreującą nadzwyczajny tryb wzruszenia ostatecznej decyzji, na mocy której strona nabyła prawo, a której zastosowanie warunkowane jest spełnieniem przesłanek określonych tym przepisem oraz oceną organu co do potrzeby jej zastosowania. Zawarta w omawianym przepisie przesłanka interesu społecznego lub słusznego interesu strony powinna podlegać ocenie według wynikającej z art. 7 k.p.a. zasady uwzględnienia z urzędu interesu społecznego oraz słusznego interesu strony. Obowiązkiem organu było dokonanie wnikliwych ustaleń, nie tylko interesu społecznego, lecz również słusznego interesu strony, skonkretyzowanie ich treści, a następnie przeprowadzenie pogłębionej analizy i w konsekwencji wyważenie tych interesów.

W wyroku z 26 września 2018 r. sygn. akt VI SA/Wa 191/18 Sąd, mając na uwadze art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zgodnie z którym kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z wyłączeniem aktów lub czynności podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie Kodeks postępowania administracyjnego (k.p.a.), postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia

1997 r. Ordynacja podatkowa, postępowań, o których mowa w dziale V w rozdziale 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508 ze zm.) oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw stwierdził, że wezwanie Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, o którym mowa w art. 43a ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, zgodnie z którym, jeżeli nadawca nie wykonał obowiązku polegającego na nieodpłatnym udostępnianiu programu, Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, na wniosek operatora rozprawdzającego program, wzywa nadawcę do udostępnienia tego programu temu operatorowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, jest aktem z zakresu administracji publicznej, dotyczącym obowiązku wynikającego z treści powyższego przepisu prawa, a zatem podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego. Wymienione w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi „wynikanie” uprawnień lub obowiązków z „przepisów prawa” obejmuje zarówno pośrednie, jak i bezpośrednie oparcie uprawnienia lub obowiązku na przepisie prawa. W odróżnieniu od decyzji administracyjnej, zaskarżony akt nie ma charakteru oświadczenia woli organu administracji publicznej, a jedynie stanowi jego oświadczenie wiedzy o niewykonaniu obowiązku, który powinien być zrealizowany. Z kolei treścią takiego oświadczenia wiedzy jest wezwanie służące realizacji ustawowego obowiązku, polegającego na nieodpłatnym udostępnianiu programu, wobec niewykonania tegoż obowiązku, czyli niezrealizowania ustawowej powinności – art. 43a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Sąd zaznaczył, że z art. 3 § 2 pkt 4 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wynika, że wspomniane akty i czynności muszą mieć charakter publicznoprawny.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 74/18 Sąd dokonał analizy prawidłowości zastosowania przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE) art. 40 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954 ze zm.) jako podstawy prawnej decyzji, w kwestionowanym w postępowaniu nieważnościowym zakresie, tj. obowiązania skarżącej spółki do corocznego przedstawiania Prezesowi UKE uzasadnienia wysokości stawki opłaty z tytułu zakańczania połączeń głosowych w publicznej ruchomej sieci telefonicznej. Uszczegółowienie obowiązku,

polegającego na ustaleniu harmonogramu wysokości stawki za zakańczanie połączeń, na podstawie art. 40 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego jest rozwiązaniem optymalnym dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Sąd wyraził pogląd, że istnieje możliwość nałożenia przez organ regulacyjny na operatora telekomunikacyjnego obowiązku polegającego na corocznym przedstawianiu Prezesowi UKE uzasadnienia wysokości stawki opłaty z tytułu zakańczania połączeń głosowych w publicznej ruchomej sieci telefonicznej, jeśli stanowi on środek regulacyjny proporcjonalny i adekwatny do rzeczywiście stwierdzonego problemu. Ustalenie/ocena owej proporcjonalności i adekwatności jest domeną postępowania w sprawie co do jej istoty, a nie postępowania nadzwyczajnego w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji w takiej sprawie podjętej, gdyż wykracza to poza zakres/tryb tego postępowania, obejmującego wyłącznie badanie zachodzenia przesłanek nieważnościowych z art. 156 § 1 k.p.a.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 639/18 dotyczącej unieważnienia przetargu na rezerwację częstotliwości, Sąd stwierdził, że wskazanie w osnowie decyzji podmiotów, które zaskarżyły dany akt, jest elementem niezbędnym każdej decyzji, jednak samo ich wymienienie nie determinuje obowiązku rozstrzygnięcia każdego z zarzutów zaskarżenia w sentencji decyzji, gdyż w sytuacji, gdy nawet tylko jeden z zarzutów determinuje unieważnienie przetargu, przetarg na rezerwację częstotliwości i tak zostanie unieważniony.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2368/17 Sąd odróżnił zakres ochrony przedsiębiorcy regulowany art. 10a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 ze zm.) od zakresu ochrony przewidzianego treścią art. 14k i art. 14m ustawy Ordynacja podatkowa, mającej zastosowanie do podatnika, który zastosuje się do stanowiska organu wyrażonego w interpretacji indywidualnej. W przypadku interpretacji wydawanej na podstawie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej ochrona ta jest dużo węższa i konkretna, gdyż ww. przepis art. 10a ust. 2 tej ustawy wymienia *expressis verbis* sytuacje, gdy zastosowanie się przedsiębiorcy do interpretacji nie może powodować negatywnych skutków, tj. obciążenia daniną publiczną, sankcją administracyjną lub finansową albo jakąkolwiek karą. W ocenie Sądu, taka konstrukcja prawna interpretacji chroni

przedsiębiorcę przed odpowiedzialnością, zwłaszcza gdy okaże się, że interpretacja była nieprawidłowa i powinien on zapłacić przykładowo wyższą opłatę, a nie w sytuacji gdy opłata ta była zbyt wysoka. Interpretacja chroni przedsiębiorcę przed dochodzeniem przez organ należnych zobowiązań wraz z należnymi odsetkami i nie daje samoistnej podstawy do domagania się oprocentowania w przypadku wystąpienia nadpłaty. W takim przypadku nie można tego wywieść jedynie z treści art. 78 § 1 Ordynacji podatkowej i preferowanego przez Konstytucję RP systemu wartości.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1078/18 Sąd stwierdził, że celem przepisu art. 125 ust. 1 ustawy Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 ze zm.) jest wymuszenie na operatorze pocztowym, który dopuścił się naruszeń przepisów prawa regulujących prowadzenie działalności pocztowej, podjęcia w określonym terminie działań w celu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Taka konstrukcja przepisu musi prowadzić do wniosku, że decyzja administracyjna wydana na jego podstawie ma charakter przymuszający do określonego zachowania lub też zaniechania po stronie adresata takiej decyzji w oznaczonym przez Prezesa UKE terminie. Zakreślony powyższą regulacją obowiązek usunięcia nieprawidłowości musi opierać się na podjęciu przez zobowiązanego operatora pocztowego takich działań, które wyeliminują zaistniałe nieprawidłowości. Charakter zaistniałych naruszeń, wynikający z ich ograniczonej trwałości w czasie, musi w takim przypadku prowadzić do tego, że w ramach prowadzonej działalności pocztowej operator pocztowy podejmie środki, które pozwolą mu na prowadzenie działalności zgodnie z prawem.

W sprawie tej Sąd przesądził, że obowiązkiem operatora pocztowego jest określenie katalogu świadczonych usług pocztowych w regulaminie świadczenia usług. Obowiązek ten obciąża operatora pocztowego, niezależnie od wynikającego z art. 21 ust. 1 Prawa pocztowego obowiązku określenia warunków wykonywania i korzystania z usług pocztowych, które może określić w regulaminie świadczenia usług pocztowych lub w umowach o świadczenie tych usług. Ustawodawca poprzez nałożenie obowiązku określenia przez operatora pocztowego w regulaminie świadczenia usług pocztowych określonych przepisami prawa elementów miał na celu zapewnienie przejrzystości świadczenia usług pocztowych dla podmiotów z nich korzystających.

42. Kultura fizyczna.

Z tego zakresu przeważały sprawy dotyczące odmowy przyznania stypendium sportowego.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2633/17 Sąd uchylając zaskarżoną decyzję zaznaczył, że przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2018 r. poz. 1263 ze zm.) uwzględniają aktywność sportową wszystkich, na równych zasadach, rezygnując z wcześniejszego podziału na sport osób „zdrowych” i „niepełnosprawnych”. Sportowcy niepełnosprawni są objęci tą samą regulacją, co pozostali sportowcy i uczestniczą we współzawodnictwie sportowym na tych samych zasadach i w ramach tego samego systemu. Obie grupy sportowców, ze względu na zasadę równości wobec prawa i wynikający z niej zakaz dyskryminacji, powinny być jednak potraktowane przez prawodawcę z uwzględnieniem tych cech istotnych, które różnią ich sytuację we współzawodnictwie sportowym z sytuacją sportowców pełnosprawnych. Przepis § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 15 października 2012 r. w sprawie stypendiów sportowych dla członków kadry narodowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1130 ze zm.) wprowadza wspólne, jednakowe dla sportowców pełnosprawnych i niepełnosprawnych kryteria przyznania stypendium. Są nimi udział w zawodach, o których mowa w § 4 ust. 2 rozporządzenia, i w których uczestniczyli zawodnicy z co najmniej 8 państw w danej konkurencji, przy czym w konkurencjach indywidualnych uczestniczyło co najmniej 12 osób, a w konkurencjach zespołowych co najmniej 8 drużyn, osad lub załóg. Zastosowanie tych jednakowych kryteriów przyznania stypendium w stosunku do sportowców pełnosprawnych i niepełnosprawnych prowadzi w ocenie Sądu do nieusprawiedliwionego, niejednakowego potraktowania sportowców niepełnosprawnych, ponieważ te jednakowe kryteria nie dają im równych szans w ubieganiu się o stypendium. Sportowcy niepełnosprawni w ramach jednej konkurencji dzieleni są na klasy w zależności od stopnia niepełnosprawności i nie ma możliwości połączenia tych klas z uwagi na nieporównywalność wyników ze względu na różne rodzaje i stopnie niepełnosprawności sportowców. Wprowadzenie przepisu, który w istotny sposób uzależnia uzyskanie stypendium od wymagań, których

spełnienie jest całkowicie niezależne od sportowca niepełnosprawnego, przekreśla możliwość osiągnięcia tych celów, w sytuacji gdy sportowiec poniósł koszty przygotowania do zawodów i osiągnął wynik sportowy obiektywnie zasługujący na wysokie uznanie, pozwalający mu uzyskać stypendium w innych okolicznościach, wówczas gdyby w zawodach w jego klasie brało udział więcej sportowców. Oznacza to, że organ – rozpatrując wniosek o przyznaniu stypendium sportowego – winien pominąć warunek przewidziany w § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia. Podobnie Sąd orzekł w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2646/17.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 871/18 Sąd, oddalając skargę na decyzję dotyczącą odmowy wszczęcia postępowania w sprawie przyznania stypendium sportowego, wskazał na podmioty legitymowane do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie członkowi kadry narodowej stypendium sportowego. Podmiotami tymi są wyłącznie polskie związki sportowe, nie zaś członek kadry narodowej. W konsekwencji skarżący może być stroną postępowania administracyjnego w sprawie o przyznanie stypendium sportowego, ponieważ jako członek kadry narodowej jest podmiotem, któremu przyznawane jest stypendium sportowe (po spełnieniu wymogów określonych m.in. w ustawie o sporcie), jednakże nie może skutecznie złożyć wniosku inicjującego postępowanie w tym przedmiocie. Decyzja przyznająca stypendium jest podejmowana w granicach swobodnego uznania.

43. Sprawy kapitałowe i bankowość.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 1465/17 dotyczącej bezterminowego wykluczenia akcji z obrotu na rynku regulowanym oraz nałożenia kary pieniężnej za naruszenie obowiązków informacyjnych, Sąd oddalając skargę wskazał (na tle przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz w spółkach publicznych – Dz. U. z 2018 r. poz. 512 ze zm.), że informacja jest kluczową wartością dla funkcjonowania rynku kapitałowego, a regulacje publicznoprawne ustanawiają obowiązki mające zapewnić wytwarzanie przez emitentów informacji, jak również ich upublicznianie. Dlatego też wymagana jest

w tym zakresie szczególna staranność. Sąd przychylił się do oceny stanu faktycznego dokonanej przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF), co do naruszenia obowiązków informacyjnych przez stronę skarżącą. Uniemożliwienie inwestorom dokonania rzetelnej oceny sytuacji gospodarczej, majątkowej i finansowej spółki stanowiło rażące naruszenie obowiązków informacyjnych oraz implikowało uprawnienie KNF do nałożenia kary pieniężnej.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 223/18 przedmiotem rozpoznania było zawieszenie uprawnień do wykonywania zawodu maklera papierów wartościowych. Istota problemu sprowadzała się do kwestii związanych z oceną stanu faktycznego. Zdaniem Sądu organ prawidłowo zakwalifikował, jako naruszenie wewnętrznych regulaminów maklerskich, zatajenie przez skarżącego informacji o związku z klientką domu maklerskiego. Mogło to naruszyć zaufanie do maklera i stało się przyczynkiem wyciągnięcia wobec niego konsekwencji. W ocenie Sądu nie wywołuje w sprawie wątpliwości wyważenie przy podejmowaniu zaskarżonej decyzji ochrony interesu publicznego, realizowanego w postępowaniu prowadzonym przez organ nadzoru nad rynkiem kapitałowym przez stosowanie środków nadzoru, mających kształtować postawę uczestników tego rynku (w tym maklerów) w obszarze poszanowania prawa i regulacji wewnętrznych oraz interesu indywidualnego zainteresowanego maklera, który realizowany jest przez dostosowanie kary do jego sytuacji osobistej, z uwzględnieniem celów jakie kara ta ma spełniać. KNF jest powołana do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku kapitałowego, w szczególności bezpieczeństwa obrotu oraz ochrony jego uczestników, a także przestrzegania reguł uczciwego obrotu.

Sprawy o sygn. akt VI SA/Wa 475/18 oraz VI SA/Wa 7/18 dotyczyły zakazu wykonywania działalności kantorowej oraz wykreślenia z rejestru działalności kantorowej. Sąd wskazał w tych sprawach, że działalność kantorowa jest jednym z przykładów działalności regulowanej. Wymóg niekaralności w działalności związanej z obrotem dewizami dotyczy zarówno osób fizycznych wykonujących działalność kantorową, jak i członków władz osób prawnych bądź wspólników spółek niemających osobowości prawnej.

Sąd w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 475/18 uznał, że spółka cywilna, która nie posiada osobowości prawnej, nie może być utożsamiana ze „spółką niemającą

osobowości prawnej”. W ocenie Sądu błędne jest stanowisko organu, że fakt popełnienia przestępstwa przez jednego wspólnika spółki cywilnej automatycznie rodzi odpowiedzialność administracyjną drugiego wspólnika w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 679 ze zm.). Natomiast w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 7/18 Sąd stwierdził, że działalność skarżącej, polegająca na sprzedaży wartości dewizowych stanowi działalność kantorową w rozumieniu przepisów ustawy Prawo dewizowe; zatem na skarżącej spoczywają następujące obowiązki: przedstawienie zaświadczenia o niekaralności, przedstawienie świadectwa fachowego przygotowania personelu, oznaczenie i wyposażenie lokalu, złożenie oświadczenia w trybie art. 17 ust. 2 ustawy Prawo dewizowe. Brak zadośćuczynienia tym obowiązkom rodzi po stronie organu obowiązek interwencji w postaci wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności kantorowej.

W sprawach dotyczących kar pieniężnych nakładanych przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) za naruszenie obowiązków informacyjnych, Sąd nie zmienił dotychczasowej linii orzeczniczej, wielokrotnie podkreślając znaczenie wypełnienia tych obowiązków dla bezpieczeństwa obrotu (przykładowo w sprawach o sygn. akt VI SA/Wa 2614/17 i VI SA/Wa 1637/17). W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 22/18, Sąd zauważył, że normy prawa regulujące publiczny obrót papierami wartościowymi mają na celu ochronę zasady transparentności (przejrzystości) rynku kapitałowego. W tym celu ustawodawca nakłada na emitentów obowiązki informacyjne służące realizacji tej zasady. Zasadę tę wyznaczają dwa podstawowe wymogi, tj. informowanie uczestników rynku kapitałowego przez emitentów oraz równy (niedyskryminujący nikogo) dostęp do informacji. Zasada ta ma istotne znaczenie praktyczne i prawne. Rynek kapitałowy jest bowiem szczególnie wrażliwy na informacje dotyczące instrumentów finansowych, wpływających na podejmowane przez inwestorów decyzje. Treść komunikatów podawanych przez emitentów może wszak wpływać na aktualny lub przyszły kurs rynkowy papierów wartościowych.

Pewną grupę spraw z omawianego zakresu spraw kapitałowych i bankowości stanowiły sprawy związane z kwestią obsadzania stanowisk prezesów banków. Sąd utrzymał w tych sprawach dotychczasową linię orzeczniczą, sprowadzającą się do stawiania osobom kierującym działalnością instytucji finansowych wysokich

wymagań. Przykładowo w sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2013/17 Sąd uznał, że obowiązek członka zarządu poinformowania KNF o postawieniu mu zarzutów w postępowaniu karnym, z wyłączeniem zarzutów dotyczących przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe, w terminie 30 dni od dnia postawienia zarzutów (art. 138 ust. 4a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe - Dz. U. z 2017 r. poz. 1876 ze zm.) ma charakter osobisty i powinien zostać starannie zrealizowany przez samego członka organu bankowego.

44. Sprawy z zakresu własności przemysłowej.

Orzecznictwo w tej grupie spraw pozostawało w zgodzie z utrwalonym w latach poprzednich stanowiskiem doktryny i dotychczasową praktyką orzecniczą Sądu.

Spośród tych spraw można wyróżnić sprawy o sygn. akt VI SA/Wa 2135/17 oraz VI SA/Wa 331/18, w których główny problem merytoryczny skupiał się na możliwości zastosowania trybu art. 155 k.p.a. do ostatecznych decyzji o udzieleniu patentu. W świetle art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie, za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Zmiana decyzji ostatecznej może być dokonana wyłącznie w granicach stanu faktycznego sprawy „pierwotnej”, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony do momentu wydania decyzji, której dotyczy wnioszek o zmianę.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2135/17 uprawniony z patentu wystąpił z wnioskiem o zmianę ostatecznej decyzji o udzieleniu patentu poprzez zmianę zakresu ochrony. Zmiana ta miała polegać na dodaniu w zastrzeżeniu niezależnym nr 1 dodatkowych cech technicznych poprzez wskazanie zawartości pyretroidu w produkcie wskazanym w treści zastrzeżenia oraz wykreślenie z zastrzeżenia zależnego nr 4 wskazania wartości perytroidu. Zmiana ograniczała dotychczasowy

zakres ochrony i była, zdaniem wnioskodawcy, wskazana ze względu na toczące się w stosunku do przedmiotowego patentu postępowanie o jego unieważnienie.

Rozpoznając wniosek organ uznał, że zmianie decyzji o udzieleniu patentu polegającej na ograniczeniu zakresu ochrony wynalazku sprzeciwia się przepis art. 37 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 776 ze zm.), w świetle którego zmiany do zgłoszenia można wprowadzać wyłącznie do momentu wydania (ostatecznej) decyzji w sprawie udzielenia patentu. Jediną prawnie dopuszczalną formą zmiany zakresu ochrony uzyskanego już patentu jest zrzeczenie się przez uprawnionego patentu w części (art. 90 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej). Zrzeczenie się części ochrony polegać może jedynie na rezygnacji z części zastrzeżeń patentowych i nie może pociągać za sobą zmian, w pozostających w mocy zastrzeżeniach patentowych. W skardze do sądu administracyjnego skarżący zarzucił organowi naruszenie art. 37 ustawy Prawo własności przemysłowej, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że stanowi on *lex specialis* w stosunku do art. 155 k.p.a.

Dokonując kontroli legalności zaskarżonej decyzji Sąd przesądził, że potwierdzeniem możliwości zastosowania art. 155 k.p.a. do ostatecznej decyzji o udzieleniu patentu są przepisy Konwencji o udzielaniu patentów europejskich sporządzonej w Monachium dnia 5 października 1973 r., zmienionej aktem zmieniającym artykuł 63 Konwencji z dnia 17 grudnia 1991 r. oraz decyzjami Rady Administracyjnej Europejskiej Organizacji Patentowej z dnia 21 grudnia 1978 r., 13 grudnia 1994 r., 20 października 1995 r., 5 grudnia 1996 r. oraz 10 grudnia 1998 r., wraz z Protokołami stanowiącymi jej integralną część, zrewidowanej Aktem z dnia 29 listopada 2000 r., które przewidują możliwość ograniczenia patentu europejskiego.

W ocenie Sądu postępowanie w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym, którego istotą jest ustalenie, czy zachodzą przesłanki do uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej ze względu na interes społeczny i słuszny interes strony, i czy ewentualnemu uchyleciu lub zmianie nie sprzeciwiają się przepisy szczególne. Prawna możliwość zastosowania trybu przewidzianego w art. 155 k.p.a. uwarunkowana jest prowadzeniem postępowania w ramach tego samego stanu prawnego i faktycznego oraz z udziałem

tych samych stron. W trybie art. 155 k.p.a. nie jest możliwe rozszerzenie zakresu ochrony patentowej udzielonej w oparciu o art. 37 ustawy Prawo własności przemysłowej. Zgłaszający może ograniczyć część zastrzeżeń patentowych, ale nie może to pociągać za sobą zmian w pozostających w mocy zastrzeżeniach patentowych. Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. może być dokonana wyłącznie w granicach stanu faktycznego sprawy „pierwotnej”, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony do momentu wydania decyzji, której dotyczy wniosek o zmianę.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 331/18 uprawniona z patentu również wystąpiła z wnioskiem o zmianę ostatecznej decyzji o udzieleniu patentu na wynalazek poprzez ograniczenie zakresu ochrony. Do wniosku załączyła wstępną propozycję zmian zastrzeżeń patentowych oraz podała, że jej żądanie podyktowane jest toczącym się przed Europejskim Urzędem Patentowym postępowaniem w sprawie unieważnienia europejskiego odpowiednika jej patentu. Zmierza bowiem do utrzymania ochrony patentowej w zbliżonym zakresie z tytułu posiadanych patentów we wszystkich krajach.

Organ, odmawiając wnioskowanej zmiany, wskazał na art. 37 ustawy Prawo własności przemysłowej, który wprost przesądza o braku takiej możliwości po wydaniu decyzji o udzieleniu patentu.

Orzekając w powyższej sprawie Sąd ponownie odwołał się do przepisów ww. Konwencji o udzieleniu patentów europejskich i wskazał na możliwość zastosowania art. 155 k.p.a. do ostatecznych decyzji o udzieleniu patentu. Z treści samego wniosku skarżącej wynika bowiem, że decyzją Europejskiego Urzędu Patentowego ograniczono zakres ochrony patentu europejskiego na ten sam wynalazek, co umożliwiło uprawnionej utrzymanie ochrony patentowej z tytułu posiadanych patentów we wszystkich odnośnych krajach w podobnym zakresie.

Uchylając zaskarżoną decyzję organu Sąd wskazał na konieczność ponownego rozpoznania sprawy pod kątem przesłanek z art. 155 k.p.a., mianowicie czy za wnioskowaną zmianą przemawia interes społeczny lub słuszny interes obywateli, gdyż przepisy szczególne nie sprzeciwiają się zmianie. Chodzi przy tym o zmianę zawężającą zakres ochrony patentowej, nie zaś o rozszerzenie tej ochrony. Rzeczą

oczywistą jest natomiast, że w trybie art. 155 k.p.a. nie jest możliwe rozszerzenie zakresu ochrony patentowej w oparciu o art. 37 ustawy Prawo własności przemysłowej.

W zakresie spraw dotyczących patentu europejskiego warto wskazać sprawę o sygn. akt VI SA/Wa 940/18, w której kontroli Sądu poddano postanowienie Urzędu Patentowego RP w przedmiocie zawieszenia postępowania o unieważnienie europejskiego patentu na wynalazek.

W toku postępowania spornego o unieważnienie europejskiego patentu na wynalazek, uprawniona z patentu złożyła wniosek o jego zawieszenie do czasu zakończenia postępowania sprzeciwowego, toczącego się w sprawie tego patentu przed Europejskim Urzędem Patentowym (EPO). Jak ustalono, w postępowaniu sprzeciwowym prowadzonym przed EPO doszło do zmiany zakresu ochrony patentu europejskiego, będącego przedmiotem postępowania w rozpatrywanej sprawie. EPO utrzymał w mocy ww. patent w zmienionej formie. Od decyzji EPO wniesiono odwołanie.

Zaskarżonym postanowieniem organ zawiesił postępowanie w sprawie zgodnie z wnioskiem uprawnionej.

Oddalając skargę na to postanowienie, Sąd podzielił stanowisko organu, zgodnie z którym wydana przez EPO decyzja zmieniająca zakres ochrony patentu europejskiego wywołuje skutek *ex tunc* na terytorium Polski. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o dokonywaniu europejskich zgłoszeń patentowych oraz skutkach patentu europejskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli w wyniku rozpatrzenia sprzeciwu przez EPO patent europejski zostanie zmieniony, uprawniony, w terminie trzech miesięcy od daty opublikowania przez EPO zmienionego patentu, jest zobowiązany złożyć w Urzędzie Patentowym RP tłumaczenie patentu europejskiego na język polski. Niespełnienie tego wymagania, zgodnie z art. 6 ust. 4 tej ustawy skutkuje nieważnością patentu europejskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od daty jego udzielenia.

Zdaniem Sądu istnieje przeszkoda w prowadzeniu postępowania o unieważnienie europejskiego patentu na wynalazek, ponieważ rozpatrzenie podniesionych w sprawie zarzutów braku nowości i nieoczywistości spornego

wynalazku jest uzależnione od rozpatrzenia przez EPO odwołania, w wyniku którego określony zostanie zakres ochrony spornego wynalazku. Zasadne zatem było zwieszenie postępowania przed Urzędem Patentowym RP do czasu uprawomocnienia się lub uchylecia decyzji EPO zmieniającej zakres ochrony patentu, będącego przedmiotem postępowania o unieważnienie w niniejszej sprawie. Dopiero po wydaniu przez EPO prawomocnej decyzji w sprawie ww. patentu europejskiego możliwe będzie merytoryczne rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy bez narażania się na wzruszenie decyzji wydanej w tej sprawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a.

45. Sprawy z zakresu ubezpieczeń zdrowotnych.

W 2018 r. w sprawach tego zakresu rozstrzygnięcia Sądu dotyczyły głównie obowiązku poniesienia kosztów świadczeń opieki zdrowotnej, podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego, zgody na refundację leku oraz skierowania na leczenie poza granicami kraju.

Oдноśnie ostatniego rodzaju spraw warto zauważyć, że linia orzecznicza Sądu (sprawy o sygn. akt VI SA/Wa 1483/18, VI SA/Wa 1401/18) wskazująca na efektywność leczenia, jako jedną z przesłanek determinującą wyrażenie zgody na przeprowadzenie leczenia lub badań diagnostycznych poza granicami kraju, została potwierdzona w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (sprawy o sygn. akt II GSK 605/18, II GSK 729/18).

W sprawach dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego (sprawy o sygn. akt VI SA/Wa 1714/17, VI SA/Wa 1716/17, VI SA/Wa 1773/17, VI SA/Wa 1774/17, VI SA/Wa 1812/17, VI SA/Wa 1865/17, VI SA/Wa 1886/17) w orzecznictwie powstała rozbieżność na tle określenia podstawy prawnej stosunku zatrudnienia, jeżeli chodzi o udział w debatach i dyskusjach o różnorodnej tematyce, jako umowy z zakresu świadczenia usług albo umowy o dzieło. W sprawach oddalających skargę wskazywano, że w sytuacji gdy przedmiotem spornej umowy był udział w panelu dyskusyjnym, jej wykonanie stanowiło ciąg czynności faktycznych poddanych reżimowi starannego działania, zmierzających do przekazania uczestnikom tej debaty – jako skutku tych czynności – niezbędnej wiedzy, jednak bez gwarancji jej

przyswojenia i posługiwania się tą wiedzą. Przeciwnie stanowisko, uznające przedmiotowe umowy za umowy o dzieło wskazuje, iż istotą umowy w takich przypadkach są wartości intelektualne, które uczestnik wnosi do dyskusji i które mogą stanowić niematerialną postać dzieła.

Należy także odnotować sprawy, w przedmiocie odmowy uwzględnienia protestu od kwalifikacji szpitala do niewłaściwego poziomu systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej oraz niewłaściwego wskazania zakresu świadczeń opieki zdrowotnej w systemie zabezpieczenia, w których Sąd odrzucał skargi (sprawy o sygn. akt VI SA/Wa 2039/17, VI SA/Wa 1875/17, VI SA/Wa 2254/17) uznając, że od wydanego, na podstawie art. 95n ust. 9 pkt 1 w zw. z art. 95n ust. 7 pkt 2 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1793 ze zm.), rozstrzygnięcia Prezesa NFZ skarga do sądu administracyjnego nie przysługuje. W ocenie Sądu Prezes NFZ jest jedynie organem Narodowego Funduszu Zdrowia, nie zaś organem administracji publicznej, zatem jeśli w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych brak przepisu stanowiącego o prawie do skargi od rozstrzygnięcia w przedmiocie protestu, o którym mowa w art. 95n ust. 5 tej ustawy, skarga podlega odrzuceniu.

W wyniku zaskarżenia Naczelny Sąd Administracyjny uchylił w ww. sprawach postanowienia tut. Sądu o odrzuceniu skarg (sprawy o sygn. akt II GSK 905/18, II GSK 945/18, II GSK 919/18) argumentując, iż nie ma podstaw prawnych, aby odmówić rozstrzygnięciu Prezesa NFZ cechy zaskarżalności do sądu administracyjnego, gdyż ma ono wszystkie cechy decyzji administracyjnej rozumianej jako rozstrzygnięcie wydane w indywidualnej sprawie podjęte na podstawie obowiązującego prawa przez uprawniony do tego organ. W tej sytuacji Sąd rozpoznał wymienione sprawy merytorycznie co do istoty.

46. Sprawy z zakresu zdrowia.

46.1 Farmacja.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 885/18 organ zajął stanowisko, w świetle którego podmiot refundacyjny nie może zwolnić się od zobowiązania określonego w art. 9 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 122, poz. 696 ze zm.), tj. rygoru nałożenia kary administracyjnej w razie omyłki co do ceny leku określonego pierwotnie w fakturze, nawet wtedy gdy następnie wystawiona została faktura korygująca, a organ nie poniósł skutkiem tego żadnych dodatkowych kosztów. Zdaniem Sądu treść art. 51 ustawy o refundacji (...) sprzeciwia się stanowisku organu, iż możliwe jest wydanie decyzji administracyjnej jedynie w części dotyczącej stwierdzenia niedotrzymania przez dany podmiot postanowień w zakresie instrumentu dzielenia ryzyka bez nakładania kary pieniężnej. Konieczną przesłanką do zastosowania art. 51 ustawy o refundacji (...) jest, oprócz niedotrzymania obowiązków dzielenia ryzyka, także wystąpienie kosztów refundacji poniesionych przez fundusz związanych z niedotrzymaniem postanowień decyzji. Podstawą do zastosowania art. 51 i 53 ust.1 ustawy o refundacji (...) jest łączne wystąpienie dwóch przesłanek, tj. niedotrzymanie określonych w decyzji o objęciu refundacją postanowień w zakresie instrumentów dzielenia ryzyka oraz wystąpienie po stronie organu (Narodowego Funduszu Zdrowia) kosztów refundacji związanych z niedotrzymaniem postanowień decyzji refundacyjnej.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 897/18 w przedmiocie sprzeciwu wobec zamiaru wywozu lub zbycia produktów leczniczych podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 78a ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2016 r. poz. 2142 ze zm.), który wprowadza procedurę kontrolowanego wywozu przez hurtownie leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego czy wyrobów medycznych określonych w tym przepisie. Sąd stwierdził w tej sprawie, że przedsiębiorca, który zgłasza zamiar wywozu lub zbycia produktów leczniczych, środków specjalnego przeznaczenia żywieniowego lub wyrobów medycznych przed

złożeniem wniosku, musi być właścicielem tych produktów albo działać w imieniu i na rzecz ich właściciela. Nie jest zaś dopuszczalne, aby produkty te były jedynie zarezerwowane bądź kupione dopiero po uzyskaniu zgody. W ocenie Sądu w przepisach ustawy Prawo farmaceutyczne brak jest podstaw prawnych dla możliwości zgłaszania zamiaru zakupu w celu następczego wywozu lub zamiaru zakupu w celu następczego zbycia poza terytorium RP produktów leczniczych należących de facto do innego przedsiębiorcy, albowiem stanowiłoby to nieuprawnioną ingerencję administracyjnoprawną w sferę przysługujących temu podmiotowi praw właścicielskich do produktów leczniczych objętych zgłoszeniem.

46.2 Obowiązek szczepień ochronnych.

W sprawach dotyczących obowiązku szczepień Sąd wypracował jednolite orzecznictwo (np. w sprawach o sygn. akt VII SA/Wa 210/18, VII SA/Wa 211/18, VII SA/Wa 1371/18, VII SA/Wa 564/18).

Wskazuje się w nich na zasadność prowadzenia postępowania egzekucyjnego mającego na celu doprowadzenie do poddania małoletnich obowiązkowym szczepieniom ochronnym.

Przykładowo w sprawie o sygn. akt VII SA/Wa 210/18 Sąd w uzasadnieniu wyroku uznał, że obowiązku szczepienia dziecka nie może wykonać inna osoba, poza tą której ten obowiązek dotyczy. Skoro zatem skarżąca sprawuje opiekę nad małoletnim dzieckiem, to tym samym spoczywa na niej odpowiedzialność wynikająca z art. 5 ust. 2 ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1866 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem w przypadku osoby nieposiadającej pełnej zdolności do czynności prawnych, odpowiedzialność za wypełnienie obowiązków, o których mowa w ust. 1, ponosi osoba, która sprawuje prawną pieczę nad osobą małoletnią lub bezradną, albo opiekun faktyczny w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2017 r. poz. 1318 i 1524).

Z przepisu art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wynika, że osoby przebywające na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej są obowiązane na zasadach określonych w ustawie do poddawania się obowiązkowym szczepieniom ochronnym, co należy rozumieć jako podanie szczepionki przeciw chorobie zakaźnej w celu sztucznego uodpornienia przeciwko tej chorobie. Realizację wyrażonego w przytoczonych przepisach obowiązku konkretyzują przepisy ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi zamieszczone w rozdziale IV ustawy- poświęconym szczepieniom ochronnym. Z art. 17 ust. 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, wynika, że wykonanie obowiązkowego szczepienia ochronnego jest poprzedzone lekarskim badaniem kwalifikacyjnym w celu wykluczenia przeciwwskazań do wykonania obowiązkowego szczepienia ochronnego. Każdorazowo musi to być badanie kwalifikacyjne aktualne, wykonane w czasie nieprzekraczającym 24 godzin przed szczepieniem (art. 17 ust. 3). Po przeprowadzonym lekarskim badaniu kwalifikacyjnym lekarz wydaje zaświadczenie ze wskazaniem daty i godziny przeprowadzonego badania (art. 17 ust. 4). W przypadku, gdy lekarskie badanie kwalifikacyjne daje podstawy do długotrwałego odroczenia obowiązkowego szczepienia ochronnego, lekarz kieruje osobę objętą obowiązkiem szczepienia ochronnego do konsultacji specjalistycznej (art. 17 ust. 5). Z art. 17 ust. 3 i 4 ww. ustawy wynika, że lekarskie badanie kwalifikacyjne bezpośrednio poprzedza szczepienie ochronne.

Zgodnie z art. 17 ust. 7 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, urodzenie żywego dziecka nakłada na osobę wystawiającą zaświadczenie o żywym urodzeniu, obowiązek założenia karty uodpornienia oraz książeczki szczepień dziecka. Stosownie do art. 17 ust. 9 tej ustawy, do obowiązków lekarza sprawującego profilaktyczną opiekę zdrowotną należy powiadomienie osoby obowiązanej do poddania się obowiązkowym szczepieniom ochronnym lub osoby sprawującej pieczę nad osobą małoletnią lub bezradną albo opiekuna faktycznego w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, o obowiązku poddania się tym szczepieniom, a także poinformowanie o szczepieniach zalecanych.

Wyżej wymienione obowiązki ustawowe rozwinięte zostały w przepisach wykonawczych zawartych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 18 sierpnia 2011 r.

w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 849 ze zm.). Rozporządzenie to określiło wiek i grupy osób objętych obowiązkiem szczepień, kwalifikacje osób przeprowadzających szczepienia i sposób prowadzenia szczepienia oraz szczegółowe zasady dotyczące prowadzenia dokumentacji i sprawozdawczości ze szczepień z podaniem form, rodzajów, wzorów, terminów i sposobu obiegu dokumentów.

W konsekwencji obowiązek szczepień ochronnych jest uregulowany prawnie i ma ścisły związek z zapobieganiem szerzenia się chorób zakaźnych u osób przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Profilaktyka przed chorobami epidemicznymi jest konstytucyjnym obowiązkiem władz publicznych (art. 68 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). W ramach realizacji tego obowiązku państwo opracowuje Program Szczepień Ochronnych, który co roku jest modyfikowany stosownie do aktualnej sytuacji epidemiologicznej, a do którego to programu odsyła § 5 ww. rozporządzenia.

Programy szczepień na poszczególne lata precyzyjnie wskazują, przeciwko jakim chorobom zakaźnym i w jakim miesiącu życia i roku życia, powinno zostać zaszczepione dziecko. Jednocześnie do realizacji Programu Szczepień Ochronnych mogą być użyte wszystkie zarejestrowane i dostępne w Polsce preparaty szczepionek o różnym stopniu skojarzenia, a schemat szczepienia powinien być zgodny z zaleceniami producenta.

Ustawowy obowiązek szczepień ochronnych oznacza niedopuszczalność korzystania z tzw. klauzuli sumienia, tj. uprawnienia pacjenta do odmowy poddania się świadczeniu zdrowotnemu z powołaniem się na art. 16 ustawy o prawach pacjenta. Jak wskazuje się w orzecznictwie art. 16 tej ustawy znajduje zastosowanie, jeżeli przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej (art. 15). Taką odrębną ustawą jest m. in. ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, która przewiduje obowiązek poddawania się szczepieniom ochronnym. Ustawa ta nie przewiduje prawa pacjenta do odmowy wyrażenia zgody na szczepienie ochronne, wręcz przeciwnie - statuuje ogólny obowiązek poddania się szczepieniom ochronnym. Jedynie w sytuacji wskazań lekarskich, gdy lekarskie badanie kwalifikacyjne daje podstawy do długotrwałego odroczenia obowiązkowego szczepienia, lekarz kieruje osobę objętą obowiązkiem do konsultacji specjalistycznej (art. 17 ust. 5 ustawy).

Oznacza to, że ustawa z 5 grudnia 2008 r. stanowi *lex specialis* w zakresie możliwości odmowy poddania się szczepieniu ochronnemu w stosunku do ustawy o prawach.

Tytuł wykonawczy w takiej sprawie obejmuje obowiązek szczepień niezrealizowanych, mimo konieczności ich odbycia w okresie wskazanym w kalendarzu szczepień. Oznacza to, że obowiązek poddania dziecka szczepieniom wymienionym w tytule wykonawczym jest obowiązkiem wynikającym z ustawy. Nie zmienia tej oceny fakt, że Główny Inspektor Sanitarny ogłasza w formie komunikatu Program Szczepień Ochronnych na dany rok. W komunikacie tym, wydanym na podstawie art. 17 ust. 11 ustawy zawarte są specjalistyczne informacje z zakresu medycyny dotyczące technicznych kwestii wykonania obowiązku szczepienia, nie można zaś z niego wywieść dodatkowych norm, niż te wynikające z ustawy i rozporządzenia. Tym samym brak badania kwalifikacyjnego spowodowany niestawieniem się rodzica wraz z małoletnim dzieckiem oraz brak zaświadczenia lekarskiego o przeciwwskazaniach medycznych do wykonania szczepienia obowiązkowego u małoletniego dziecka po upływie terminu szczepień wynikającego z obowiązującego Programu Szczepień Ochronnych na dany rok oznacza, że obowiązek zaszczepienia dziecka staje się wymagalny.

Sąd podkreślił, że o realizacji szczepień obowiązkowych i kwalifikacji do ich podania u dziecka decyduje każdorazowo lekarz, po uprzednim wykonaniu szczegółowego badania obecnego stanu zdrowia dziecka oraz zebraniu potrzebnych informacji podczas wywiadu z rodzicem, a nie rodzic, który ze względu na swoje przekonania sprzeciwia się wykonaniu szczepień ochronnych w okresach uzasadnionych medycznie i epidemiologicznie. Nadzór nad realizacją obowiązku szczepień ochronnych u osób do 19 roku życia sprawują organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej, które w zakresie swoich właściwości wykorzystują, zgodnie z uprawnieniami, przysługujące im środki prawne. Tym samym, ustawowy obowiązek poddania się szczepieniom ochronnym wynikający z przepisów prawa, w stosunku do dziecka skarżącej, stał się wymagalny. W sprawie zaistniały przesłanki do wszczęcia postępowania egzekucyjnego (poprzez wystawienie tytułu wykonawczego), a następnie - do wydania postanowienia o nałożeniu grzywny wraz z opłatą za czynności egzekucyjne.

Orzeczona grzywna (w zakresie jej wysokości) musi być zgodna z art. 121 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W ocenie Sądu orzekającego w tych sprawach chroniona Konstytucją wolność człowieka nie ma charakteru absolutnego i doznaje stosownych ograniczeń m. in. ze względu na ochronę zdrowia (art. 31 ust. 3 Konstytucji). Zgodnie z art. 68 ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do ochrony zdrowia, a władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom (art. 68 ust. 3 Konstytucji). Obowiązek poddania dziecka szczepieniom ochronnym realizuje powinności państwa względem jednostki oraz ogółu społeczeństwa. W rozpoznawanych sprawach nie bez znaczenia pozostaje także to, że – jak stanowi art. 95 § 3 ustawy z 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 682 ze zm.) – władza rodzicielska powinna być wykonywana tak, jak tego wymaga dobro dziecka i interes społeczny. W realiach demokratycznego państwa prawnego tak dobro dziecka, jak i interes społeczny jednoznacznie wymagają, aby rodzice dziecka korzystali z osiągnięć współczesnej medycyny w sposób wolny od ideologicznych uprzedzeń i dobrowolnie poddawali dziecko szczepieniom ochronnym m. in. po to, by uniknąć stosowania przez organy państwa przymusu dla wykonania tego obowiązku, nakazanego art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, i równocześnie, by chronić prawa dziecka, których ochronę zapewnia Rzeczpospolita Polska - art. 72 ust. 1 Konstytucji RP (por. wyrok NSA z 12 lipca 2017 r. sygn. akt II GSK 3542/15).

47. Legitymacja podmiotu do wniesienia skargi do sądu, w sytuacji, gdy podmiot ten brał udział w postępowaniu administracyjnym na skutek wadliwego uznania go za stronę przez organy administracji publicznej.

Na tle powyższego problemu zarysowała się rozbieżność stanowisk sędziów w sprawach o sygn. akt VII SA/Wa 50/17, VII SA/Wa 1270/17 i VII SA/Wa 1271/17 oraz VII SA/Wa 1593/17, a także VII SA/Wa 1949/17. Od wyroków wydanych w powyższych sprawach zostały zgłoszone zdania odrębne. Sąd w tych sprawach był zgodny, że organy administracji publicznej błędnie uznały skarżącego za stronę postępowania administracyjnego. Organ drugiej instancji rozpoznał merytorycznie środek zaskarżenia złożony przez skarżącego od rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Następnie, skarżący wniósł skargę do Sądu na rozstrzygnięcie organu drugiej

instancji. W ocenie Sądu, wadliwość kontrolowanych w ww. sprawach orzeczeń organów nakazywała uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia, a w sprawach o sygn. akt VII SA/Wa 1270/17, VII SA/Wa 1271/17 oraz VII SA/Wa 1949/17 również rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Natomiast w ocenie sędziego zgłaszającego zdanie odrębne Sąd powinien był oddalić skargę, na podstawie art. 151 p.p.s.a., z uwagi na brak wykazania interesu prawnego skarżącego.

Szczegółowo powyższy problem został przedstawiony poniżej na podstawie sprawy o sygn. akt VII SA/Wa 1949/17.

I tak, w sprawie o sygnaturze akt VII SA/Wa 1949/17, organy administracji publicznej obu instancji błędnie i w sposób sprzeczny z art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego uznały skarżącego za stronę postępowania w sprawie dotyczącej zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę. Organ drugiej instancji rozpoznał merytorycznie odwołanie skarżącego od decyzji organu pierwszej instancji. Następnie, skarżący wniósł skargę do tut. Sądu na decyzję organu odwoławczego.

Sąd stwierdził, że w ustalonym przez organ pierwszej instancji stanie faktycznym sprawy skarżący nie miał legitymacji do występowania w charakterze strony w sprawie dotyczącej udzielenia spornego pozwolenia budowlanego. W ocenie Sądu powyższa wadliwość orzeczeń organów obu instancji nakazywała usunięcie z obrotu prawnego błędnych decyzji poprzez ich uchylenie.

Zdanie odrębne od powyższego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 6 marca 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 1949/17 złożył sędzia sprawozdawca. W uzasadnieniu sędzia podniósł, że w sytuacji, gdy skarżącym jest podmiot, który brał udział w postępowaniu administracyjnym – również w wypadku wadliwego uznania go za stronę przez organy administracji publicznej - wówczas niewątpliwie jest on formalnie legitymowany do wniesienia skargi i taka skarga odrzucona być nie może. Obowiązkiem sądu administracyjnego jest zbadanie nie tylko formalnej legitymacji do wniesienia skargi, ale również tego, czy skarżący podmiot wykazał istnienie interesu prawnego. W zależności od takiej oceny sąd albo merytorycznie rozpozna zgodność czynności lub aktu z prawem, albo bez wdawania się w ocenę merytoryczną oddali skargę.

W ocenie sędziego zgłaszającego zdanie odrębne, Sąd, uchylając w niniejszej sprawie zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji - pomimo braku wykazania przez skarżącego interesu prawnego w rozumieniu art. 50 § 1 p.p.s.a. - dokonał merytorycznej kontroli zaskarżonych decyzji, czyli podjął działania de facto i de iure z urzędu, a nie na skutek żądania uprawnionego podmiotu. Skoro skarżący nie wykazał, dlaczego i w jaki sposób zaskarżona decyzja o pozwoleniu na budowę narusza jego własny interes materialnoprawny, to nie tylko nie był stroną w rozumieniu art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, ale również nie miał interesu prawnego w żądaniu od tut. Sądu skontrolowania przedmiotowych decyzji. Sąd nie był więc uprawniony do dokonywania merytorycznej kontroli zaskarżonych decyzji, gdyż skarga nie pochodziła od podmiotu, który posiadał interes prawny w rozumieniu art. 50 § 1 ustawy i który tego interesu w żaden sposób w skardze nie wykazał. W ocenie sędziego zgłaszającego zdanie odrębne, Sąd powinien był zatem oddalić skargę na podstawie art. 151 p.p.s.a., z uwagi na brak wykazania interesu prawnego skarżącego; bez merytorycznej oceny zaskarżonej decyzji, a orzeczenie odmienne jest niezgodne z art. 50 § 1 i w konsekwencji z art. 145 § 1 ustawy.

48. Koszty powstałe w związku z wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu oraz koszty przechowywania pojazdu odholowanego.

W tej kategorii spraw odnotować należy sprawę zakończoną wyrokiem Sądu z 1 sierpnia 2018 sygn. akt VII SA/Wa 2622/17. W wyroku tym sformułowano tezę: „Za koszty związane z dyspozycją usunięcia pojazdu (art. 130a ust. 2a ustawy Prawo o ruchu drogowym), nie mogą być uznane koszty powstałe po odwołaniu dyspozycji odholowania pojazdu, ponieważ wówczas przestaje istnieć związek pomiędzy wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu, a przejazdem pojazdu holowniczego”.

Wyrok wydano na podstawie następującego stanu faktycznego i prawnego sprawy:

Skarżąca zaskarżyła do WSA decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z lipca 2017 r, którą organ odwoławczy utrzymał w mocy decyzję

Prezydenta miasta o ustaleniu kosztów powstałych w związku z wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu.

Z okoliczności faktycznych sprawy wynikało, że organ I instancji decyzją wydaną w oparciu o art. 130a ust. 2a, ust. 10h, ust. 10j oraz ust. 6 i 6a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.) ustalił skarżącej koszty w wysokości 478 zł., w związku z wydaniem przez strażnika miejskiego w listopadzie 2013 r. dyspozycji usunięcia pojazdu skarżącej zaparkowanego w miejscu obowiązywania znaku B-36 z tabliczką T-24, wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela.

Organ podał, że wydanie przez strażnika miejskiego dyspozycji usunięcia pojazdu skarżącej spowodowało powstanie kosztów. Strażnik miejski zgłosił dyspozycję odstąpienia od usunięcia pojazdu już po wyjeździe holownika. W związku z tym zachodziły podstawy do ustalenia kosztów w wysokości określonej w załączniku nr 2 uchwały nr XLVIII/1309/2012 Rady m. st. Warszawy z 14 grudnia 2012 r. (Dz. Urz. Woj. Mazowieckiego z 2012 r. poz. 10224).

W ocenie Sądu stanowisko organu było błędne. Sąd uznał, że samo wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu na podstawie art. 130a ust. 2a ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie stanowi podstawy do obciążania właściciela pojazdu jakimikolwiek kosztami. Obowiązek taki powstaje dopiero wówczas, gdy wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu, następnie cofniętej, spowodowało powstanie kosztów. W takim przypadku należy ustalić, czy takie koszty rzeczywiście powstały. W ocenie Sądu w sprawie należało ustalić, czy wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu spowodowało podjęcie rzeczywistych działań zmierzających do jej wykonania i jakie koszty z tym się wiązały, w szczególności zaś, czy pojazd holujący wyjechał na wezwanie i jaką odległość pokonał w związku z tym wezwaniem, do chwili odwołania wezwania.

Z ustaleń faktycznych w sprawie wynikało, że pojazd holowniczy wyruszył w celu wykonania dyspozycji odholowania pojazdu po jednej minucie od odwołania przez strażnika miejskiego tej dyspozycji i przejechał około 1 kilometr. Jeżeli więc nawet pojazd holowniczy pokonał pewną odległość w celu wykonania zlecenia holowania, ale nastąpiło to już po odwołaniu zlecenia, to zdaniem Sądu, kosztami nie można było obciążyć kierowcy pojazdu niewłaściwie zaparkowanego. Te koszty

zostały bowiem spowodowane spóźnioną reakcją firmy holującej na odwołanie dyspozycji usunięcia pojazdu. Przepis art. 130a ust. 2a ustawy stanowi co prawda, o obciążeniu kierowcy pojazdu kosztami spowodowanymi wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu. Niemniej jednak za źródła tych kosztów mogą być uznane jedynie działania podjęte w czasie, w którym ta dyspozycja była aktualna. Nie chodzi tu bowiem o koszty związane wyłącznie z wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu lecz koszty rzeczywiście poniesione w celu wykonania tej dyspozycji. Sąd doszedł do wniosku, że za koszty związane z dyspozycją usunięcia pojazdu (art. 130a ust. 2a ustawy Prawo o ruchu drogowym), nie mogą być uznane koszty powstałe po odwołaniu dyspozycji odholowania pojazdu, ponieważ wówczas przestaje istnieć związek pomiędzy wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu, a przejazdem pojazdu holowniczego.

Wyrokiem z 17 października 2018 r. sygn. akt VII SA/Wa 166/18 - Sąd mając na uwadze treść art. 130a ust. 10h ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym uznał, że rozstrzygnięcie o kosztach związanych z przechowywaniem pojazdu następuje po zakończeniu postępowania przed sądem powszechnym w sprawie orzeczenia przepadku pojazdu na rzecz powiatu, o którym mowa w art. 130a ust. 10 ustawy. Sąd zauważył jednocześnie, że są to koszty powstałe do "zakończenia postępowania". Użyte w tym przepisie określenie "zakończenia postępowania" należało -zdaniem Sądu- odnosić do postępowania w sprawie przepadku pojazdu na rzecz powiatu. Są to zatem koszty wyliczone wyłącznie do dnia wydania prawomocnego postanowienia sądu powszechnego o przepadku. Wszelkie natomiast koszty powstałe po tym dniu - związane np. ze sprzedażą czy złomowaniem samochodu powinien ponosić, po orzeczeniu przepadku, jego właściciel, czyli powiat. Sąd powołał się m.in. na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 kwietnia 2017 r. sygn. akt I OSK 1959/15 odwołujący się w rozważaniach m. in. do uchwały NSA z 13 kwietnia 2015 r. sygn. akt I OPS 4/14 oraz uchwały SN z 19 czerwca 2007 r. sygn. akt III CZP 47/070, a także wyrok WSA w Olsztynie z 29 listopada 2017 r. sygn. akt II SA/Ol 753/17, wyrok WSA w Gdańsku z 30 listopada 2017 r. sygn. akt III SA/Gd 548/17, wyrok WSA w Łodzi z 6 kwietnia 2018 r. sygn. akt III SA/Łd 760/17.

Wobec powyższego, Sąd stwierdził, że organ prawidłowo przyjął, że koszty związane z usunięciem i przechowywaniem pojazdu obciążają osobę będącą właścicielem pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, od dnia wydania dyspozycji usunięcia pojazdu z drogi. Błędnie natomiast uznał, że koszty te ponosi także właściciel pojazdu do dnia pozostawiania pojazdu na parkingu strzeżonym, nie biorąc pod uwagę skutków wynikających z uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego o przepadku przedmiotowego pojazdu na rzecz Powiatu. Z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia Sądu, właścicielem pojazdu stał się Powiat. Przejście prawa własności pojazdu na inny podmiot powoduje, że od tej daty wszystkie koszty związane z tym pojazdem obciążają kolejnego właściciela.

Odmienne stanowisko zajął Sąd w wyroku z 26 stycznia 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII SA/Wa 809/17. Sąd wskazał, że materialnoprawną podstawą orzekania w sprawie był przepis art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wyrok zapadł na podstawie następującego stanu faktycznego i prawnego sprawy. W maju 2015 r. samochód osobowy został odebrany właścicielowi pojazdu z powodu kierowania nim przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości i następnie usunięty z drogi na podstawie dyspozycji wydanej przez funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji. Pojazd został umieszczony na parkingu strzeżonym.

Skarżący został pouczone o skutkach nieodebrania pojazdu w ustawowym terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia z drogi. Poinformowany został również o trybie postępowania (wystąpienie do sądu o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, obciążenie właściciela pojazdu kosztami związanymi z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu). Skarżący pojazdu nie odebrał. Sąd Rejonowy postanowieniem z czerwca 2016 r., orzekł przepadek samochodu na rzecz powiatu. Postanowienie stanowiło podstawę do zlecenia wykonania wyceny wartości rynkowej pojazdu. Wycena została sporządzona przez osobę uprawnioną. Następnie zarządzeniem Starosty w sprawie likwidacji mienia ruchomego Powiatu ww. pojazd zakwalifikowano do likwidacji poprzez przekazanie samochodu do przedsiębiorstwa prowadzącego stację demontażu. W listopadzie 2016 r. wyrejestrowano pojazd skarżącego w oparciu o zaświadczenie o

demontażu pojazdu. Powyższe stanowiło podstawę do określenia przez organ kosztów usunięcia pojazdu, jego przechowywania, oszacowania i zniszczenia.

Podstawę prawną wyliczenia kosztów stanowi przepis art. 130a ust. 10h ustawy Prawo o ruchu drogowym, który wskazuje, że koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu powstałe od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 10d i 10i. Decyzję o zapłacie tych kosztów wydaje starosta.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że właścicielem pojazdu w dniu wydania dyspozycji jego usunięcia był skarżący. Kwestia ta nie była sporna w toku postępowania. W ocenie Sądu niewątpliwie zatem Skarżący winien był ponieść koszty, o których jest mowa w art. 130a ust. 10h ustawy Prawo o ruchu drogowym, w tym koszty związane z oszacowaniem i zniszczeniem pojazdu.

Sąd uznał, że wykładnia przepisu art. 130a ust. 10h ustawy Prawo o ruchu drogowym, prowadzi do wniosku, że koszty, o których mowa w tym przepisie to koszty związane z usunięciem i przechowywaniem pojazdu od dnia wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania, czyli w tym przypadku zniszczenia (demontażu) pojazdu. Bez znaczenia, w ocenie Sądu, było przy tym to, że nastąpiła w trakcie tego postępowania zmiana właściciela pojazdu, którym zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego stał się Starosta. Sąd wskazał, że w dotychczasowym orzecznictwie sądów nie budziło wątpliwości, że koszty usunięcia pojazdu z drogi i przechowywania pojazdu aż do uprawomocnienia się postanowienia o przypadku ponosił dotychczasowy właściciel pojazdu.

Rozbieżność w orzecznictwie dotyczy natomiast kwestii obciążenia dotychczasowego właściciela kosztami przechowywania pojazdu po uprawomocnieniu się postanowienia Sądu Rejonowego o przypadku pojazdu, oszacowania wartości samochodu, sprzedaży lub jego zniszczenia. Skład orzekający w tej sprawie uznał, że wykładnia przepisu ograniczająca obowiązek właściciela pojazdu do ponoszenia kosztów tylko do czasu uprawomocnienia się postanowienia o przypadku jest sprzeczna z celem ustawy. Wyraźnie bowiem z przepisu art. 130a ust. 10h wynika,

że dotychczasowego właściciela pojazdu obciążają również koszty jego oszacowania, sprzedaży lub likwidacji. Koszty te zawsze występują po uprawomocnieniu się postanowienia o przepadku pojazdu. Uznanie, że obowiązek ponoszenia kosztów przez dotychczasowego właściciela pojazdu kończyłby się w momencie uprawomocnienia się postanowienia sądu oznaczałoby w istocie, że przepis ten w części byłby martwy, ponieważ nie można byłoby kosztami m.in. oszacowania obciążyć dotychczasowego właściciela. Koszty te zawsze ponosiłby powiat, a zatem jego mieszkańcy. Taka wykładnia tego przepisu nie ma, zdaniem Sądu, uzasadnienia. W ocenie Sądu, własność pojazdu nie jest dobrem tak szczególnym, żeby kosztami jego utrzymania obciążać ogół mieszkańców powiatu w zastępstwie właściciela. Stawiałoby to w gorszej sytuacji tych właścicieli pojazdów, którzy wykonują swoje obowiązki zgodnie z przepisami, ponosząc zarówno koszty utrzymania pojazdu, jak i końcowo jego likwidacji. Zakończeniem postępowania w sprawie, o którym jest mowa w art. 130a ust. 10h ustawy Prawo o ruchu drogowym, jest dzień demontażu pojazdu, a zatem dzień w którym w normalnym toku postępowania ustałyby obowiązki właściciela związane z posiadaniem pojazdu.

49. Projekt stałej organizacji ruchu.

Sprawa zakończona wyrokiem Sądu z 19 kwietnia 2018r. sygn. akt VII SA/Wa 398/18 dotyczy projektu stałej organizacji ruchu i umieszczenia znaku B-36 –zakazu zatrzymywania się i postoju.

Skarżący w skardze kierowanej do sądu wskazał, że projekt organizacji ruchu ulicy H. w W. powstał w oderwaniu od rozplanowania znaków drogowych, bez konsultacji z mieszkańcami budynku przy tej ulicy. Ponadto narusza bilans miejsc parkingowych w sposób niszczący przyrodę. Projekt pozbawia komunikacji zewnętrznej mieszkań i lokali użytkowych w budynku, przewiduje dwie małe zatoczki parkingowe, które nie spełniają normy 15 metrów. Nadto wskazał, że wcześniej mógł podjechać pod blok, zapakować bagaże do samochodu, zamontować bagażnik, teraz gdy tylko zatrzyma się na chwilę, naraża się na mandat straży miejskiej.

Prezydent miasta w odpowiedzi na skargę wskazał, że projekt organizacji ruchu został zmieniony z uwagi na bezpieczeństwo ruchu drogowego i ochronę

przeciwpożarową. Sąd po rozpoznaniu na rozprawie skargi na czynność Prezydenta miasta oddalił skargę. Sąd, powołując się na rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z 2003 r. Nr 220, poz. 2181 ze zm.), wskazał, że znak B-36 "zakaz zatrzymywania się" stosuje się w celu wyeliminowania zatrzymania się na tych odcinkach drogi, na których nawet chwilowe unieruchomienie pojazdu może spowodować pogorszenie płynności ruchu, zmniejszenie przepustowości i wzrost zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz w pobliżu obiektów specjalnych (np. banki, obiekty MON itp.), których potrzeba oznakowania znakiem B-36 wynika z odrębnych przepisów. Znak B-36 jako bardzo uciążliwy dla kierujących powinien być umieszczony jedynie w niezbędnych, uzasadnionych warunkami ruchu przypadkach. Zasadą powinien być ograniczony czas obowiązywania znaku. Ograniczenie zatrzymywania się powinno dotyczyć tylko godzin największego natężenia ruchu. Znak B-36 powinien być stosowany przede wszystkim w miastach, na ulicach układu podstawowego, prowadzących komunikację zbiorową autobusową lub trolejbusową oraz na wąskich ulicach dwukierunkowych o dużym natężeniu ruchu.

Z powyższego wynika, że posadowienie znaku B-36 ma charakter wyjątkowy i nie powinno być nadużywane. W ocenie Sądu, w kontrolowanej sprawie, taka wyjątkowość sytuacji wynikała z charakteru drogi dojazdowej do budynku, pełniącej również funkcję drogi pożarowej. Droga taka musi umożliwiać dojazd pojazdów jednostek ochrony przeciwpożarowej do obiektu budowlanego o każdej porze roku - § 12 rozporządzenie w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych.

Z powyższych przyczyn, z uwagi na funkcję którą pełni droga dojazdowa, i w celu zapewnienia pełnego bezpieczeństwa pożarowego dla budynków położonych przy tej ulicy, Sąd uznał, że zmiana organizacji ruchu dokonana zarządzeniem prezydenta miasta była w pełni uzasadniona. Dotychczasowa możliwość parkowania na jednym z pasów ruchu zwięźlała szerokość drogi pożarowej do budynków do około 2,5 m, co stanowi naruszenie przepisów rozporządzenia dotyczących szerokości drogi pożarowej do budynku średniowysokiego. Wprowadzenie znaku B-36 zapewniło zatem bezpieczeństwo pożarowe.

III. DZIAŁALNOŚĆ POZAORZECZNICZA SĄDU

1. Wydział Informacji Sądowej.

W 2018 r. Wydział Informacji Sądowej kontynuował realizację zadań wyznaczonych § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. - Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1177). Działalność Wydziału koncentrowała się na:

- wykonywaniu zadań z zakresu sprawozdawczości statystycznej Sądu,
- informowaniu osób zainteresowanych o właściwości Sądu, stanie załatwianych spraw, udostępnianiu do wglądu akt spraw,
- udostępnianiu informacji publicznej o działalności Sądu,
- prowadzeniu spraw petycji, skarg i wniosków,
- obsłudze medialnej Sądu,
- wykonywaniu obowiązków administratora systemu informatycznego.

Praca Wydziału obejmowała sporządzanie statystyk przedstawiających ruch spraw w okresie miesięcznym, półrocznym i rocznym, jak również opracowanie rocznej informacji o działalności Sądu. Wydział sporządzał również analizy, dane statystyczne i bieżące informacje o działalności Sądu na potrzeby Prezesa Sądu, Biura Orzecznictwa NSA oraz innych jednostek.

Funkcjonujący w ramach Wydziału – Sekretariat Informacji o Sprawach – udzielał na bieżąco, bezpośrednio w Sekretariacie oraz drogą telefoniczną, informacji o toczących się postępowaniach, a także wyjaśniał wątpliwości, co do właściwości sądu i ustawowych środków zaskarżania orzeczeń.

Czytelnia Akt udostępniała do wglądu akta stronom, uczestnikom postępowania i ich pełnomocnikom. W roku 2018 udostępniono ogółem 5.242 akta sądowoadministracyjne.

Informacja o działalności Sądu oraz wydawanych rozstrzygnięciach - w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (tekst jedn.

Dz. U. z 2018 r. poz. 1330) – udzielana była przez Wydział zarówno drogą pocztową, jak i w formie elektronicznej (należy w tym miejscu zaznaczyć, że w roku 2018 nie odnotowano wpływu wniosków w trybie ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1243).

- W 2018 r., w powyższym trybie wpłynęło ogółem 375 wniosków, w tym 151 wniosków o wydanie kopii orzeczenia.
- Poprzez udzielenie odpowiedzi załatwiono 369 wniosków, natomiast 6 wniosków załatwionych zostało poprzez wydanie kopii orzeczenia.
- W roku 2018 nie załatwiono żadnego wniosku o udzielenie informacji publicznej w formie decyzji administracyjnej.
- Nie wydano decyzji o warunkach ponownego wykorzystywania informacji publicznej lub o wysokości opłat.

Skargi kierowane do Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie podobnie, jak miało to miejsce w latach ubiegłych, stanowiły najczęściej wyraz niezadowolenia z rozstrzygnięć Sądu oraz wadliwego, w ocenie skarżących, postępowania sądowego. Natomiast wnioski zawierały głównie prośby o przedstawienie stanu spraw, przyspieszenie ich rozpoznania i wyjaśnienie różnych kwestii procesowych.

Przez Wydział Informacji Sądowej prowadzona była również obsługa medialna Sądu. Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej, działając jako Rzecznik Prasowy Sądu, udzielała informacji na temat wydanych przez Sąd rozstrzygnięć i ich uzasadnień, wyjaśniała jakie skutki wywołuje orzeczenie sądu administracyjnego, wyjaśniała zasady postępowania przed sądami administracyjnymi oraz udzielała informacji na temat funkcjonowania Sądu.

Funkcjonująca w ramach Wydziału Informacji Sądowej Biblioteka pracuje w systemie elektronicznej ewidencji wypożyczeń, wykorzystując program LIBRA 2000, który umożliwia przeglądanie zbiorów poprzez katalogi: alfabetyczny, tytułowy, rzeczowy oraz serii. Pełny katalog swoich zbiorów Biblioteka publikuje w sieci

intranetowej WSA w Warszawie. Dzięki współpracy międzybibliotecznej czytelnicy Biblioteki mogą korzystać także ze zbiorów innych placówek – w 2018 r. były to przeważnie biblioteki uczelniane oraz Sądu Najwyższego. W roku 2018 wykazano 603 wypożyczenia krótko- i długoterminowe (przy zarejestrowanych 427 czytelnikach, z których 52 to sędziowie i pracownicy NSA), poza udostępnianiem prezencyjnym w czytelni. W 2018 r. Biblioteka ściśle współpracowała z Biblioteką Naczelnego Sądu Administracyjnego, zarówno w dziedzinie informacji o nowościach wydawniczych, jak i w zakresie wypożyczeń. W roku 2018 użytkownicy z WSA i NSA, prócz wypożyczania materiałów bibliotecznych, korzystali z nich na miejscu. Dotyczy to również czasopism fachowych. W tym samym roku kontynuowano współpracę z bibliotekami pozostałych wojewódzkich sądów administracyjnych. Od października 2010 r. w Intranecie WSA sukcesywnie publikowane są informacje o wybranych nowościach wydawniczych, zakupionych przez Bibliotekę (od roku 2016 publikacje następują w cyklu dwumiesięcznym). Według stanu na 31 grudnia 2018 r. zbiory biblioteczne liczyły 12.154 vol. (z czego 2033 vol. przechowywanych jest w bibliotece filialnej przy Wydziale VIII zamiejscowym z siedzibą w Radomiu). Tak jak w poprzednich latach, Kierownik Biblioteki pozostawał w stałym kontakcie z Radą Biblioteczną działającą w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, uczestnicząc w wybranych posiedzeniach. W grudniu 2018 r. powołano Radę Biblioteczną WSA w Warszawie, co nastąpiło jako realizacja zaleceń przeprowadzonego w trzecim kwartale 2018 r. audytu wewnętrznego. Na podstawie tych samych zaleceń zaktualizowano również Regulamin Biblioteki WSA.

Wydział Informacji Sądowej realizuje także działania ze sfery informatycznej na rzecz wszystkich jednostek w WSA w Warszawie. Do zadań funkcjonującego w Wydziale Informacji Sądowej Zespołu Obsługi Informatycznej Sądu należy w szczególności:

- wykonywanie obowiązków administratora systemu informatycznego;
- planowanie, prowadzenie i koordynowanie procesów wdrażania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie nowych systemów i technologii

informatycznych, zwłaszcza systemu informatycznego do obsługi postępowania sądowoadministracyjnego;

- współpraca z kierownikami i pracownikami sekretariatów wydziałów i oddziałów przy wdrażaniu systemów informatycznych;
- opracowywanie założeń i projektów planów finansowych, w części dotyczącej zakupów systemów, programów i sprzętu informatycznego;
- zapewnienie bieżącej obsługi i ciągłości działania systemów informatycznych wykorzystywanych w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie, zapewnianie niezbędnych narzędzi informatycznych do pracy sędziów i pracowników oraz podejmowanie działań zmierzających do usuwania usterek i awarii;
- wykonywanie czynności technicznych obejmujących montaż, instalację oprogramowania oraz aktualizacja oprogramowania;
- zapewnienie bezpieczeństwa systemów;
- wspomaganie Inspektora Ochrony Danych w realizacji jego zadań;
- opracowywanie specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz udział w pracach komisji przetargowych powołanych w celu prowadzenia zamówień publicznych na systemy informatyczne i sprzęt komputerowy.

Spektrum realizowanych przez WIS zadań obejmuje także obsługę procesów ekonomiczno-finansowych, sprawozdawczość, elektroniczną wymianę dokumentów czy udostępnianie informacji na stronach BIP sądu. Stale śledzimy strony BIP innych podmiotów w celu doskonalenia metod prezentowania danych. Strona BIP WSA w Warszawie zawiera podstawowe dane naszego sądu, aktualne komunikaty, stale aktualizowane akty prawne regulujące zasady funkcjonowania sądownictwa administracyjnego, oraz zestawy tematycznych podstron zawierających bieżące informacje o sprawach, interaktywne strony ułatwiające zamawianie akt w czytelnicy, czy też udostępniające formularze druków. Strona BIP może być użytkowana przez osoby słabo widzące dzięki opcjonalnemu wykorzystywaniu funkcji podnoszących kontrast prezentowanego tekstu, a także możliwość korzystania z generatora dźwięku odczytującego informacje.

Wydział Informacji Sądowej uczestniczył także w tworzeniu procedur zapewniających właściwą ochronę danych osobowych przetwarzanych przez komórki organizacyjne Sądu w związku z obowiązującym w Polsce od dnia 25 maja 2018 roku Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) - RODO.

W dniu 5 lutego 2018 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie został zainaugurowany, przygotowany przez WIS, program „Edukacja sądowa” skierowany do dzieci i młodzieży, mający na celu upowszechnianie wiedzy o funkcjonowaniu sądownictwa administracyjnego. Uczestnictwo dzieci i młodzieży w programie stanowi dla nich okazję do udziału w specjalnie przygotowanej przez pracowników Wydziału Informacji Sądowej symulacji rozprawy przed wojewódzkim sądem administracyjnym oraz zapoznania się z problematyką postępowania sądowoadministracyjnego. Program spotkań obejmuje zwiedzanie budynku Sądu, udział w symulacji rozprawy oraz wspólne jej przeanalizowanie a także udział w prelekcji na temat działalności sądownictwa administracyjnego i jego historii.

2. Szkolenia sędziów.

W roku 2018 sędziowie uczestniczyli w konferencjach, szkoleniach i wykładach, poświęconych następującej problematyce:

- „Postępowanie mediacyjne w świetle obowiązującej od 1 czerwca 2017 r. zmiany ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi”,
- „Organizacje społeczne w postępowaniu administracyjnym i sądowoadministracyjnym”,
- „Problematyka stosowania nowych regulacji dotyczących przeciwdziałania wyłudzeń skarbowych (STIR) ze szczególnym uwzględnieniem sądowej

kontroli rozstrzygnięć wydawanych w ramach regulacji prawnych dotyczących blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego”,

- „Instytucja wpisu do rejestru domen służących oferowaniu gier hazardowych niezgodnie z ustawą o grach hazardowych”,
- „Kara pieniężna za przejazd po drogach publicznych pojazdów nienormatywnych bez zezwolenia, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki nacisków pojedynczej osi napędowej oraz osi wielokrotnych na drogę i wyznaczenia masy całkowitej pojazdu przy użyciu wag typu SAW 10C - w świetle przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych oraz orzecznictwa NSA”,
- „Komunikacja sędziego na sali rozpraw a wizerunek sędziego w mediach”,
- „Sędzia - osoba publiczna czy prywatna? Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych-RODO)”,
- „Cyklu wykładów dla sędziów i pracowników sądu, dotyczących wejścia w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (tzn. ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych zwanego RODO)”,
- „Jak skutecznie uzasadniać orzeczenia”.

Ponadto w 2018 r. – w ramach poszczególnych Wydziałów Orzecznich – organizowane były wewnętrzne narady poświęcone zarówno problematyce z zakresu organizacji i funkcjonowania danego Wydziału, jak również kwestiom merytorycznym, odnoszącym się do wybranych zagadnień z bieżącej praktyki orzeczniczej Wydziału oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Przedmiotem 85 narad jakie odbyły się 2018 r., były między innymi:

- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Ocena jednolitości orzecznictwa oraz sprawności postępowania Wojewódzkich Sądów Administracyjnych za 2017 r.”
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego o likwidacji szkół publicznych. Problemy orzecznicze”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Przesłanki zwolnienia ze służby w służbach mundurowych. Analiza orzecznictwa”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Instrumenty pochodne”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Nadużycie prawa w podatku od towarów i usług, a tzw. oszustwa karuzelowe”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Wybrane zagadnienia w podatku od nieruchomości, ze szczególnym uwzględnieniem opodatkowania budowli”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Naruszenie interesu prawnego ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy w orzecznictwie sądów administracyjnych”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Kryteria i procedura zmiany przeznaczenia oraz wyłączenia z produkcji terenów rolnych i leśnych”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Strona postępowania w sprawie pozwolenia na budowę - wybrane zagadnienia”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Normatywne warunki przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Wybrane zagadnienia w podatku od nieruchomości, ze szczególnym uwzględnieniem opodatkowania budowli”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Wszczęcie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe jako przesłanka zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w orzecznictwie sądów administracyjnych z lat 2012-2017”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Stosowanie prawa europejskiego przez sądy administracyjne (kwiecień-czerwiec 2018 r.)”,

- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Analiza orzecznictwa sądów administracyjnych, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Trybunału Konstytucyjnego dotyczącego zagadnienia braku notyfikacji niektórych przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych”,
- opracowanie Biura Orzecznictwa NSA „Instytucja wyłączenia pracownika i organu w postępowaniu administracyjnym”.

SPIS TABEL

Tabela nr 1 - INFORMACJA WSA w Warszawie za rok 2018
(A. RUCH SPRAW).

Tabela nr 2 - Skargi na akty i czynności według rodzajów.

Tabela nr 3 - Sprawy niezadowolone.

Tabela nr 4 - Prawo pomocy - wnioski zarejestrowane w repertorium SO
oraz wnioski w toku postępowania.

Tabela nr 5 - Terminowość załatwiania spraw.

Tabela nr 6 - Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów,
centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných
organów.

Tabela nr 7 - Wpływ skarg kasacyjnych.

Tabela nr 1

INFORMACJA WSA w Warszawie za rok 2018

A. RUCH SPRAW

Wydziały Orzecznicze	Pozostało z poprzedniego okresu				Wpłynęło				Łącznie (kol.ogółem +zamknięto)				Załatwiono																Zamknięto				Pozostało na okres następny			
													Ogółem				w tym																			
	na rozprawie				na posiedzeniu niejawnym																															
					ogółem				z tego wyrokiem																											
SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	
Wydział I	1052	214	10	1276	2370	409	32	2811	2392	509	35	2936	2313	508	35	2856	1434	1	0	1435	879	507	35	1421	389	393	0	782	79	1	0	80	1030	114	7	1151
Wydział II	1091	274	7	1372	2357	773	62	3192	2143	831	55	3029	2133	827	55	3015	1324	2	0	1326	809	825	55	1689	322	529	0	851	10	4	0	14	1305	216	14	1535
Wydział III	3363	27	0	3390	3120	57	15	3192	4372	69	10	4451	4367	69	10	4446	2189	1	0	2190	2178	68	10	2256	1402	52	0	1454	5	0	0	5	2111	15	5	2131
Wydział IV	1446	215	6	1667	3449	591	59	4099	3624	670	53	4347	3592	669	51	4312	2047	0	0	2047	1545	669	51	2265	777	368	0	1145	32	1	2	35	1271	136	12	1419
Wydział V	1340	13	18	1371	2140	23	10	2173	2549	27	21	2597	2544	27	21	2592	1589	0	0	1589	955	27	21	1003	348	5	0	353	5	0	0	5	931	9	7	947
Wydział VI	1077	27	2	1106	2436	59	14	2509	2562	67	12	2641	2551	67	10	2628	1863	0	2	1865	688	67	8	763	230	46	0	276	11	0	2	13	951	19	4	974
Wydział VII	2005	20	6	2031	3110	126	73	3309	3386	130	76	3592	3364	130	76	3570	1696	2	0	1698	1668	128	76	1872	989	75	0	1064	22	0	0	22	1729	16	3	1748
Wydział VIII	340	18	2	360	921	48	10	979	1067	62	12	1141	1063	62	11	1136	715	2	0	717	348	60	11	419	154	41	0	195	4	0	1	5	194	4	0	198
RAZEM	11714	808	51	12573	19903	2086	275	22264	22095	2365	274	24734	21927	2359	269	24555	12857	8	2	12867	9070	2351	267	11688	4611	1509	0	6120	168	6	5	179	9522	529	52	10103

1. Wpływ spraw, w których organy administracji publicznej stosując art. 54 par. 3 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi uchyliły lub zmieniły zaskarżoną decyzję, Wydział: I - 10, II - 2, III - 16, IV - 21, V - 8, VI - 12, VII - 13, VIII - 2. Łącznie - 84.

2. Przedłużenie terminu do sporządzenia uzasadnienia - w trybie art. 141 § 2a p.p.s.a. Wydział: I - 11, II - 9, III - 26, IV - 14, V - 0, VI - 5, VII - 5, VIII - 3. Łącznie - 73.

Tabela nr 2

Skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji

Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło	Załatwiono	Pozostało na następny okres
1	2	3	4	5	6
601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	1 473	2 045	2 410	1 108
602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	13	16	25	4
603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	553	1 337	1 345	545
604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	204	203	315	92
605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	73	174	182	65
606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	16	35	40	11
607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	448	1 119	1 076	491
608	Energetyka i atomistyka	5	8	11	2
609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	71	160	179	52
610	Sprawy komunalizacji mienia	281	361	463	179
611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	3 596	3 535	4 884	2 247
612	Sprawy geodezji i kartografii	79	179	192	66
613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	280	597	687	190
614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	113	286	257	142
615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	291	683	732	242
616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	91	225	253	63
617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	161	297	324	134
618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	258	755	708	305
619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	416	1 006	803	619
620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	275	719	623	371
621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	96	237	216	117

622	Instytucje ubezpieczeniowe i działalność ubezpieczeniowa	3	6	6	3
623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	36	100	93	43
624	Powszechny obowiązek obrony kraju	0	20	15	5
625	Poczta, telekomunikacja, radio i telewizja	111	104	147	68
626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	69	69	117	21
627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	303	612	667	248
628	Status Kościołów i związków wyznaniowych	29	27	52	4
629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	137	245	249	133
630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na obszar celny Unii Europejskiej	25	123	69	79
631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	50	92	86	56
632	Pomoc społeczna	214	728	700	242
633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	54	87	93	48
634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	21	108	89	40
635	Kultura fizyczna, sport i turystyka	6	12	15	3
636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	128	173	204	97
637	Papiery wartościowe i fundusze powiernicze oraz sprawy z nimi związane, bankowość i sprawy dewizowe	46	64	63	47
645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	39	123	133	29
646	Prawo własności przemysłowej	151	202	265	88
647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	62	56	96	22
648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	74	250	221	103
649	Sprawy dotyczące poświadczenia bezpieczeństwa oraz z zakresu ochrony informacji niejawnych	20	40	40	20
650	Sprawy świadczeń społecznych w drodze wyjątku	162	278	282	158
651	Sprawy funduszy emerytalnych	0	1	1	0
652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	122	526	485	163
653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	337	820	827	330
654	Ujawnianie przez Instytut Pamięi Narodowej informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów	5	14	9	10
655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	717	1 046	1 346	417
	Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655	11 714	19 903	22 095	9 522
	z tego o symbolach głównych 638-642, 644, 656, 657	1 409	2 012	2 376	1 045

638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	208	555	448	315
639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	186	446	448	184
640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	15	17	21	11
641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	65	43	99	9
642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespolonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	0	0	0	0
644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	149	371	405	115
656	Interpretacje podatkowe i opinie zabezpieczające	780	567	942	405
657	Inne interpretacje	6	13	13	6

W tym sprzeciwów od decyzji	3	4	5	6
	51	384	395	40

Tabela nr 3

Sprawy niezakończony

Lp.	Rodzaj sprawy	Liczba spraw niezakończonych pozostających od daty pierwszego wpływu skargi do sądu				
		powyżej 3 do 6 miesięcy	powyżej 6 do 12 miesięcy	powyżej 12 miesięcy do 2 lat	powyżej 2 do 3 lat	powyżej 3 lat
	1	2	3	4	5	6
1	SA	2 809	1 901	240	84	106
2	SAB	115	25	3	5	4

Tabela nr 4

Prawo pomocy - wnioski zarejestrowane w repertorium SO oraz wnioski w toku postępowania

Lp.	Wniosek o przyznanie prawa pomocy w postaci:	Wpłynęło	Z A Ł A T W I O N O					
			Ogółem (kolumny 4-8)	Przyznano prawo pomocy co do całości wniosku	Przyznano prawo pomocy co do części wniosku	Odmówiono przyznania prawa pomocy	Pozostawiono bez rozpoznania	W inny sposób
	1	2	3	4	5	6	7	8
1	zwolnienia od kosztów	1 947	2 050	243	109	922	511	265
2	ustanowienia pełnomocnika procesowego	384	368	189	2	83	60	34
3	zwolnienia od kosztów i ustanowienia pełnomocnika procesowego	1 438	1 495	445	261	470	174	145

ilość orzeczeń wydanych
w trybie art. 249 p.p.s.a.
(cofających przyznane prawo pomocy)

10

Tabela nr 5

Terminowość załatwiania spraw w sądach administracyjnych (wg kryterium prawomocności)

L.p.	Rodzaj sprawy	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do daty jej <u>prawomocnego</u> załatwienia upłynął okres							
		Ogółem (kolumny 3-9)	do 6 miesięcy	powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy	powyżej roku do 2 lat	powyżej 2 do 3 lat	powyżej 3 do 4 lat	powyżej 4 do 5 lat	powyżej 5 lat
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	SA	16 949	3 945	5 953	3 924	1 584	1 224	257	62
2	SAB	2 030	871	832	185	111	28	3	0

Ilość uchylonych postanowień o stwierdzeniu prawomocności
w sprawach, które wykazano w sprawozdaniach za lata
ubiegłe

5

Tabela nr 6

**Zażądane wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów
administracji rządowej i innych naczelnych organów**

Lp.	Nazwa organu	Wpływ skarg na akty organu	Zażądano wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono
	1	2	3	4
1	Ogółem (wiersze 2-92)	10875	9216	2123
2	Centralna Komisja do spraw Stopni i Tytułów Naukowych	43	29	10
3	Dyrektor Agencji Ruchu Lotniczego	0	0	0
4	Dyrektor Generalny Służby Więziennej	4	4	0
5	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej	523	586	341
6	Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad	148	130	37
7	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	56	81	18
8	Generalny Konserwator Zabytków	0	0	0
9	Główny Geodeta Kraju	37	29	8
10	Główny Inspektor Farmaceutyczny	149	129	27
11	Główny Inspektor Inspekcji Handlowej	0	0	0
12	Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych	39	29	2
13	Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego	924	824	145
14	Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa	2	5	1
15	Główny Inspektor Ochrony Środowiska	201	165	28
16	Główny Inspektor Pracy	5	4	0
17	Główny Inspektor Sanitarny	64	61	10
18	Główny Inspektor Transportu Drogowego	634	456	72
19	Główny Lekarz Weterynarii	3	3	0
20	Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	0	0	0
21	Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej	12	10	3
22	Komendant Główny Policji	465	366	52
23	Komendant Główny Straży Granicznej	99	88	30
24	Komisja Nadzoru Finansowego	67	53	4
25	Komitet Integracji Europejskiej	0	0	0
26	Komisja Egzaminacyjna II stopnia przy Ministrze Sprawiedliwości	75	75	5
27	Krajowa Komisja Uławszczeniowa	113	185	36
28	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	0	0	0
29	Krajowa Rada Notarialna	3	1	0
30	Krajowa Rada Radców Prawnych	10	8	3
31	Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	55	34	5

32	Krajowa Rada Sądownictwa	1	0	0
33	Minister Administracji i Cyfryzacji	1	3	2
34	Minister Cyfryzacji	8	7	0
35	Minister Edukacji Narodowej	18	18	1
36	Minister Energii	32	29	12
37	Minister Finansów	214	452	140
38	Minister Gospodarki	0	0	0
39	Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej	82	70	10
40	Minister Infrastruktury i Rozwoju	825	363	70
41	Minister Infrastruktury i Budownictwa	271	464	106
42	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	227	219	45
43	Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego	99	40	12
44	Minister Obrony Narodowej	62	41	12
45	Minister Rodziny Pracy i Polityki Społecznej	399	248	83
46	Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi	375	322	79
47	Minister Rozwoju	60	137	29
48	Minister Skarbu Państwa	1	4	2
49	Minister Sportu i Turystyki	15	15	6
50	Minister Spraw Wewnętrznych	2	3	0
51	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji	603	383	92
52	Minister Spraw Zagranicznych	11	7	2
53	Minister Sprawiedliwości	167	91	18
54	Minister Środowiska	85	79	21
55	Minister Zdrowia	428	245	20
56	Naczelna Rada Adwokacka	12	22	4
57	Naczelna Rada Lekarska	14	7	1
58	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	2	0	0
59	Państwowa Komisja Wyborcza	18	6	0
60	Prezes Agencji Nieruchomości Rolnych	0	0	0
61	Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa	473	378	98
62	Prezes Agencji Rezerw Materiałowych	0	0	0
63	Prezes Agencji Rynku Rolnego	0	7	0
64	Prezes Głównego Urzędu Miar	4	2	0
65	Prezes Głównego Urzędu Statystycznego	0	0	0
66	Prezes Instytutu Pamięci Narodowej	97	60	24
67	Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego	14	13	2
68	Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia	488	385	48
69	Prezes Państwowej Agencji Atomistyki	2	1	0
70	Prezes Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości	35	21	9
71	Prezes Rady Ministrów	82	73	15
72	Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej	88	35	3

73	Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego	110	60	11
74	Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	38	33	1
75	Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	9	7	2
76	Prezes Urzędu Transportu Kolejowego	6	4	0
77	Prezes Urzędu Zamówień Publicznych	8	10	5
78	Prezes Agencji Mienia Wojskowego	35	30	4
79	Prezes Wyższego Urzędu Górniczego	0	0	0
80	Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	277	239	44
81	Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej	7	0	0
82	Rada do Spraw Uchodźców	331	290	22
83	Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	23	13	4
84	Szef Agencji Wywiadu	3	0	0
85	Szef Krajowej Administracji Skarbowej	126	98	23
86	Szef Służby Cywilnej	0	0	0
87	Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	207	177	36
88	Szef Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	29	20	3
89	Urząd Patentowy RP	204	239	44
90	Zarząd Polskiego Centrum Badań i Certyfikacji	0	0	0
91	Zarząd Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych	0	0	0
92	Inne Urzędy i Instytucje Centralne	416	391	121

Tabela nr 7

Wpływ skarg kasacyjnych

Lp.	Rodzaj sprawy	Wpłynęło		Odrzucono skargę kasacyjną	Umorzono postępowanie kasacyjne w trybie art. 178a p.p.s.a.	Uchylono zaskarżony wyrok lub postanowienie i rozpoznano sprawę w trybie art. 179a p.p.s.a.	Przekazano do NSA
		Razem	w tym od orzeczeń wydanych w trybie art. 179a p.p.s.a.				
	1	2	3	4	5	6	7
1	SA	7 009	15	350	23	28	6 426
2	SAB	443	2	19	0	2	404
3	SO	1	0	1	0	0	0

